

GROOT ROTTERDAM PANORAMA

5 AUGUSTUS 1937 — No. 31

LOSSE NUMMERS 15 CENT

AUGUSTUS - OOGSTMAAND

Het raadsel van Cuba

Toen president Machado, in Augustus 1933, smadelijk de vlucht moest nemen voor het geweld zijner vertoornde onderdanen, was er een kleine kern patriotten die de woeling en gisting der nieuwe revolutie kalm gadesloeg en liet doorwerken, maar op een gegeven moment het stuurloos geworden staatsgevaarte besprong en in gezonder banen dreef. De leider van die kern was de toentertijd nog vrij onbekende sergeant Fulgencio Batista y Zaldívar, in 1901 geboren in het kleine stadje Banes, in de provincie Oriente.

Batista had maar een zeer oppervlakkige opvoeding genoten en voordien allerlei baantjes uitgeoefend, totdat zijn bekwaamheid als typist hem ten slotte deed belanden bij het hoofdkwartier, in het militaire kamp van Columbia. Achter zijn toetsenbord kon hij thans op zijn gemak gadeslaan wat er achter de schermen der hoogere politiek gebeurde en wat hij ontdekte wekte in hem een gloeiende verontwaardiging en den ijzeren wil die mufte toestanden grondig te saneeren.

Het is niet gemakkelijk om tot het heiligdom van Batista door te dringen. Het kamp van Columbia wordt streng bewaakt en bezoekers worden aan een nauwkeurig onderzoek onderworpen, eer zij worden toegelaten.

Hij koos eenige betrouwbare vrienden met wie hij den toestand besprak. Ze deden het nuchter en voorzichtig, zonder zich te haasten, wetend wat ze wilden en wetend ook dat hun tijd zou komen. En die tijd kwam. Na den val van president Machado lieten zij de eerste vloedgolf der revolutie uitschuimen en bleven op tien kilometer afstand van Havanna. Dit was de hartstocht van een volk dat in den blinde neersloeg en vernietigde maar van geen opbouwen wist. Toen het spel der hartstochten voorbij was of luwde, achtte Batista het oogenblik gekomen om in te grijpen en over te gaan tot daden.

Hij deed het op 4 September 1933. Geholpen door zijn vrienden en de studentenorganisaties, ging hij alle officieren die boven hem stonden voorbij. Ze waren trouwens zoo verbouwereerd door dit onverwachte optreden dat ze niets beters wisten dan zich te schikken naar de omstandigheden. Batista benoemde een comité van vijf dat onder het voorloopig presidentschap van Ramon Grau de loopende regeringszaken zou afhandelen en hij werd tot zijn eigen

Eenvoud en vriendelijke beminnelijkheid zijn het kenmerk van kolonel Batista. Opmerkelijk is dat de broodjes niet op een schotel liggen maar op 't tafelkleed.

Een karakteristieke close-up van kolonel Fulgencio Batista, den werkelijken heerscher over vijf millioen Cubanen.

verbazing benoemd tot aanvoerder van het Cubaan-sche leger, met den titel van kolonel, en zijn vrienden als leden van den generalen staf.

De nieuwe kolonel zag zijn macht en aanzien groeien met den dag. Het volk en de partijen bekeken wantrouwend die nieuwe opkomende ster, die louter steunde op de schouders van het leger, maar Batista zette zijn plannen door en beheerschte, zij het ook achter de schermen waar hij zich terugtrok, leven en dood van zijn vijf millioen Cubanen. Hij maakte en brak de presidenten die aan het bewind kwamen en trok door de berekeningen der heerschen eierzuchtigen een dikke streep.

In de kamer, waar zijn kinderen gewoonlijk spelen, staat 'n levensgroot standbeeld van den kolonel, zoodat hij als het ware altijd aanwezig is bij de spelen zijner kinderen.

Kolonel Batista bij de zijnen. De kleine jongen, die bij het volk bekend staat als de „kleine kolonel”, heeft een hekel aan fotografeeren en gaat daarbij liefst op den grond liggen. Batista heeft geen moeite om zich door zijn soldaten te doen gehoorzamen, maar de wil van een kind blijkt vaak sterker dan die van een soldaat.

Batista houdt nauw voeling met zijn onmiddellijke medewerkers. Hier ziet men hem verwickeld in een gesprek met zijn perschef, kapitein Torra.

Batista bewees dat het hem en zijn vrienden ernst was met den wederopbouw en het welzijn van zijn volk. Batista's ideaal was : zijn volk twee kostbare gaven te schenken die 't tot nog toe had moeten missen : discipline en opvoeding. Zijn taak was niet gemakkelijk, maar hij volbracht ze. Hij begon met het stichten van scholen : liet er een groote 700 bouwen waarin ruim 50.000 kinderen werden opgenomen, organiseerde avondscholen waar zich 40.000 volwassenen lieten inschrijven, ontwierp vaste en vliegende hospitalen en deed meer voor zijn volk dan de negen presidenten, die elkaar sinds den val van Machado in Aug. 1933 tot nog toe zijn opgevolgd, ooit hadden gedroomd te kunnen of te zullen doen.

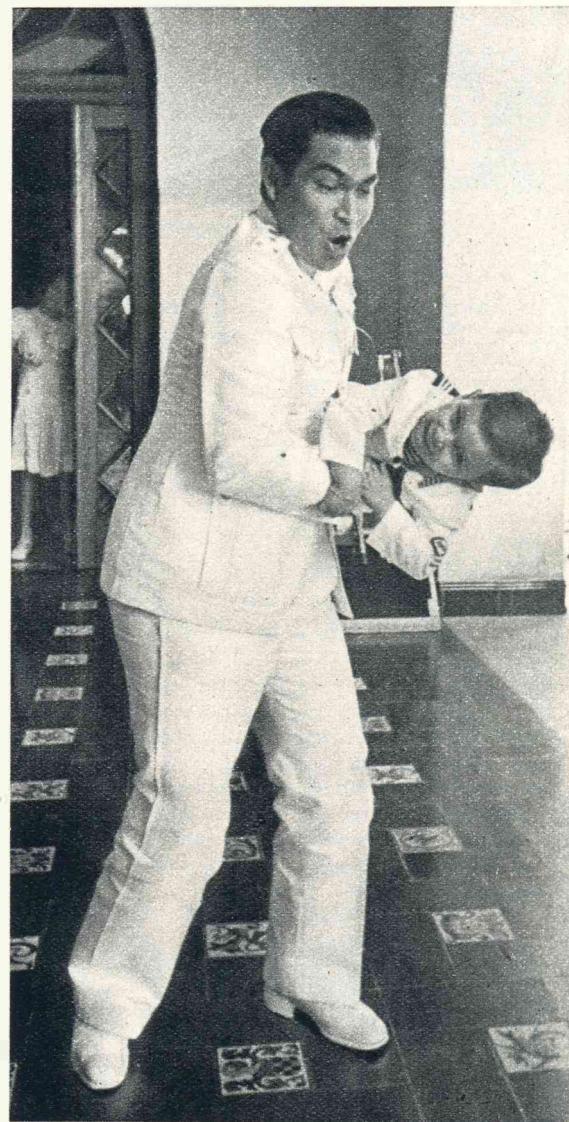
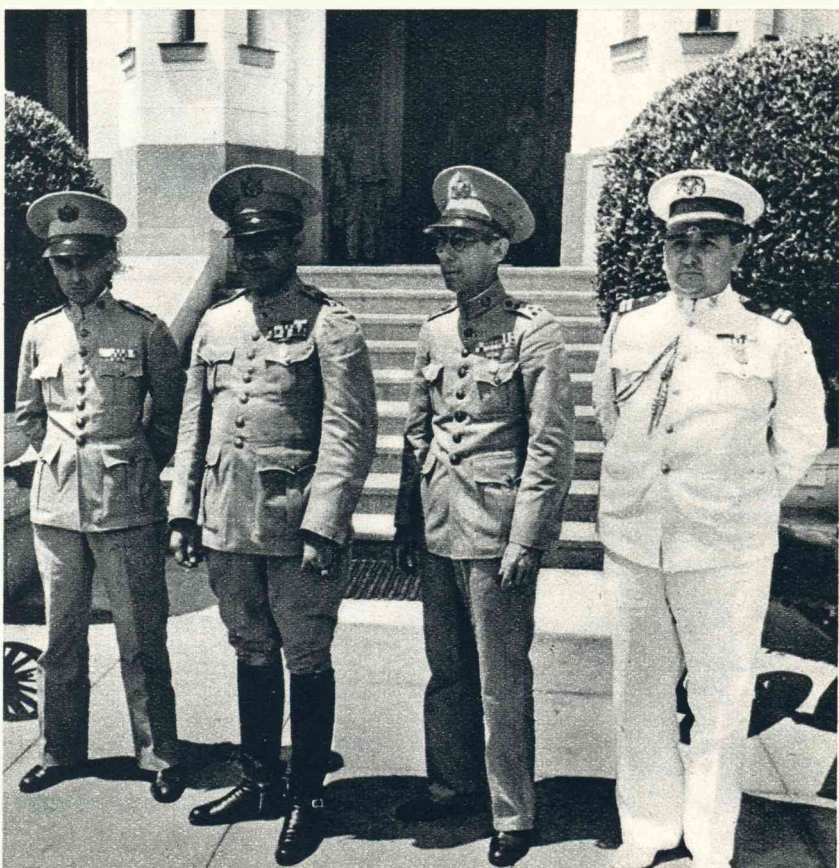
In de vijftien maanden voor 10 Maart 1935 vielen op Havana 2100 bommen die ontploften en evenzooveel die niet tot ontploffing kwamen, ontvoeringen waren aan de orde van den dag : toen Batista eenmaal vasten voet had gekregen, politie en leger had georganiseerd, zooals hij zich zulks had voorgenomen, hield die bommenregen op en zochten de

ontvoerders veiliger oorden op, waar geen Batista hun twijfelachtig bedrijf in de war kon sturen. Dit opende de oogen van het volk en bewees dat het in Batista, de voormalige sergeant-typist, een leider had gekregen dien het kon vertrouwen en volgen.

Sindsdien is Batista's ster aan het rijzen gegaan. Hij heeft nog steeds zijn hoofdkwartier in het voormalige militaire kamp van Columbia, waar hij zijn tijd verdeelt tusschen de belangen van zijn land en zijn huisgezin. Hij weet dat zijn avondscholen aan reeds ruim veertigduizend volwassen Cubanen de kunst van het lezen en schrijven hebben geleerd, dat de jongelui, die door den grooten trek der steden het werken hadden verlerd, terug zijn gegaan naar hun boerderijen en dat de druk die op de steden rustte thans is verdwenen ; hij weet dat de vele honderden die aan tuberculose zouden zijn bezweken thans in sanatoria en andere inrichtingen, waaraan hij levenskracht schonk, een nieuwe en betere toekomst tegemoet zien. En juist die wetenschap is de groote hefboom die Batista, den kleinen sergeant, tot volharden en doorzetten aanspoort.

Op het toppunt van macht en aanzien is Batista een van de weinige menschen die den kinderlijken eenvoud niet hebben verlerd. Hij maakt zich niet de minste illusie omtrent datgene wat een raadselachtig volk als het Cubaansche hem in de toekomst nog brengen kan, maar het antwoord, dat hij tijdens een interview gaf aan een Amerikaanschen reporter die hem de vraag stelde of hij niet bang was vroeg of laat het lot zijner voorgangers te deelen, typeert hem volkomen : „Als het verkeerd loopt, is het mogelijk dat n me vroeg of laat weer eens in de straten van New York ontmoet, op zoek naar het zooveelste baantje.”

Batista met zijn staf voor het officierscasino in het kamp van Columbia. Links van hem kolonel Megai van den geheimen dienst en rechts Velasco, bevelhebber van het leger. Geheel rechts bevindt zich de admiraal der Cubaansche vloot.

Als de zorgen voor het land hem een oogenblik me rust laten, kent Batista geen grooter voldoening dan te stocien met zijn „kleinen kolonel”.

Het leven heeft den vroegeren sergeant uit de duisternis te voorschijn gehaald en hem in het volle licht der populariteit geplaatst, maar deze man weet wat die populariteit waard is. Hij ziet rondom zich naar dat leger dat hem op de handen draagt en vertrouwt dat de massa, die hij leidt en waarover hij onbeperkt heerscht, zal inzien dat zij hem noodig heeft. Maar in de stilte van zijn vertrekken heeft hij nog de kracht om kinderlijk te glimlachen over de grillen van het lot dat een sergeant tot leider verhief over vijf millioen onderdanen en ook in dat opzicht is hij een merkwaardig raadsel, het Cubaansche raadsel van een leider die den moed en den durf bezit om te lachen over zichzelf.

Bedrijvigheid der zeeverkenners op den Kralingschen Plas; een B.M. wordt zeilklaar gemaakt.

ZEEVERKENNERS

door P. C. van Putten

Waterschout

Zeeverkenners zijn niet zoo bekend als landverkenners, er zijn er ook lang zooveel niet. U vindt hen echter niet uitsluitend aan zee, zooals de naam u misschien zou doen vermoeden, doch ook meer landwaarts, begrijpelijk slechts in waterrijke streken, alwaar, door gebrek aan geschikt trainingsterrein ter beoefening van het leven van den woudlooper, van het vele water gebruik gemaakt wordt voor een deel der verkennerstraining.

De naam is een vertaling van het Engelsche „Sea-Scout”. Ook in Engeland ontstonden de eerste zeeverkennergroepen.

De uniform bestaat uit blauwe trui, korte blauwe broek en matrozenmuts.

Doel van den zeeverkenner is gelijk aan dat van zijn broeders te land. Wet en belofte zijn dan ook volkomen gelijk. De leden van 'n zeeverkennergroep zijn niet voorbestemd om zeevaarder te worden, iedere jongen, onverschillig of hij een loopbaan te land zal kiezen of gekozen heeft, kan lid worden van zoo'n groep. De aanraking met „diepzeeverkenners” bevordert misschien den lust om te gaan varen en meer van de wereld te zien. (Diepzeeverkenners zijn oud-padvinders die zeevarend zijn geworden.)

De wijze van training is aanvankelijk veelal gelijk aan die der landverkenners. De zeeverkenner bejijvert zich de vaardigheden als kampeeren en koken eigen te maken. Daarmede eenigszins bekend zijnde wordt hij ingewijd in het „waterwerk”. Hij leert zoo noodig zwemmen, de uitwijkgeregels te water, de gevaren van het te bevaren water als stroom en scheepvaartverkeer en leert daarna roeien, wrikken, peddelen; terwijl ook de eerste beginselen van zeilen hem worden bijgebracht. Als hij in genoemde zaken bedreven is volgt meer volledig schiemanwerk, zeilen, slee-

Zeeverkenners staan vast op hun beenen. Een tweetaal Jakar-draaiers in actie.

De vendelzwaaiers toonen hun kunst.

pen, sturen, ankeren, kompasvaren. Deze trainingswijze is niet bij alle groepen geheel gelijk en gedeeltelijk afhankelijk van beschikbaar materiaal en van het beschikbaar zijn van deskundige hulp. Wanneer deskundige hulp voor het waterwerk niet in ruime mate voorhanden is, is er nog veel ander werk waarin de zeeverkenner zich kan oefenen, als E.H.B.O., seinen, pionieren, enz.

De training heeft slechts plaats eenige uren per week, gemiddeld van 6 tot 8 uur, zoodat eerst na eenige jaren de bovengenoemde handigheden kunnen worden aangeleerd, en een jongen, die zijn vrijen tijd besteedt, heeft meestal zijn vierjarigen verkennerstijd geheel noodig om een „all-round” zeeverkenner te worden.

Organisatie. Een zeeverkennergroep bestaat uit welpen, zeeverkenners en zee-voortrekkers. De welpen hebben dezelfde uniform en wet als hun broertjes te land, terwijl hun training ook geheel gelijk daaraan is. Gewoonlijk wordt het zwemmen méér beoefend.

Een verfrissende dronk.

Splitsen en knopen, een onderdeel van de training der zeeverkenners.

De zee-voortrekkers treden instructief op bij het roeien en zeilen en hebben een actief aandeel in het onderhoud van het materiaal.

Materiaal. Het in gebruik zijnde materiaal is zeer uiteenlopend. De daaraan te stellen eischen houden in de eerste plaats verband met de wateren, waar het moet dienst doen, terwijl daarna de financiën een woordje meespreken. Elke groep moet nl. de gelden voor clublokaal en materiaal zelf bijeenbrengen, de zeeverkennergroep moet ook zelf voor de gelden voor aankoop en onderhoud van het bootenmateriaal zorgen, zoodat het groeps eigendom zich gewoonlijk beperkt tot kleinere booten. Toch zijn ook grotere booten in gebruik. Deze zijn gewoonlijk eigendom van 'n afdeling, en worden dan door verscheidene groepen als trainingsschip gebruikt. De afdeling Rotterdam bezit b.v. 'n klipperschip genaamd „Hoofdverkenner Rambonnet”, terwijl de afdeling Schiedam zelfs 'n zeewaardig jacht, de „Margaretha” heeft weten aan te koopen en te onderhouden. Het klipperschip ligt gedurende de zomermaanden op een van de breede stroomen (vorig jaar Hollandsch Diep) en wordt dan door de groepen als logiesschip gebruikt. De „Margaretha” maakt in de vakantie zeereisjes, en stak voor twee jaar zelfs over naar Engeland. De groote booten hebben 't nadeel gewoonlijk niet

zonder betaalde deskundige hulp te kunnen varen en zijn daardoor zeer kostbaar.

Het gebruikte materiaal wordt ieder jaar gekeurd door een commissie van deskundigen, die uitmaken, welke wateren met het materiaal mogen worden bevaren en hoeveel personen de boot mag vervoeren.

Het onderhoud van het materiaal (repareeren, verven) wordt zooveel mogelijk door de verkenners zelf gedaan. Dit geschiedt zoowel 's winters als 's zomers. Gedurende de wintermaanden bouwen de oudere leden klein materiaal als kano's en B.M.-zeilbooten (welke min of meer gemakkelijk door niet-vakmensen kunnen worden gebouwd) zoo mogelijk onder deskundige leiding. De resultaten ziet u op bijgaande foto's.

Al dat eigen werk aan het materiaal doet hen er voorzichtig mee omgaan, waardoor de levensduur sterk wordt opgevoerd.

'n Ideaal, hetwelk door eenige groepen werd bereikt, is een stukje aan water gelegen terrein (12 bij 30 m. is reeds voldoende), waarop een flinke mast met ra kan worden geplaatst, welke mogelijkheid biedt om te klimmen, vlaggen en seinen. Op het terrein kan het kleine bootenmateriaal geborgen worden, terwijl de booten aan het terrein kunnen worden gemeerd. Op 't terrein traint men in tent-

opzetten, koken, pionieren, tuinieren, houdt men kampvuren; in het aangrenzende water peddelt, wrikt, roeit, zeilt, zwemt, ankert en sleept men en vaart er op kompas.

De zeeverkenners zorgen zelf voor het onderhoud van het materiaal. Een der booten krijgt 'n kwastje verf.

Een middag op zoo'n terrein maakt u enthousiast.

Waarom er niet meer zeeverkenners zijn? Er is gebrek aan leiders voor landgroepen en de eischen, te stellen aan leiders van watergroepen, gaan daar nog bovenuit, daar zij nog op het water deskundig dienen te zijn. (Zooals u wel weet geven de leiders zich geheel belangeloos.) Was er geen leidersgebrek, u zoudt eens zien.

Diepzee-verkenners. Ik schreef hierboven reeds dat een oud-padvinder als hij „ging varen” (zeevaarder werd) zich als diepzeeverkenner kon laten inschrijven. Er is bijna geen haven ter wereld, waar geen padvindersgroepen zijn. Met het ontvangen (viertalig beschreven) padvinderspaspoort is hij bij al die groepen welkom. Overbodig te zeggen dat die bezoeken correspondentie en uitwisseling van foto's ten gevolge hebben, terwijl de diepzee-verkenners door 't vertellen van elders waargenomen trainingwijzen den leiders meermalen goede diensten hebben bewezen.

Gereed om uit te varen. De zeeverkenners gaan er per kano op uit.

DIE HATELIJKE KAPITEIN SKINKLEY

Een Glencannon-verhaal door Guy Gilpatric

Kapitein John Ball is een solied en lofwaardig lid van die uitgebreide Britsche menschengroep, die met schepen de zee optrekt, al zijn sommige van die schepen — de Inchcliffe Castle bijvoorbeeld — niet veel om over op te snijden. Hij is bedaagd, blozend en gebuikt in evenredigheid met zijn waardigheid, die aanzienlijk mag heeten. Zijn lever is gezond, zijn humeur is gelijkmatig en ergens in Surrey bezit hij een knus villaatje, waarheen hij zich later ooit zal terugtrekken en waar hij den avond van zijn leven zal wijden aan het catalogiseren van de monumentale verzameling etiketten van haarwateren, die hij voornemens is aan het rijk na te laten.

Als u gevraagd werd, kapitein Ball met één woord te beschrijven, zoudt u hem zonder aarzeling bedaard noemen; en u zoudt gelijk hebben. Oprecht heid straalt in zijn glimlach, vriendelijkheid weergalmt in zijn stem, en welwillendheid omgeeft hem als een trouwe sfeer. Maar er is een tijd geweest, dat ernstig ongemak over hem kwam en dreigde, zijn zielsrust te versplinteren en zijn smetteloos leven te bezwalken.

Het was een vreemd geval, zeer vreemd zelfs — des te meer, wijl kapitein Ball den man nooit te zien kreeg, die het ongemak veroorzaakte. Gezien de noodzakelijkheden, die de vrachtaart meebrengt, is het hoogst waarschijnlijk, dat er nooit minder dan een duizend mijlen water tusschen hen beiden lagen. Maar die omstandigheid matigde geenszins de bitterheid, welke kapitein Ball zoo plotseling te smaken kreeg, toen hij zich bewust begon te worden van des anderen onverdraaglijke aanwezigheid op dezen aardbodem, en waardoor zijn loopbaan op een haartje na werd geruïneerd.

Op een avond in November lag het ss. Inchcliffe Castle gemeerd aan de werf der Cie Maritime Littoral te Marseille. De kok had zichzelf overtroffen met een varkensvleesch-pastei; meneer Glencannon, de eerste machinist, had vijf flesschen waarlijk uitstekenden wijn bijgedragen, die hij den vorigen avond ergens gevonden had, en huiswaarts gevoerd; leelijk zijn knokkels bezerend aan een gendarme; en een bediende van den agent der maatschappij was pas aan boord geweest met de post. Aldus was het décor gereedgemaakt voor een gezelligen avond.

Toen de vaten waren weggeruimd sloeg kapitein Ball een hoek van het tafellaken om, koos nummer 3 van de zeven tandenstokers, die keurig naar volgorde van de dagen der week waren gerangschikt, maakte den bovensten knoop van zijn pantalon los en leunde achteruit, om even het tooneel waardeerend te overzien. Meneer Glencannon, merkte hij tevreden op, zat de Presbyteriaansche Kerkbode te lezen. De eerste officier, meneer Montgomery, zat verdiept in een afschaffers-roman, getiteld Beëlzebub's Bouillon, die werd opgeluisterd door de afbeelding van een slang, uit een jeneverflesch in het oog van een doodskop kruipend. De jonge Levy, marconist, studeerde in een vodderig rood sportkrantje vol portretten van worstelaars, voetballers en renpaarden. Kapitein Ball zat te stralen van vaderlijke toegeeflijkheid en dacht aan zijn eigen rumoerigen levensbloei.

Alles was zoet, vreedzaam. Warm steeg in hem een vrome dankbaarheid jegens het lot, dat hem aan het hoofd van die prettige samenleving had geplaatst.

Voor zichzelf glimlachend en mompelend: „Neem me niet kwalijk,” toen de welzalige trillingen der spijsvertering hem schokten, bekeek hij het stapeltje post naast zijn elleboog. Drie enveloppen met: „Afz. Cosey Cottage, Weybridge, Surrey” borg hij zorgvuldig in den zak van zijn uniformjasje met koperen knopen. Die kwamen van mevrouw Ball en het was hem in tweeëntwintig huwelijksjaren een wet geworden, haar brieven in eenzaamheid te lezen; want dan was het bijna, alsof zij samen alleen waren, en met elkander spraken. De rest van het stapeltje bestond uit nummers van zijn lijfblad, de London Saturday Guardian; en daarnaar keek

hij gulzig als een schooljongen naar een plumpudding.

Hij scheurde het kruisbandje af, dat het oudste poststempel droeg, vouwde de krant open en begon de genieting. Niet één der berichten was schokkend, maar aardig waren ze allemaal. De Wembley Doorjagers hadden 't elftal van Manchester geklopt met vier goals tegen één. De plannen voor de rioleering in de gemeente Weybridge vorderden goed. Burggraaf Rotherhithe had, in 't Hoogerhuis, 'n rede gehouden, waarin hij de radicale elementen uitnodigde, naar Rusland te verhuizen, als de gang van zaken in Engeland hun niet beviel.

Zijn hoofd knikte goedkeuring voor die gevoelens; daarna sloeg hij om naar de achter-pagina der krant, waarvan de helft was gewijd aan zijn geliefkoosde rubriek: *Brieven van onze lezers*.

De eerste brief eischte, dat de lafaards, die den toestand der bestrating in Regent Street op hun geweten hadden, uit hun ambt ontzet en gekortwiekten zouden worden. Dit schrijven kwam van S. Hume Hume, gepens. kolonel — dat moest werkelijk een bijzonder dapper heer zijn, vond kapitein Ball.

Dan volgde een opstel van een dame, die zich „Huiselijke Vrouw” noemde; het prees de voortreffelijkheden van een wijnglas vol ossepoetvet in een pond zonnepitten als voedsel voor gevangen lijsters in den ruitje. Kapitein Ball vond dit zoo wjis, dat hij het tweemaal las en het toen uitsneed, om het aan zijn vrouw te sturen.

De derde brief luidde:

Aan den Redacteur van de London Saturday Guardian.

Mijnheer,

Den 23en November bij het aanbreken van den dag, 5.30 v.m., op 29° 54' N.B., 18° 49' W. L., was de Piek van Teneriffe, Canarische Eilanden, voor mijn bloote oog duidelijk zichtbaar op een afstand van 150 mijlen, onder een hoek van 130°. Dit is veruit de grootste afstand, vanwaar de Piek ooit is waargenomen.

Kapitein Ball fronste, ritselde met de krant en las den brief nog eens. Er was iets in den toon, dat hem hinderde.

„Mmp,” mompelde hij binnensmonds, „hij met zijn bloote oog! Aangenomen dat hij de Piek van Teneriffe op honderdvijftig mijl afstand gezien heeft, wat natuurlijk niet waar is, hoe weet hij dan, dat iemand anders hem niet nog verder gezien heeft? Dat soort brieven vind ik gewoon onhebbelijk!” Met een ruzieachtig gesnork wou hij de krant van zich afduwen, toen de onderteekening zijn blik trof.

Het was een naam, dien hij nog nooit gezien of gehoord had, maar de uitwerking op hem was verbazingwekkend.

Zijn lichaam verstrakte. Zijn neusgaten zetten uit. Hij sprong overeind en in blinde, vernielende woede scheurde hij de krant middendoor.

„Skinkley!” riep hij. „Skinkley! Ik vind 't een beleediging, heeren — ik vind 't gewóón een beleediging!” *)

Hij keek wild de verschrikte aanwezigen aan, met gebalde vuisten, een vuurrood gezicht en deinende lichaamsroncing.

„Wat?” vroeg meneer Montgomery, die 't eerst de spraak vond. „Is er iets niet in horde, meneer?”

„Niet in orde?” brulde kapitein Ball, en hij greep de stukken krant en duwde ze tegen elkaar, alsof hij er met geweld weer één geheel van wou maken.

„Niet in orde? Stel je voor, stuurman, die kerel heet Skinkley — niet meer of minder dan Skinkley! P. Skinkley!”

„Nou meneer,” troostte meneer Glencannon. „Ik

heb eens iemand gekend, die Kikkerteen heette, as u daar wat an heb.”

„Kikkerteen? Da's nog niemendal,” tjlpte de jeugdige heer Levy. „Hebt u wel eens gehoord van Zwijn, die die groote kleenzaak heeft? Da's mijn oom!”

„Jawel, maar Skinkley, Skinkley, Skinkley!” blafte

kapitein Ball met klimmenden nadruk. „Zoo'n naam — zóó'n naam... en dan de ongelooftelijke brutaliteit hebben, om in de pers op te hakken, hoever hij Teneriffe gezien heeft... Hier, lees zelf maar...”

Meneer Montgomery streek de stukken glad en las den brief hardop. „Hm. Ja, natuurlijk,” zei hij, toen hij aan 't einde was, „onderdvijftig mijl is 'n kolossaal heind, om de Piek van Teneriffe of iets anders te zien. Maar dat neemt niet weg — 't zou toch kunnen, kapitein.”

„Kunnen, je grootje!” verklaarde kapitein Ball. „Maar als 't nu eens kon, wat dan nog? De Piek staat midden in zee, dus iederéén kan haar zien, is 't niet zoo? U kan haar zien, is 't niet? Ik kan haar zien, is 't niet? Nou dan — hebt u of ik daarom 't recht, om 'n hooge borst op te zetten en brieven aan de kranten te schrijven en te zeggen, dat wij haar verder kunnen zien dan een ander? En... maar Skinkley; daar gaat 't om; hij heet Skinkley! Wel allemachtig, ik zal hem leeren!” Snuivend als een noordkaper griste hij de krant mee en stampend verliet hij het vertrek.

„Nou, nou,” zei meneer Glencannon, de stilte verbrekend, die op den aftocht van den kapitein volgde, „je zou zoo zeggen, dat de Ouwe niet bepaald gek is op den naam Skinkley.”

„Zoo, merk je 't ook?” antwoordde meneer Montgomery met bijtend sarcasme. „Nou, als je 't mij vraagt, zou ik zeggen, dat kapitein Ball beter z'n gemak kan ouen, handers maakt ie zichzelf belachelijk. Ik wil dit zeggen: hij kan beter geen brieven aan de kranten gaan schrijven, want hij eeft hongelijk; en wat zal de reedèrij dan wel van hem denken?”

„Ongelijk?” herhaalde meneer Glencannon. „Da's sterk, meneer Montgomery! Wou u soms beweren, dat Teneriffe of welke berg dan ook op honderdvijftig mijl afstand zichtbaar is? Dan ben je gek, man, stapelgek!”

„Dat beweer ik ook niet,” zei meneer Montgomery. „'t Is geen regel, dat een mensch zoo ver ziet natuurlijk, en ik zeg ook niet dat 't gebeurt. Maar 't zou toch kunnen!”

„Klets!” smaalde meneer Glencannon. „Ik geloof er geen steek van. Maar of je gelijk hebt of niet, ik neem met leedwezen de onaangename uitwerking van die ophakkerij van Skinkley op onze goeien Ouwe waar. Ik ben bang, dat ie 'n langen en bitteren woordenstrijd wil beginnen, die aan z'n gestel lang geen goed zal doen.”

„En aan zijn naam als gezagvoerder ook niet,” zei meneer Montgomery op een toon van vertrouwelijkheid. „Oort u eens, eeren, wat ik nu zeg is strikt onder hons, maar kapitein Ball is niet zoo piepjong meer, en zoo verschrikkelijk bij wat z'n navigatie betreft is ie ook niet.”

„O,” zei meneer Glencannon, „je bedoelt zeker, als jij d'r niet was met je reuzenbekwaamheid, dan lag de Inchcliffe Castle al lang in de diepte der zee, niet?”

„Ja,” zei meneer Montgomery zelfgenoegzaam, „daar komt 't zoowat op neer. En nu we 't er toch over ebben, wil ik jullie er meteen even op wijzen, dat eh... enfin, als kapitein Ball om zoo te zeggen gepensionneerd werd, kreeg ik natuurlijk 't commando over dit schip.”

„Zoo, zoo,” antwoordde meneer Glencannon. „Wie weet ben je zoo knap as je je verbeeldt. Maar ik voor mij ging iederen nacht in 'n zwemvest slapen, as kapitein Ball niet an boord was, om je 't verschil tusschen zuid en noord te wijzen; zooveel vertrouwen heb ik in jou! En dat jij in staat zou zijn, dit schip te commandeeren, of al was 't maar 'n modderpraam, nou — larie, meneer Montgomery, larie!” Met welke verklaring hij opstond en wegschreed naar zijn hut.

*) Skink betekent: Stinkhagedis.

Dien heelen avond, en zelfs nog toen het zonlicht van den volgenden morgen het gouden beeld van Notre Dame de la Garde bestraalde, zat kapitein Ball in zijn kajuit potlooden op te kauwen en vellen papier te verscheuren. Zijn gezicht stond afgemat en zijn wenkbrauwen borstelden wild onder een frons van zes lagen.

Zijn oorspronkelijke brief, in het eerste laaien der woede opgesteld, was kort en raak. Hij luidde :

Aan den Redacteur van de London Saturday Guardian.

Mijnheer,

Over die ophakkerij van een zekeren Skinkley, dat hij de Piek van Teneriffe op honderdvijftig mijl afstand gezien heeft : die zekere Skinkley liegt als een dief.

Ik verblijf, mijnheer,

uw dw. dnr.

John Ball,

gezagvoerder.

Dit scheen den spijker op den kop te slaan, en kapitein Ball was er tevreden over. Maar toen hij het briefje verscheidene malen had overgelezen, begon hij te twijfelen, of de toon niet een beetje kortaf was, en ook, of het wel beschaafd genoeg klonk voor een man van zijn stand. Hij bracht verschillende kleine verbeteringen aan, maar die schenen inbreuk te maken op den geest van het origineel, zonder aan den diepen zin iets bij te dragen ; dus verscheurde hij het en begon opnieuw. Hij was halverwege de tweede lezing, toen hem eenige andere gezichtspunten te binnen schoten, dus verwierp hij al het geschrevene en wendde het over een anderen boeg.

Toen zat hij uren aaneen te schrijven, door te halen, te scheuren en te tieren. Elken keer, dat zijn potlood den gehaten naam Skinkley voortbracht, knarste hij op zijn tanden en mompelde hij schor. Maar toen zijn taak ten leste volbracht was, vond hij het resultaat de inspanning waard.

De brief begon met enkele woorden over het betreurenswaardig gemis aan bescheidenheid en zelfverzekering, dat zich steeds meer deed gelden in sommige kringen van moderne scheepskapiteins. Hij vergeleek dat volkje van heden met Drake en Frobisher en andere groote zeelui, die van Engeland gemaakt hadden wat het nu was. Hij toornde op het idee alleen al, dat iemand met name Skinkley den Slag op den Nijl had kunnen winnen. De redacteur moest zich zelf maar eens indenken, hoe bespottelijk het aan zou doen, als het Nelsonmonument een Skinkley-monument ware geweest. Ten slotte werd dien meneer Skinkley (a) aangeraden, zich midden op zee niet te vergalopperen door luchtspiegelingen voor de Piek van Teneriffe aan te zien, (b) verzocht, zijn grootspraak binnen de reeling van zijn eigen schip

te houden, (c) herinnerd, dat de Britten nooit, nooit slaven zullen worden, zoolang Brittannië de golven beheerscht.

„Ziezoo,” zei kapitein Ball, toen hij op de sluiting van de envelop stond te bonzen, „die kan hij in zijn zak steken !” En hij ontkleedde zich en ging naar bed.

Hoewel hij doodmoe was kon hij niet slapen. De brief had zijn gevoelens wat verlicht, maar er ziedde toch nog een hoogspannings-toorn in hem, die geen afleiding had gevonden door de schriftelijke veiligheidsklep. Hij lag dus te draaien en te woelen en te mopperen, en kon zijn rust maar niet vinden. Soms, als hij op het punt stond in te dommelen, schoot de naam Skinkley hem weer te binnen, en ging hij overeind zitten met de onstuimigheid van iemand, die zich op een stekelrog heeft neergevlijd. Tegen het middaguur stond hij op en kleedde hij zich. Toen schreeuwde hij om zijn steward en stuurde hem naar wal om den brief te posten.

Het was etenstijd, en kapitein Ball had niet den minsten eetlust, maar uit kracht van gewoonte ging hij aan tafel. Terwijl hij zijn plaats innam werd hij zich bewust, dat zijn officieren, en vooral meneer Montgomery, hem nauwlettend gadesloegen ; en dit ergerde hem.

„Wel heeren en meneer de stuurman,” snauwde hij, en er lag geen spoor van zijn gewone vaderlijkheid in zijn stem, „waar zitten jullie met zulke knikeroogen naar te loeren ? Toch niet naar mij ?”

„O nee, meneer !” verzekerde Montgomery hem, zodra hij zijn mes uit zijn mond had kunnen krijgen. „Wij eh . . . hik bedoel, ho nee meneer !”

„Mm !” zei kapitein Ball, met koude blauwe oogen den kring rondziende. „Eh . . . ahem ! Ahem !”

„Nee hoor, kapitein, als ik zoo vrij mag zijn,” zei moedig de heer Glencannon. „We wouen alleen zien, of u wel heelemaal gezond was. U ziet er niet te best uit, meneer — absoluut niet. Is t'r wat in disorde met uw stofwisseling ?”

„Eh . . . nee, dat niet,” zei kapitein Ball, ietwat verzoend door dit blijk van medeleven. „Ik heb . . . ik ben een beetje laat opgebleven, zie je, om iets tegen te schrijven op dien brief van dien Skinkley.”

„O ja, heb u dat gedaan ?” grinnikte Glencannon. „Nou, dan is 't vast 'n meesterstuk van logica en fijne uitschelderij geworden !”

„Ik zou 't best eens willen lezen,” zei meneer Montgomery beschermend. „Misschien kon ik de hargumenten nog even controleeren.”

„Wat zegt u ?” vroeg kapitein Ball, opeens weer scherp. „U mijn argumenten controleeren ? Da's verschrikkelijk aardig van u, meneer de stuurman, geweldig aardig ! Maar ten eerste is de brief al gepost, en ten tweede kan ik zelf mijn argumenten wel

controleeren, zonder dat zoo'n bliken-bazarbootjes-zeeman als u me helpt.”

Meneer Montgomery schookschouderde, trok zijn wenkbrauwen op tegen meneer Glencannon en ging hooghartig zwigend met zijn maaltijd voort.

Ook kapitein Ball zweeg, maar eten deed hij niet. Nu de brief weg was werd hij aangegrepen door ernstige bezorgdheid.

Al was hij een goed en bekwaam zeeman, in den practischen zin des woords, die gewoonlijk in 't werelddeel terecht kwam, waar hij heen wou, hij was geen haai, om zoo te zeggen, in de hogere wiskunde ; en dat wist hij. Meneer Montgomery had gelijk ; hij had hem natuurlijk de wiskunstige mogelijkheid van 't geval moeten laten narekenen. Maar 't was nu te laat !

Veronderstel eens — een pure veronderstelling — dat die verfoeilijke Skinkley getuigenissen van anderen kon aanvoeren ? Veronderstel eens, dat andere kapiteins en officieren Teneriffe op even grooten of nog grooter afstand hadden gezien, en dit gingen meedeelen in de kolommen van de Guardian ? Veronderstel eens, dat een beroemd geleerde, met prof. dr. voor zijn naam, voor Skinkley in 't krijt trad ? Dan stond kapitein Ball voor spot en voor schandaal. Zijn vrouw zou het lezen, de reeders zouden het lezen, en iedereen op de kantoren der maatschappij ; en alle zeekapiteins zouden 't lezen, van Liverpool tot Hongkong. En wat zouden zij allen van hem denken ? Wat zouden zijn eigen officieren van hem denken — ja, meneer Montgomery bijvoorbeeld ?

Bah. Het was een onverdraaglijke gedachte. En de schuld — de schuld was Skinkley ! De lafhartige, verfoeilijke Skinkley !

Van Marseille gleed de Inchcliffe Castle de blauwe golf door en dan zuidwestelijk den hoek om naar Malaga. Van Malaga voer zij door naar Cadiz. Na Cadiz bezocht zij Santander. Van Santander zwoegde zij regelrecht naar Kopenhagen, waar het water de sombere kleur van leisteen vertoont. Hiermee verliepen eenige weken. Voor kapitein Ball waren het weken van ellende en spanning. Voor alle anderen aan boord waren het enkel weken van ellende. Want kapitein Ball was zichzelf niet meer, en diens gevolg was de Inchcliffe Castle 'n treurschip geworden.

„Foei !” klaagde meneer Montgomery tegen meneer Glencannon, toen zij samen aan dek stonden te huiveren, uitziende over de besneeuwde daken der stad. „Ik eb royaal mijn bekomst van 't gescheld van den Houwe deze reis. IJ is stapelgek, hals je 't mij vraagt, en huitsluitend van 't tobben, wat die knul van Skunton voor antwoord zal geven.”

'N VEELBELOVENDE OOGST

„Ja,” zei meneer Glencannon, peinzend zijn oliehanden afvegend aan de zitting van zijn ketelpak. „Hij gebruikte gisteren 'n taal door de spreekbuis, toe meneer MacQuayle 'n oogwenkie te langzaam kwam luisteren, dat de kolen in de bunkers d'r zoowat van in brand vlogen. Maar ik hoop vurig, dat er vandaag goed nieuws voor 'm bij de post is, waar ie weer 'n beetje normaal door wordt.”

„Jawel, oop jij maar!” spotte meneer Montgomery. „Als die hoe eet ie, Stinkworth, 't nog de moeite waard vindt om hantwoord te geven, zijn 't denkkelijk alleen maar gloeiende kolen op den kameel z'n rug. De Houwe is in 't hongelijk — hij is net zoo in 't hongelijk als whisky voor 't ontbijt.”

Meneer Glencannon verstugde. „Klets!” zei hij. „D'r zit iets persoonlijk kleineerends in die groffe vergelijking van jou, dat ik niet neem. Maar daarvan afgezien, ik weet best, dat 't je om den kapitein z'n baantje te doen is, en je zit maar gemeen te spinnen, dat ie narigheid krijgt van dat ruzietje.”

De feiten echter stelden meneer Montgomery in 't gelijk. De post kwam aan boord, in groote hoeveelheid; en volgens verklaring van meneer Swales, die haar sorteerde, waren er niet minder dan veertien nummers van de London Saturday Guardian met het adres van kapitein Ball. Ongelukkig voor de nieuwsgierigheid der officieren had de kapitein sinds lang gebroken met zijn vriendschappelijke gewoonte, zijn maaltijden in de groote kajuit te gebruiken, en dineerde hij in sobere eenzaamheid in zijn eigen kwartier achter de brug. Dus konden zij over de strekking van de post slechts oordeelen naar de uitwerking op zijn humeur.

Die uitwerking was, helaas, droevig. De aandacht van kapitein Skinkley was gevestigd geworden op den ezeltachtigen brief van iemand, die zich John Ball teekende, en hij verzocht te mogen antwoorden, ten eerste dat de Piek van Teneriffe gezien was door vier officieren en den kwartiermeester op de brug, en bovendien, dat de positie van 't schip door twee onafhankelijke waarnemers met sterrenkundige waarnemingen was bevestigd. Hij hoopte, voor het aanzien der Britsche koopvaardij, dat genoemde Ball twee correspondentie-cursussen zou gaan volgen, een in zeevaartkunde en de andere in etiquette — al zag hij heel helder in, hoe moeilijk het was, een zijden beurs te maken van een varkensoor, of een gentleman van een strandschuimer.

Kapitein Ball was diep verslagen door dit vernietigende antwoord. Zijn officieren mochten het best niet in handen krijgen, want blijkbaar had Skinkley hem leelijk aan den grond. Hij ging echter naar de kaartenkamer en hield zich urenlang bezig met Knight's Moderne Zeemanschap, Lecky's Practische Zeevaartkunde, rekenlinialen, graadbogen en de kaart van de Canarische eilanden. Spijtig kwam hij tot de ontdekking, dat de Piek van Teneriffe, vierduizend meter hoog, inderdaad gezien zou kunnen worden op honderdvijftig mijl afstand, van de zestien meter hoogte van een scheepsbrug. Maar — en hier kwam een straalte hoop — hij las: „Abnormale straalbreking kan hier dwaling veroorzaken. Vooral op zeegebieden met zeer krachtige verdamping mag men vooral niet nalaten, met die omstandigheid rekening te houden. Men moet steeds denken aan de verschijnselen der luchtspiegeling, wanneer men deze formule anders dan op zeer beperkte afstanden toepast.”

„Natuurlijk!” riep hij uit. „'t Was een luchtspiegeling, zooals ik aldóór al gezegd heb. Een luchtspiegeling kan heel goed in dezelfde richting liggen als de Piek — nu ik me goed herinner, zal een luchtspiegeling er zelfs vlak boven liggen waarschijnlijk. Wacht maar, ik zal dien snoeshaan eens leeren, wie een varkensoor is!”

De drie dagen, die hun bezoek aan Kopenhagen nog duurde, kwam hij nauwelijks zijn kajuit uit. Zijn steward vertelde echter aan den kok, dat die gekke ouwe iets aan 't schrijven was op papier, en dat hij er reusachtig door van de kook scheen te zijn.

De brief, die op 't laatste moment nog met hetloodsvaartuig mee naar wal ging, was inderdaad een schokkend document. Het eigenlijke onderwerp van het debat werd in de eerste alinea afgedaan, en verder kwam er enkel verhandeling over zijden beurzen, varkensoren, zwijnen, ezels, de koopvaardij, Ananias, de Magna Charta, de Constitutie en negentien redenen, waarom de zon nooit ondergaat over de Britsche vlag. En iedere alinea verliep zoo, dat het einde een onbarmhartige kastijding was voor kapitein Skinkley.

Kapitein Ball voelde zich bovenmate opgelucht, toen die brief verzonden was. Maar toen hij er een dagje over had gepeinsd, voelde hij zich van de

raakheid van sommige beweringen minder zeker, en vroeg hij zich af, of hij den tegenstander niet op menig punt vat had gegeven. Hij kon niets doen dan afwachten en uitkijken, maar de spanning vernielde zijn zenuwen en zijn humeur.

Twee maanden later, toen de Inchcliffe Castle voor Algiers lag, werd kapitein Ball links en rechts aan zijn ooren getrokken door de woedende aanvallen van Skinkley's antwoord. In dien brief werden de punten: Piek van Teneriffe en gezichtswijdte op zee, niet eens aangeraakt. Maar kapitein Skinkley had heel wat te zeggen over de stormen in den Atlantischen Oceaan, de afschuwelijke kwaliteit der steenkolen, die tegenwoordig aan de stoomschepen werden verstrekt, de vlucht der Deutsche oorlogsschepen bij Scapa Flow, en het Zwarte Gat van Calcutta — voor al hetwelk hij kapitein Ball op de een of andere manier aansprakelijk stelde.

Nog trillend van den schok dier ontzettende projectielen, las kapitein Ball een brief van zijn vrouw. Hier zou hij althans meegevoel, aanmoediging vinden.

„Je kranige strijd tegen de Machten der Duisternis in de kolommen van de Saturday Guardian trekt ieders aandacht,” schreef zij. „Maar John, schat, weet je wel zeker, dat je gelijk hebt? Sommigen zeggen van niet, vooral meneer Stoneham, de schoolmeester, en de eerw. dr. Glossop; die heeft me gevraagd je te helpen onthouden, dat een zacht antwoord den toorn keert.”

„Bah!” sputterde kapitein Ball, kranten en brief door de patrijspoort werpend, en het dek op stampend om de stuurlui toe te bulderen, die toezicht hielden bij de lading. „Als ik mijn twee handen om dien Skinkley z'n luchtpijp kon krijgen, kwam er géén zacht antwoord. Alleen maar zachte muziek!”

Op een middag, ongeveer drie jaar na het begin van het groote debat Ball-Skinkley, voer de Inchcliffe Castle de haven van New York binnen, en nam zij ligplaats aan het einde van de 32e Straat, Brooklyn. Zij kwam uit Vera Cruz, Mexico, en de reis was zwaar geweest, door storm, mankement aan de machines en den toestand van kapitein Ball. Haar officieren wisten, dat er bij hun aankomst post uit het vaderland zou zijn, maar die wetenschap bracht geen verheuging. Post uit het vaderland wou zeggen: post voor kapitein Ball, en post voor kapitein Ball wou zeggen: narigheid voor iedereen.

Want kapitein Ball was een razende wildeman geworden. De vroegere tinteling was geweken uit zijn oogen, en er was een strakke, harde, tirannieke glans voor in de plaats gekomen. Gebuikt was hij nog steeds, maar die ronding deed niet meer denken aan 't goede bier en de rosbief van Engeland — zij was niets dan vetaanzetting bij een aftakelend oud man. Er was geen veerkracht meer in zijn stap — als hij nu over de brug liep waren zijn schreden plechtig, langzaam en knorrig.

Tal van vernietigende brieven waren tusschen hem en kapitein Skinkley gewisseld door bemiddeling van de London Saturday Guardian, maar het tweetal was verder dan ooit verwijderd van een beslechting van hun geschil.

„Hij kniest z'n eigen het graf in, let op mijn woorden,” voorspelde meneer Montgomery, toen hij dien avond met meneer Glencannon aan tafel zat. „Als die onhandige ouwe sukkel ersens genoeg ad om hexcuus te vragen en verder z'n mond te ouden, deed hij zichzelf en de eele wereld een plezier. Maar 't lijkt er nog niets op... een kameraad in Londen eeft me geschreven, dat de reeders er ard over denken, hem de bons te geven.”

„Over die excuus-vragerij ben ik het niet met je eens,” zei meneer Glencannon. „Ik geloof dat kapitein Ball liever stierf, dan dat ie z'n woorden inslikte. En dat ie de bons zou krijgen — dat zal wel 'n brok- kieke ziekelijke verbeelding van jou zijn. 't Is een geluk, dat ik...”

De deur van de groote kajuit vloog open en kapitein Ball kwam binnen. Onwillekeurig knipperde eenieder met de oogen. Maar — wonder der wonderen! — glimlachjes plooiden zijn roode gezicht, en zijn oogen waren van het frissche, klare blauw der noordelijke zeeën in den herfst. De booze betoovering was gebroken!

„Heeren!” dreunde zijn stem, en hoog wuifde 'n krant. „Voor ik aan wal ga om een telegram aan mijn vrouw te sturen, wil ik u het groote nieuws even mededeelen. Skinkley, heeren. Skinkley heeft zijn excuus gemaakt!”

Uit de tafelronde steeg een geluid, dat half een juichkreet, half een hartige zucht was. De steward

riep uitgelaten: „Allemachtig!” en rende weg, om den kok in te lichten.

„Ja, heeren,” glorieerde kapitein Ball. „Skinkley heeft bakzeil gehaald, dat heeft-ie — bakzeil gehaald. Luister, heeren; luister wat hij zegt:

Aan den Redacteur van de London Saturday Guardian.... Ahem!....

Mijnheer,

Prof. C.B.L. Andrea, de vermaarde meteoroloog van het observatorium te Kew-Teddington, heeft mijn aandacht gevestigd op enkele feiten, die mij er toe nopen, mijn verklaring in te trekken, dat ik de Piek van Teneriffe op een afstand van 150 mijl zou hebben gezien. Volgens professor Andrea brengt de absolute minimale verdamping van zeewater in de lucht boven de oppervlakte een vochtigheid te weeg, gelijkstaande met één druppel water van één-vierenzestigste duim middellijn per vierkante el atmosfeer. In 150 mijlen gaan 264.000 ellen, dus wordt de vochtigheid op dien afstand gelijk aan een waterwand van 343 voet 9 duim dikte. Het is uiteraard niet mogelijk, een berg of eenig ander niet-lichtend voorwerp door zoo'n belemmering heen te zien, dus moet ik wel aannemen, dat het een weerkaatst beeld van de Piek was, wat ik zag — met andere woorden, een luchtspiegeling. Ik moet derhalve nederig mijn verontschuldiging aanbieden aan kapitein Ball, die van het begin af de luchtspiegeling-theorie heeft gehuldigd. P. Skinkley, gezagvoerder.”

„Nou, nou, nou, ik feliciteer u, kapitein, van harte. hoor!” zei meneer Glencannon. „Maar ik heb altijd wel geweten, dat u 'm in den grond zou boren op 't end, kapitein. 't Was alleen maar een kwestie van tijd.”

„Natuurlijk!” straalde kapitein Ball. „Ofschoon ik toe moet geven, heeren, dat ik me er wel een beetje zorg over gemaakt heb een enkelen keer. Die laatste brief van hem bijvoorbeeld — ik wist echt niet goed, wat ik daar op antwoorden moest. En ik ben wel eens bang geweest, dat hij 't debat zou staken en 't heele zaakje in de lucht zou laten hangen. Maar nu is hij genekt, jandorie, en ik ga gauw een telegram naar mijn vrouw sturen, als ze 't soms nog niet gelezen heeft!”

„'t Is grijs!” mopperde meneer Montgomery, hoewel zijn gelaatskleur verre van grijs was. „Wat zeg je dáár nou van? Ik eb nog nooit zoo'n honzin gehoord van m'n leven!”

„Onzin?” vroeg meneer Glencannon. „Ik von 't nogal een goeie boodschap.”

„Nou, die klets, dat de waterdamp een muur van driehonderd drieënveertig voet dikte vormt. Da's de malste malligheid die ik ooit gehoord eb!”

„Zoo, ja, misschien heb je gelijk,” mompelde Glencannon, zijn pijp aanstekend. „Maar toch heeft er net zoo'n dikke muur tusschen jou en 't commando over dit schip gestaan, waar je zoo lang met je verraderlijke gulzige oogen op hebt geloerd. Ik von 't anders nogal logisch, toen ik 't schreef.”

„Toen je wát schreef?” riep meneer Montgomery, zijn eigen leed vergetend om de algemeene verbazing onder woorden te brengen. „Je wilt toch niet zeggen, dat *jij* dien brief geschreven ebt?”

„Jawel,” knikte meneer Glencannon. „En ik heb 't zelf uitgedacht — den professor en de geleerdheid en alles. En as ik onzen goeien kapitein Ball aankijk, en u, meneer de stuurman, dan lijkt 't me, dat ik geen moeite voor niks heb gedaan.”

„Ja maar oor eens,” stotterde Montgomery, zich inspannend om te bulderen en tegelijk zijn handen het beven te beletten. „Dat kan toch nooit goed gaan, als Skinkley 't leest, professor Goochem?”

„Die leest 't niet!” beweerde meneer Glencannon met stelligheid. „Want ik heb dien brief pas geschreven, drie dagen nadat ik in 't Weekblad van Kingston dit bericht gelezen had.”

Hij legde een krantenknipsel op tafel, een knipsel met dezen inhoud:

Kapitein Peter Skinkley is Dinsdagavond in vrede ontslapen op zijn buitentje, De Reede, waar hij rustig en eenzaam heeft geleefd sinds hij zich twintig jaar geleden uit de scheepvaart terugtrok. Ondanks zijn tweeënnegentig jaren schonk kapitein Skinkley nog een groot deel van zijn tijd aan een geestigen redetwist in de Engelsche bladen. Volgens zijn bureu was hij door dien redetwist zeer prikkelbaar geworden, en mocht zijn gedrag den laatsten tijd zelfs zonderling worden genoemd.

GROOT ROTTERDAM

KANTOOR: STATIONSWEG 24 - ROTTERDAM
TELEFOON INTERCOMMUNAAL 50540 - GIRONUMMER 101981

Het kleine pontje in de groote stad.

Het kleine pontje in de groote stad

Bij het kamrad.

Midden in de groote stad vaart het heele kleine pontje over de Schie. Toch is dit kleine pontje van groot nut, want die Schie is een héél eind, ook zelfs tot aan de brug, bij de Provenierstraat. En 't kost niet duur, dus vaart men grif even over, als men aan den anderen kant moet zijn. Ja, er wordt vrij veel gebruik van „'t Pontje” gemaakt en het kleine, primitieve ding levert een

typisch gezicht op. De veerman is er maar druk mee en de ketting ratelt geregeld! Goed wordt voor 't publiek gezorgd, dat b.v. bij regen geen last lijdt, onder de kap. Al is 't niet luxueus op het bootje, er heerscht steeds een goede stemming. Het publiek is verscheiden genoeg, grooten en kleinen, rijken en armen, allen gaan ze gemoedelijk met de pont over de Schie, waaromtrent wij hier enkele kiekjes geven.

Bijna den oever bereikt

Tusschen pont en schip op de Schie.

De dame met bloemen op den hoed en in de hand.

„Vlug, kindertjes.”

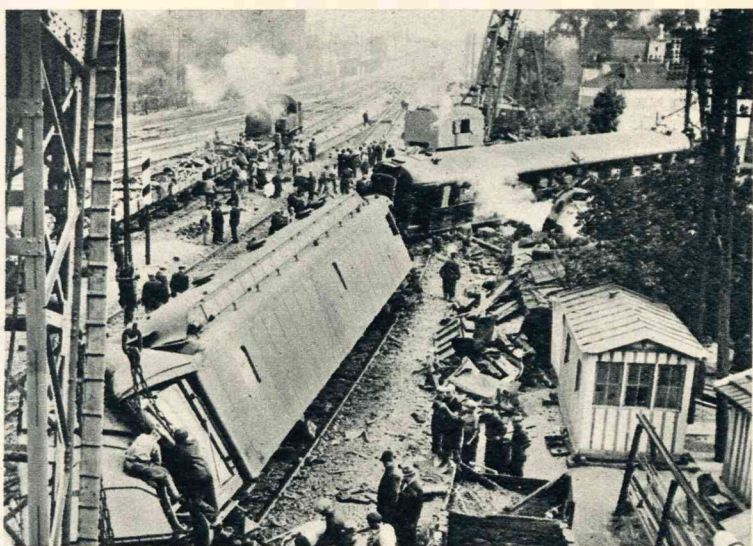

Bij het ontzettende vliegongeluk van het K.L.M.-vliegtuig „Flamingo” ten zuiden van Brussel verloren alle inzittenden — 15 personen — het leven. Een foto van de uitgebrande resten van het zoo trotsche luchtkasteel.

Prins Chichibu, een broeder van den Japan-schen keizer, vertoeft op het oogenblik met zijn echtgenoot in ons land.

Laatste Nieuws

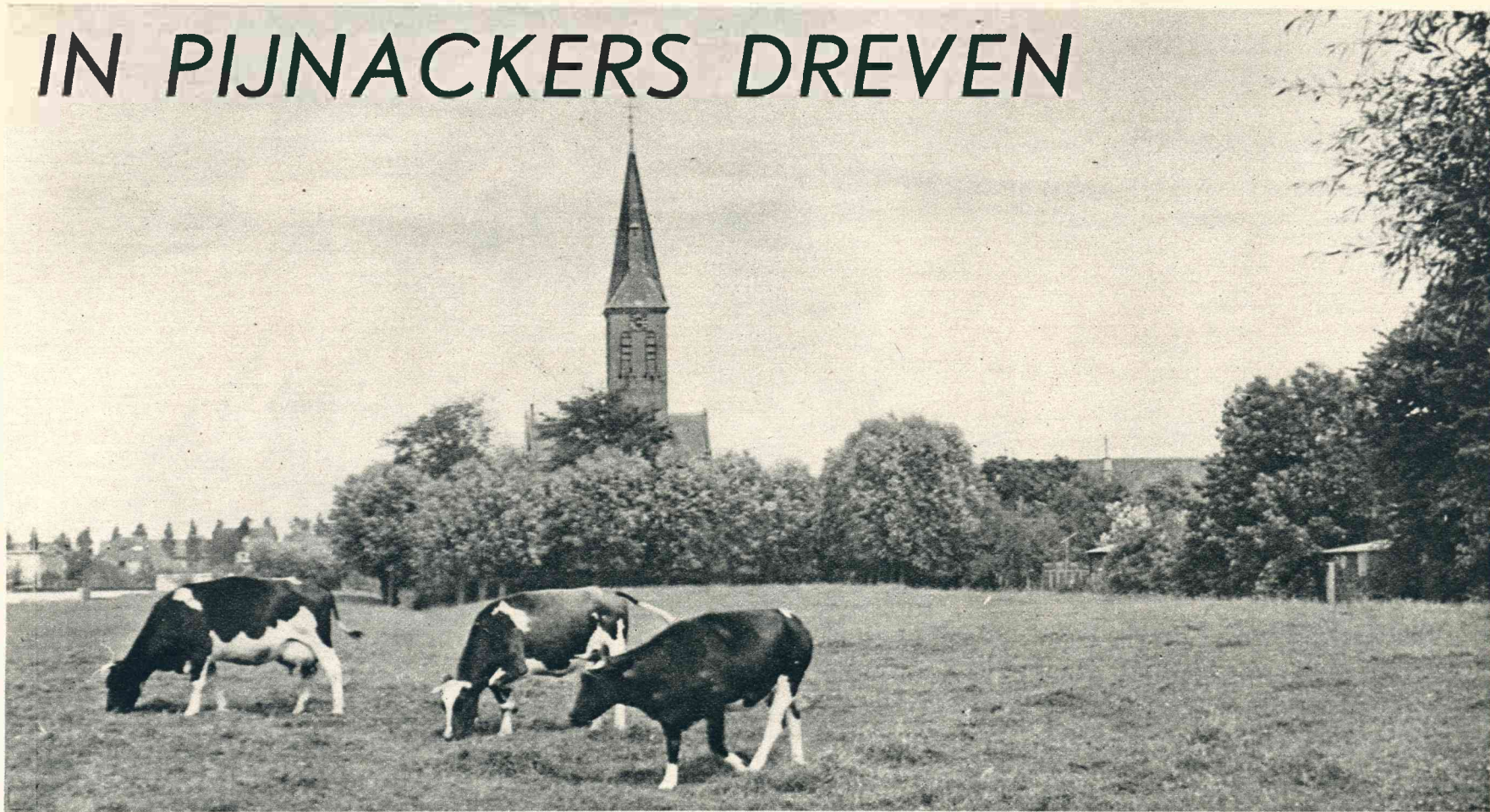
De sneltrein op het traject Parijs—S. Etienne ontspoorde nabij Ville-neuve-St. Georges, een plaatsje op 16 km. afstand van de Fransche hoofdstad. Vijfentwintig personen kwamen bij deze ramp om het leven en zestig liepen verwondingen op.

Koning George en koningin Elizabeth brachten een kort bezoek aan Noord-Ierland. Een foto van de aankomst van het Engelsche koningspaar te Belfast.

IN PIJNACKERS DREVEN

Een echt Hollandsch landschap.

Het witte paard: dat is geluk!

Bonte koetjes, weide en wilgen.

Kindertjes van Pijnacker.

Trekschuiten door de zilveren vaart.

Tom Wilett is een bekend „zandschilder” op het strand te Hastings (Engeland). Reeds dertig jaar beoefent hij deze kunst en hoewel hij tegenwoordig veel concurrenten heeft, overtreft hij ze toch nog allen. De artist legt de laatste hand aan een zijner werken — de befaamde kathedraal van Salisbury.

VARIA

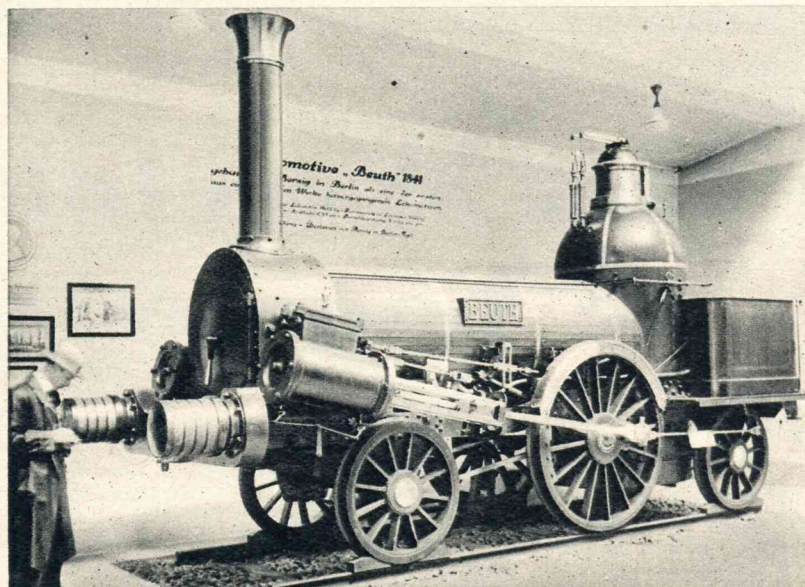
De burgerbevolking van Zwitserland kan thans in apotheken en drogisterijen gasmaskers kopen. Een tooneeltje in een apotheek te Genève.

Te Londen heeft men thans automaten in dienst gesteld, welke bier-in-blik leveren.

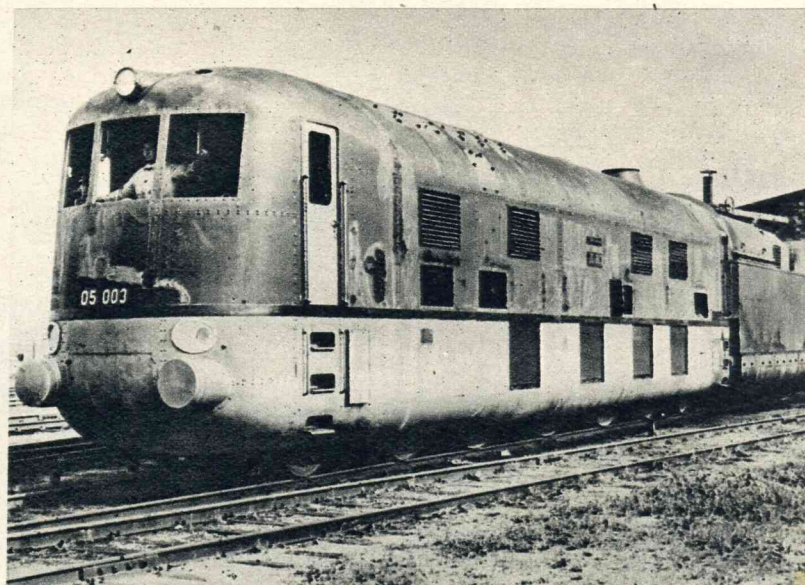
Het nieuwe vliegtuig van de bekende Rolls Royce automobiel-fabrieken, vervaardigd naar een ontwerp van den constructeur Miles. Deze machine moet een snelheid kunnen ontwikkelen van 500 km. per uur.

Aan de Engelsche kust in de nabijheid van het badplaatsje Bridlington zijn vorige week twee jonge zeehonden „gestrand”. Mr. Usher, een visscher, heeft ze voorloopig onder zijn hoede genomen. Wanneer de dieren wat grooter geworden zijn, zal hij ze aan een dieren-tuin ten geschenke geven.

Honderd jaar technische vooruitgang. — De Borsig-machinefabriek te Berlijn viert dezer dagen haar honderdjarig bestaan. Boven: een der eerste locomotieven, welke door haar vervaardigd werd, dateerend uit 1841. Onder: de laatste locomotief, bestemd voor de Deutsche spoorwegen. Ze rijdt met een gemiddelde snelheid van 167 km. per uur — tijdens een proefrit overschreed ze zelfs de 200 km.

De Amerikanen openen het defilé.

Het Wereldkamp te Vogelenzang

Ongetwijfeld hebben de tienduizenden, die tegenwoordig waren bij de opening der Jamboree op 31 Juli, beseft dat Nederland was uitverkoren voor een gebeurtenis van bijzonderen aard en groote beteekenis. De Jamboree is geen gewoon congres, is iets anders dan de vele internationale bijeenkomsten met vele deelnemers, welke tegenwoordig gehouden worden; het is een wereldkamp van de jeugd, de samenkomst van alle rassen en standen, de mooiste internationale bijeenkomst in Nederland, het land van den vrede, zooals de Chief Scout zeide — en hij kon ons geen trotscher eere-

titel geven — want het is de bijeenkomst van de jeugd, die de toekomst beheerscht en op wie de hoop voor de toekomst gevestigd is.

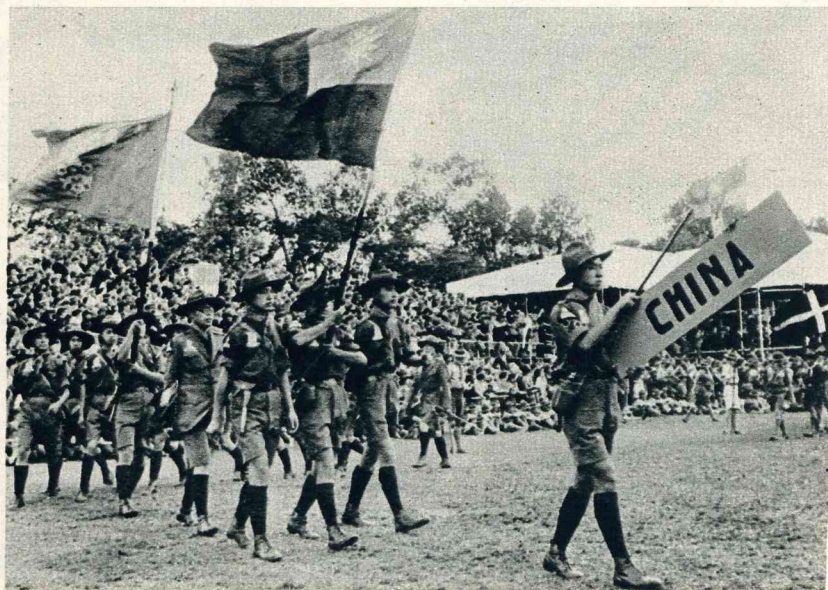
Het was ook een gebeurtenis, welke een indrukwekkend schouwspel opleverde, dat in geen jaren, in geen eeuw hier meer te zien zal zijn. De verkenners aller landen hebben gedefileerd voor Hare Majesteit de Koningin en voor hun Chieft, met een discipline maar ook met een enthousiasme, dat alleen de jeugd geven kan. Gedurende ongeveer anderhalf uur trokken de verkenners voorbij de eerelege, defileerden de leden van den „Volkenbond

Polen trekt voorbij.

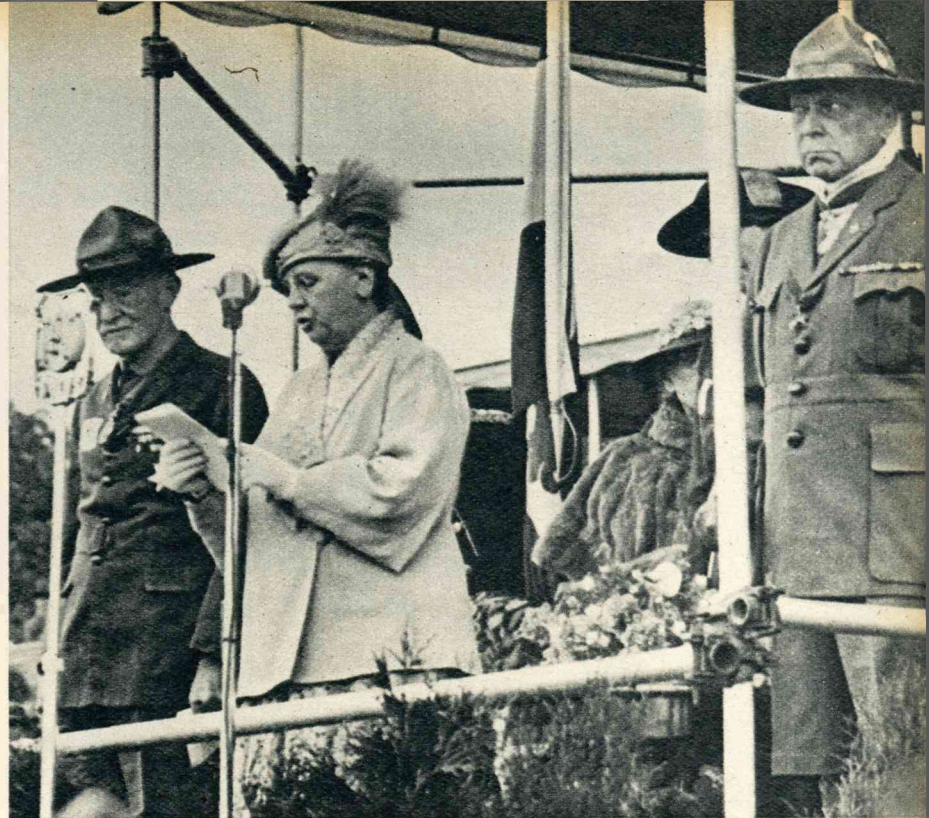
van de jeugd,” en het was voor iedereen duidelijk, dat geen organisatie met meer trouw den leider aanhangt en geen leider meer voelt voor zijn jonge volgelingen. Voor lord Baden Powell moet het een trotsche dag geweest zijn.

Het Nabije (Syrië) en het Verre Oosten.

De rally, de stormloop der 28000, gevolgd door een daverende hulde aan Koningin en Chief.

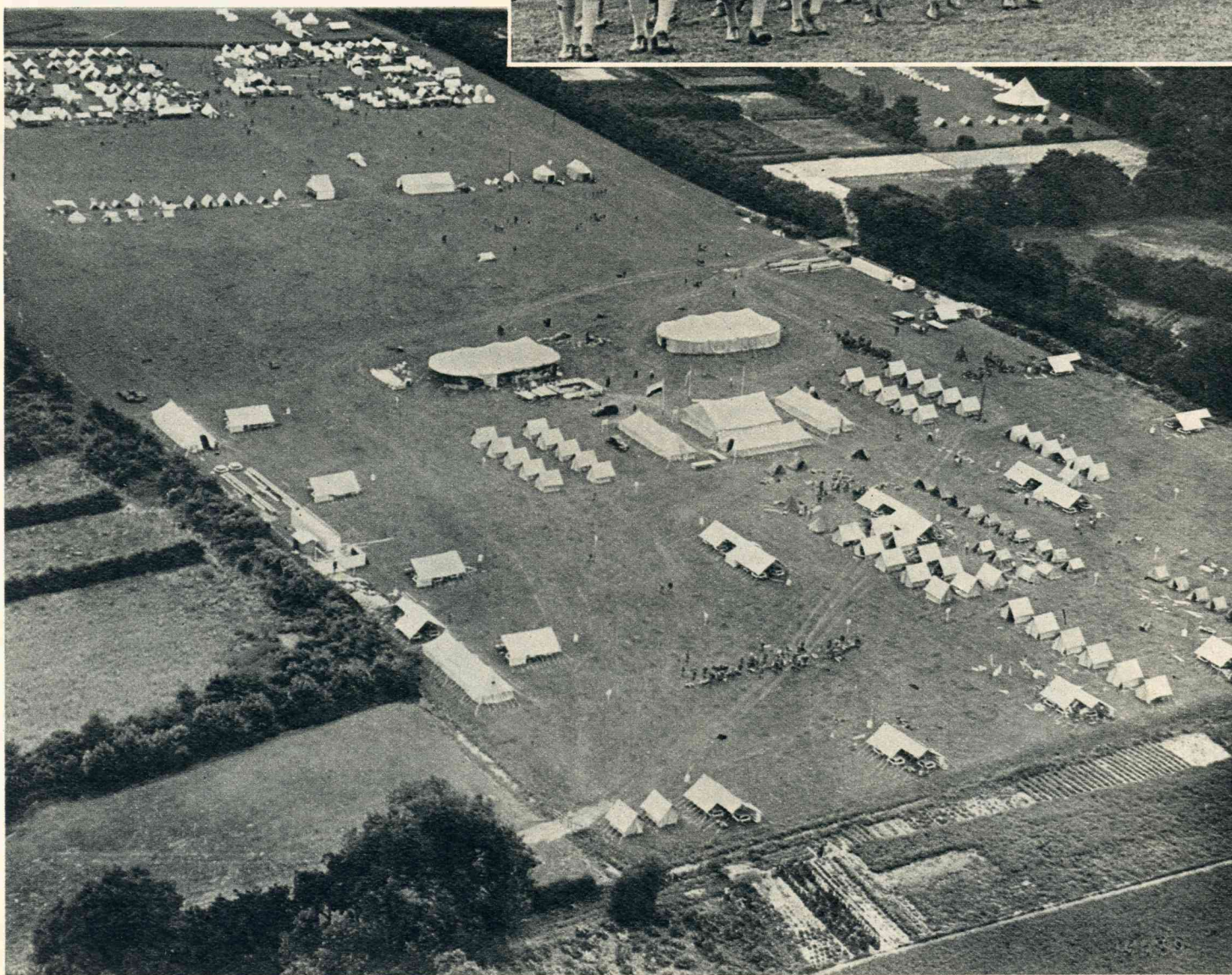

Hare Majesteit de Koningin opent de Jamboree van Vogelenzang in tegenwoordigheid van den Chief Scout, hoofdverkenner staatsraad Rambonnet en vele autoriteiten.

Vanaf de tribune kon men buiten het groote demonstratieterrein een gewiel van verkenneren en vlaggen zien, waaronder echter volmaakte orde heerschte, want onafgebroken en zonder hapering maakte groep na groep zich uit de menigte los om in kwiek marsch-tempo of in straffen parade pas langs de eertribune te schrijden. Het begon met Amerika en het eindigde met de gastheeren, de Nederlanders, en daartusschen lag een optocht van veertig naties, een kleurige en fleurige atlas — de geheele wereld, voorgesteld door de jeugd. Hier ontmoetten elkaar inderdaad Oost en West. Op den zonloozen zomerdag marcheerden de jongens voorbij, die in hun geboorteland meer winter dan zomer kennen; die komen uit de streken van het oerwoud en van de onbarmhartige hitte; die reizen van weken en van maanden moesten maken, om ons kleine vaderland te bereiken. Het was de

De Schotten.

mooiste, interessantste en rijkste les in aardrijkskunde en volkenkunde, welke men zich kan indenken.

En daarna Niemand zal de rally, den grooten stormloop vergeten. Over het uitgestrekte veld renden 28000 jongens naar voren; het demonstratieterrein werd één joelende golf van juichende jeugd; honderden vlaggen wuifden en duizenden hoeden gingen omhoog bij de hulde, die Iran en IJsland, België, het Engelsche wereldrijk, Oost- en West-Indië, China, Finland, Siam, Polen, Letland en Noorwegen en de geheele wereld aan Koningin en Leider brachten met de blijheid en waarachtige geestdrift, waarover alleen de jeugd beschikt.

Een gedeelte van het kamp, gezien vanuit de lucht. (Luchtfoto K.L.M.)

De drukke postzegelbeurs op de Groote Markt.

De jongen met den zak was er ook bij.

OP DE POSTZEGELBEURS TE ROTTERDAM

Onder de boomen der Groote Markt

Er zijn zeer veel postzegelliefhebbers en -kenners in en buiten ons land.

„Philatelisten” noemt men hen, met een deftig woord.

Zij verzamelen met ijver — soms zou men haast van „woede” kunnen spreken! — postzegels van vele soorten, uit alle landen en werelddeelen, 't liefst zeldzame en bijzondere. Wij kunnen ons deze liefhebberij begrijpen. Want veelal is een postzegel een zeer fraai „ding”, dat schoonheidswaarde heeft. Hoe sierlijk kan zoo'n zegel eruit zien, met treffende beeltenissen en beelden en in soepele kleuren. Men zou soms neiging krijgen ze na te teekenen!

De liefhebbers kunnen zich dan ook uren lang

Mannen in uniform.

vermeien met de beschouwing der veelsoortige postzegels, die ze met aandacht en belangstelling bekijken, ja, die ze soms liefkoozend streelen, als waren het levende wezens!

En toch is de schoonheid niet de eenige factor van belang voor den echten philatelist.

De zegels zijn niet alleen schoone objecten voor hem, maar ook zeer leerzame. Ze „zeggen” hem wat van de vreemde landen, van bepaalde gebeurtenissen, ze leeren hem daaromtrent het een en ander, welke kennis hij door de studieboeken kan verdiepen.

De ambitie voor postzegels verrijkt veelal de algemeene kennis en daarom is die ambitie goed te keuren, op prijs te stellen en het aanmoedigen waard!

Twee echte verzamelaars vonden elkaar.

Kenners !

Een fraaie collectie.

Waar nu velen eenzelfde liefhebberij bezitten, is de behoefte aan samenspreken, aan contact, zeer logisch.

Het komt wel voor, dat twee mensen met gelijke ambitie elkander toevallig treffen en die kennis-making voortzetten tot beider leering en genoegen. Zóó zullen vele postzegel-liefhebbers elkaar getroffen hebben. Maar het kringetje bleef klein en beperkt, op deze wijze. Er moest iets anders en beters komen. En zóó, stellen we ons voor, is de z.g. postzegelbeurs ergens, op een of meer bepaalde plaatsen in een groote stad, ontstaan.

En het bestaan van zulk een beurs is spoedig ge-

noeg algemeen bekend. Men brengt er een bezoek, met medeneming van een deel van zijn postzegelschat, en ontmoet daar andere liefhebbers. Nu kan men handelen en ruilen naar hartelust.

Men kan leeren van elkaar, men hoort de bijzonderheden, men ziet het nieuwste, oudste en interessantste op dit uitgebreide gebied.

In Amsterdam is een levendige postzegelbeurs op den N.Z. Voorburgwal, ook in Haarlem en andere steden kent men ze.

In Rotterdam heeft men meerdere beurzen, b.v. in den Wolfshoek. Maar die onder de boomen op de Groote Markt is wel de

drukst bezochte.

We hebben daar voor onze lezers, waaronder ongetwijfeld ook vele postzegelverzamelaars, eens ge-

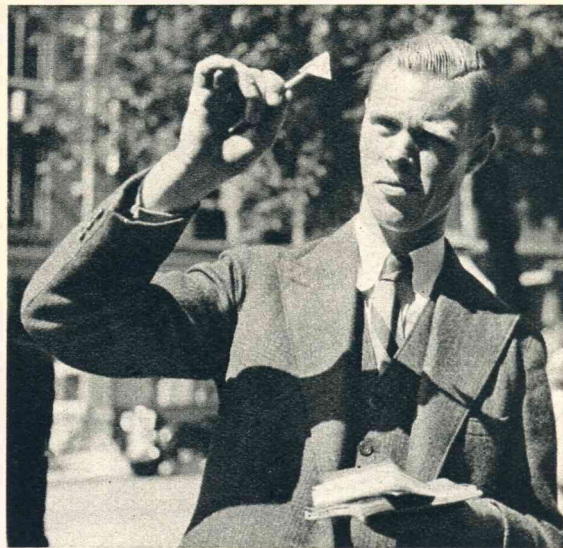
keken en gekiekt. De beurs was interessant genoeg, 't welk ook wel blijkt uit onze foto's. Oud en jong waren aanwezig, uit alle groepen der groote samenleving, maar toch is de jeugd wel 't rijkst vertegenwoordigd, welke belangstelling wij verblijdend noemen.

Onder die jeugdigen zijn grondige kenners, men staat dikwijls versteld over hun vlotte deskundigheid, omtrent vele details, als watermerken, kartelingen, enz.

Wij kiekten het algemeen overzicht der postzegelmarkt. Op den achtergrond ziet men nog even het beroemde beeld van den beroemden Rotterdammer: Erasmus.

De wijsgeer zou ongetwijfeld zijn goedkeuring gehecht hebben aan deze leerrijke beurs.

We namen nog verschillende aardige close-ups en uit al die kiekjes blijken wel duidelijk de overgrote interesse en ambitie der liefhebbers. Zelfs was er een jeugdige belangstellende met een boodschappenzak over zijn rug, maar dezen last voelde hij blijkbaar

Deskundig onderzoek.

Met vreugde wordt de nieuwe aanwinst bekeken.

niet, in zijn gespannen aandacht voor de zegeltjes. Mannen van de Spoor, heeren van zaken, invaliden, jongelui van middelbare en lagere scholen, enkele dames en nog velen meer kiekten we op de postzegelbeurs van de Groote Markt te Rotterdam, die we hier in levendig beeld brengen. H.

Groote aandacht.

Waarschuwing

Het is de hoogste tijd dat U

Hermesetas

tabletten uit zuivere kristal-saccharine gebruikt, want zij zetten nooit - zooals suiker - vet aan. Zij zoeten spijzen en dranken zonder eenigen bijmaak. Zij zijn gemakkelijk oplosbaar en kunnen uitstekend bij het koken en bakken gebruikt worden. Absoluut onschadelijk.

Verkrijgbaar bij apothekers en drogisten in handige schuifdoosjes à 43 cts. inhoudende 500 tabletten.

A. G. „Hermes“ Zürich 2 Zwitsersche Fabriek

DE AASGIER

door M. Hellinger

Een zomersche bries bracht de gordijnen aan 't wapperen, zweefde, koel en zacht, de kamer door en de gang in. Daar vluchtte zij naar twee kanten tegelijk, de gesteven rokken der verpleegsters beroerend en ether-lucht voor zich uit drijvend.

In de kamer lagen twee vrouwen naar het plafond te staren. Het was een kamer met twee bedden. De muren waren zacht crème gekleurd. Tegenover de bedden hing een schilderij, een vroegereuwsche bark met gereefde zeilen.

De magere vrouw, het dichtste bij de deur, keek niet meer naar het schilderij. Zij had er al veel te lang naar gekeken naar haar zin. Zij lag met een teen van haar rechterschoonheid buiten de lakens. Dat was door het windje heerlijk frisch.

Aan den anderen kant van de kamer lag de zware vrouw met de ruige wenkbrauwen te studeeren op de schilderij van de bark en de golven, die kookten voor den boeg. Zij vond in de kleuren nog heul voor haar verveling.

„Wanneer komt uw man?“ vroeg de zware vrouw...

De magere vrouw glimlachte flauwtjes. Erg flauwtjes. Een goed jaar in een ziekenhuis werkt niet gunstig op iemands gevoel voor humor.

„Hij zal wel gauw komen,“ zei ze. „Misschien.“

De zware vrouw richtte zich op één elleboog op.

„'t Gaat me natuurlijk niet aan, mevrouw Lenny, en u moet niet denken, dat ik me met uw zaken wil bemoeien, maar ik begrijp echt niet, dat u er nog zoo kalm onder blijft. Als een man mij zoo behandelde, hoefde hij heelemaal niet meer te komen. Ik lig hier al zeven maanden, en ik heb hem nog nooit gezien. En vóór dien tijd is hij ook nooit geweest, heb ik hooren vertellen. Da's nu al over 't jaar, is 't niet?“

„Ja,“ zei mevrouw Lenny zacht. „Over 't jaar. Een heele tijd.“

De zware vrouw snoof hoorbaar.

„Da's zeker een heele tijd!“ smaalde ze. „Dat krijg je ervan, als je te zachtzinnig bent. Een man moet je aanpakken. U verdraagt te veel!“ Het windje ging opeens liggen, de gordijnen hingen stil. „Hij neemt een loopje met u! Ik ken dat — uitgaan en profiteeren natuurlijk, en u maar aan uw lot overlaten — en u paaien met mooie briefjes! U moet me niet kwalijk nemen, mevrouw Lenny, maar ik nam 't niet!“

De magere vrouw zei niets. Zij staarde naar het plafond en plukte aan de deken, en stil droop er een traan van haar wang, werd een grijzige vlek op het kussen.

Dr. Kendrick kwam. Hij was altijd opgewekt. Hij keek op de kaart aan den voet van het bed. Hij zei, dat hij liever golf zou spelen dan polsen voelen. Hij lachte hartelijk om dat grapje. Hij lachte alleen.

Toen ging hij naar de zware vrouw. Hij begon haar te onderzoeken. Een verpleegster rolde een wit scherm naar binnen. Achter het scherm praatte dr. Kendrick met de zware vrouw over mevrouw Lenny.

„'t Is gewoon een schandaal,“ zei hij. „Er wordt zelfs in de keuken over gepraat. Ik spreek niet graag over patiënten, maar dit geval is me te machtig.“

Hij sloeg de dekens terug van den voet der zware vrouw en bekeek de wonde. „Zoo'n kerel verdient zoo'n lief vrouwtje niet,“ zei hij. „Ik ken haar al zoo lang ze hier is, maar hij is er nog

nooit geweest. Zoo'n man zou ik met alle genoegen een pak slaag geven, al houd ik niet van vechten.“

De zware vrouw zuchtte. „Je begrijpt haar gewoon niet,“ zuchtte zij. „Ze houdt nu eenmaal van hem, en nu kan hij doen wat hij wil. Zulke vrouwen heb je. Ze zou hem 't ergste vergeven. Nee, dan mijn man!“ kon ze niet nalaten op te snijden. „Die komt iederen avond. Nog geen dag overgeslagen, en altijd wat meebrengen — bloemen of bonbons of tijdschriften...“

Zoo stonden de zaken. Iedereen praatte over die arme mevrouw Lenny en haar hartelozen man. Iedereen wist ervan en iedereen had medelijden met het vrouwtje...

Drie maanden later, toen de brief kwam, lag de zware vrouw nog in dezelfde kamer. Mevrouw Lenny was er héél erg aan toe. De dokters zeiden niets, maar iedereen kon zien, dat zij 't niet lang meer naakte zou.

In den brief van meneer Lenny stond, dat hij Woensdag komen zou. En — dat was de knal op den vuurpijl — hij bracht den notaris mee!

Mevrouw Lenny had de zware vrouw het nieuwtje toegeluisd, en het duurde niet lang, of het ging alle gangen en kamers door.

„Nu komt hij eindelijk... nu ze op sterven ligt... en hij brengt den notaris mee! Een testament, dat ze ondertekenen moet natuurlijk! Ze ligt hier haast twee jaar, en nu 't afloopt, komt meneer ook eens kijken! Een aasgier is 't... een aasgier!“

's Woensdags zocht iedereen werk in de buurt van die kamer met twee bedden. Iedereen was benieuwd naar meneer Lenny. Ze wilden dien veelbesproken man, die een ijsklomp had in plaats van een hart, wel eens zien.

De zware vrouw lag op haar zij en keek naar het raam. Zij was niet benieuwd. Zij was zoo kwaad, dat zij den man niet eens zien wou.

Hij kwam om elf uur. Hij had een langen man met grijs haar bij zich. De man met het grijze haar ging voor het raam staan en keek naar buiten.

Mevrouw Lenny schreide zacht. Meneer Lenny ook. Op zijn lippen bijtend sloeg hij zijn armen om haar mageren rug, om haar te helpen opzitten. Zij had geen oog van zijn gezicht af, en hij keek haar ook maar steeds aan. Dr. Kendrick stond op den drempel. Hij had zijn vuisten gebald en zijn gelaatsspieren trokken.

Meneer Lenny zat fluisterend tegen zijn vrouw te praten. Het windje was weer opgestoken. Hij wendde zich opzij en glimlachte tegen de zware vrouw in het andere bed.

Zij keek hem nijdig aan. „U moest maar eens met dat testament op de proppe komen, notaris,“ zei ze sarcastisch. „Straks sterft ze, en dan grijpt u er alle twee naast.“

De man met het grijze haar kwam naar haar toe.

„Waar hebt u 't over?“ vroeg hij. „Is er iets met een testament?“

„Pff!“ spotte de zware vrouw. „Zult u niet weten! Waar brengt haar man anders een notaris voor mee?“

De man met het grijze haar schudde langzaam zijn hoofd.

„Ik ben geen notaris,“ zei hij langzaam. „Ik ben gevangenebewaarder. Ik heb dien man hier gebracht, omdat hij voor 't laatst zijn vrouw nog eens mocht zien. Hij heeft twee jaar, omdat hij geld gestolen had om haar te laten verplegen.“

De camera voor algemeen gebruik met Zeiss Triotar optiek in Compursluter in verrassend gunstige prijsklasse.

fl. 99.25 — fl. 117.50

Rolleicord

in wereldbekende Rolleiflex precisie-uitvoering.

Prospecti bij de ftohandel verkrijgbaar.

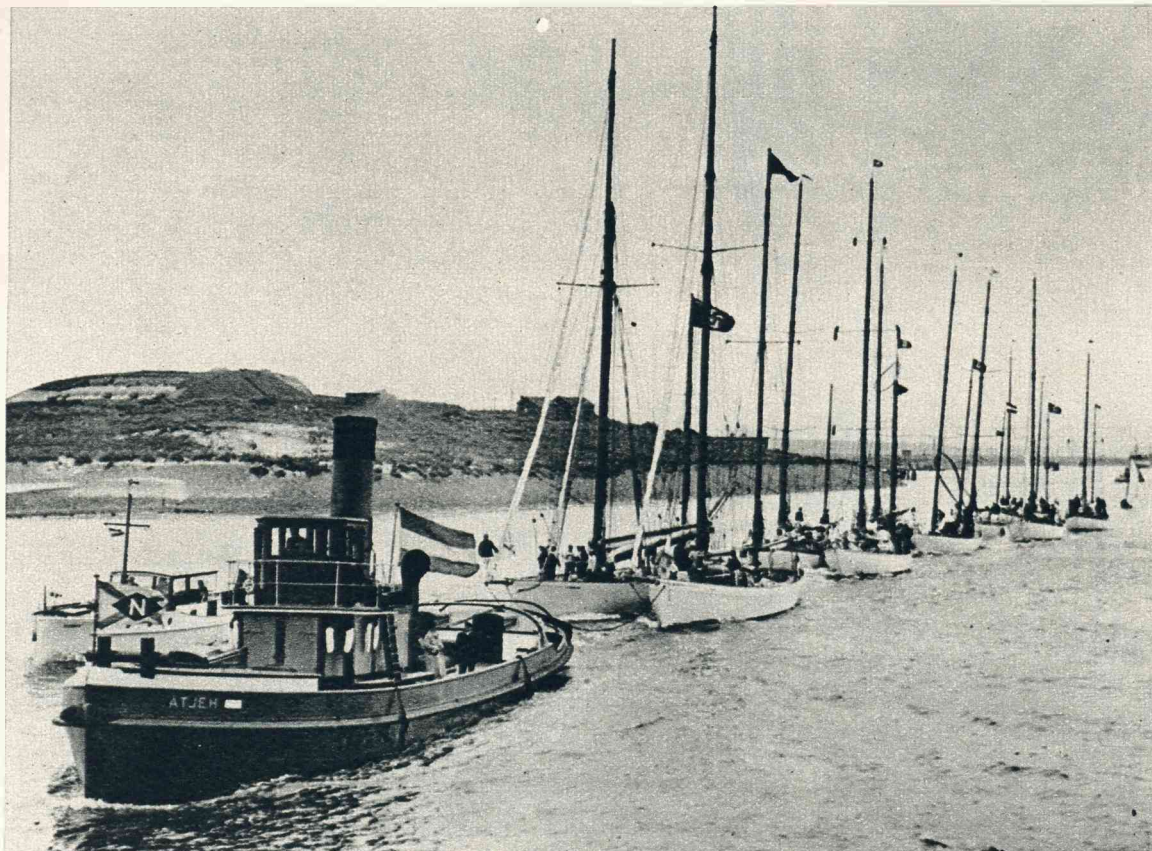
Vertegenwoordigster ILFORD-SELO N.V.

Amsterdam C., Plantage Middenlaan 20a-b.

Annonces betreffende

Geneesmiddelen en Geneeswijzen

worden in dit blad slechts opgenomen, indien zij vooraf voorzien zijn van het stempel „Geen bezwaar“ tegen de plaatsing, afgegeven door de Commissie van Contrôle op de Aanprijzing van Geneesmiddelen en Geneeswijzen, waarvan het Secretariaat is gevestigd: Segbroeklaan 33, 's-Gravenhage.

Zondagmorgen had de start plaats van den zeilwedstrijd IJmuiden-Solens over de Noordzee. De jachten op weg naar de startplaats, pl.m. 3 mijl uit de kust.

Te Wilderrank werden Zaterdag en Zondag j.l. de nationale kampioenschappen van den Nederlandschen Zwembond gehouden. De winnares van de 100 m. borstcrawl, mej. M. v. Veen, wordt gefeliciteerd door Marie Olsen.

Rond de vierdaagsche afstandsmarschen. Een even aangename als welriekende verfrissing tijdens den marsch.

SPORT VAN DE WEEK

De laatste dag van de vierdaagsche afstandsmarschen rond Nijmegen. Sportieve dames in de bloemen.

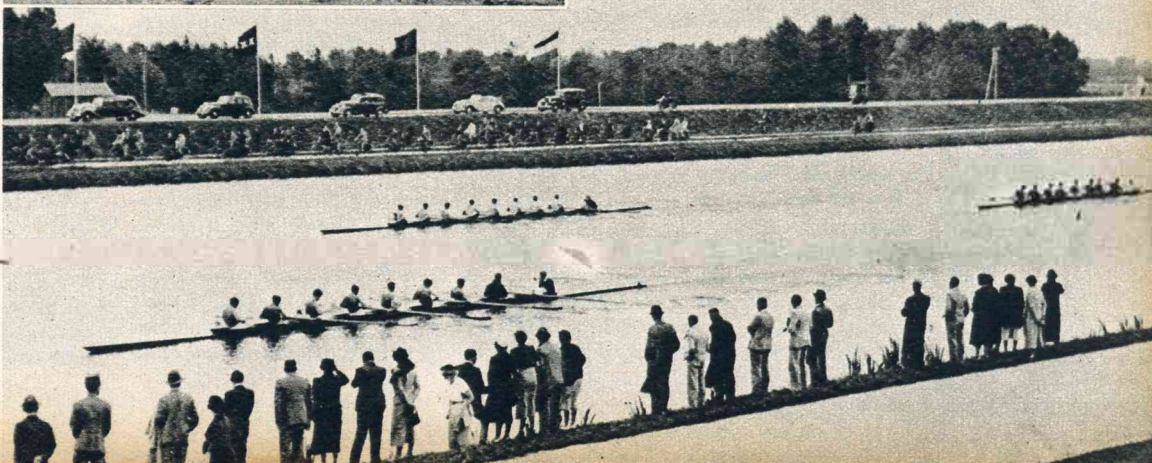
De nationale Athletiekkampioenschappen op de sintelbaan in de hoofdstad. Osen-darp wint de 100 m. hardloopen.

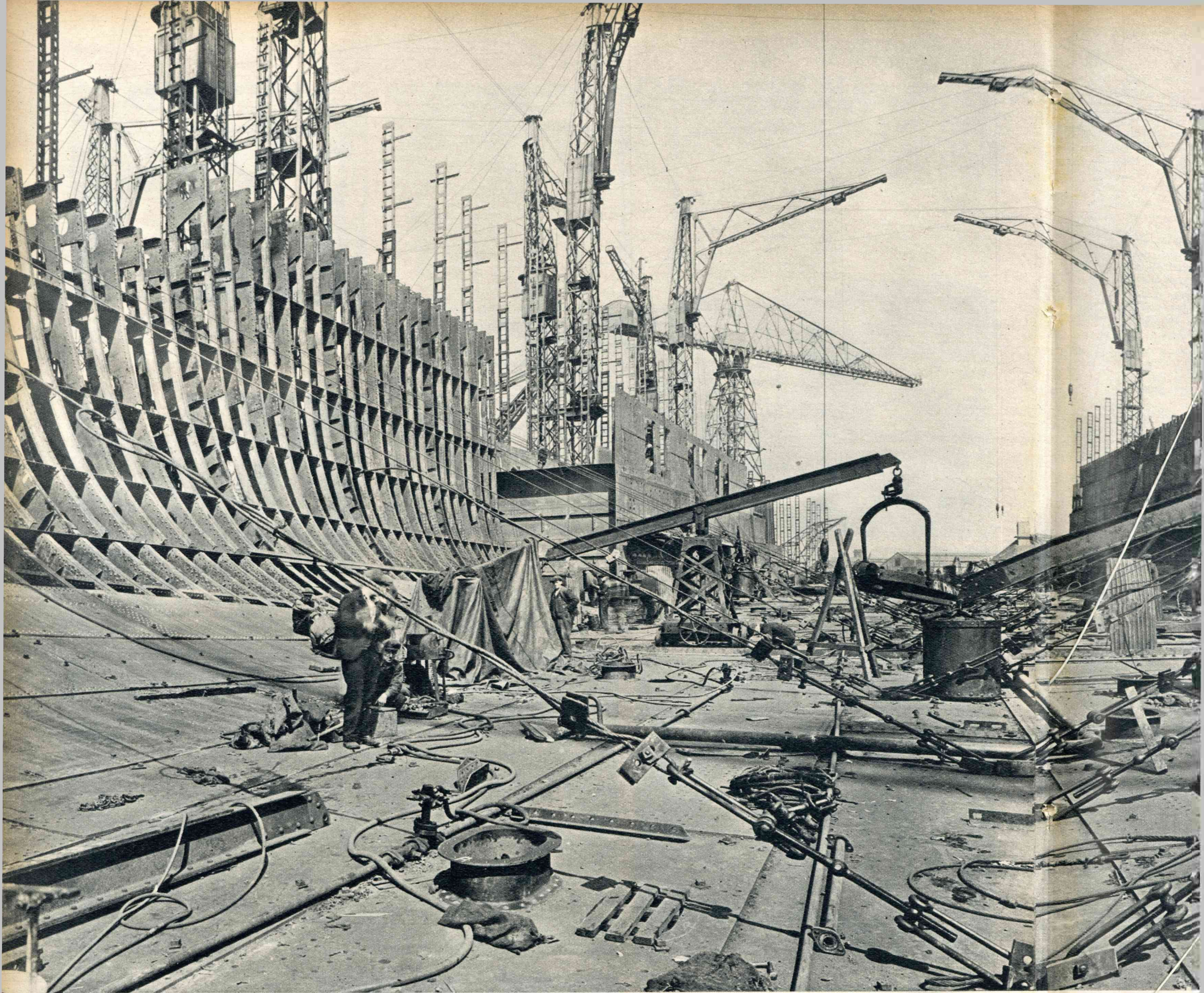
De 100 m. hardloopen dames op de nationale Athletiekkampioenschappen in de hoofdstad werd gewonnen door mej. Fanny Koen van „Sagitta”.

Brasser wint vóór Kaan den 100 m. hordenloop op de nationale Athletiekkampioenschappen in de hoofdstad.

Op de Boschbaan te Amsterdam werden Zondag de nationale Roeikampioenschappen gehouden. Overzicht tijdens den strijd der achtriemsgieken, gewonnen door „De Amstel”.

Van alle benamingen, waarmede de geweldige oceaanscheperen als de „Queen Mary” en de „Normandie” bij hun indienststelling in de enthousiaste verslagen werden bestempeld, is de benaming „drijvende stad” wel de meest karakteristieke. Niet alleen vanwege de reusachtige afmetingen dezer schepen, maar ook vooral omdat men aan boord dezer stoomers alles aantreft, wat tot de elementen behoort, waaruit een stad bestaat. Men heeft er winkels, restaurants, ’n hospitaal, een kliniek, kerken, leesalen, banken, een postkantoor, telefooncentrales, zwembassins, sportlokalen, bioscopen, dancings, bars, tuinen, reisbureaux, dagbladen, kapsalons, wasscherijen en honderden andere dingen meer, die te zamen het moderne stadsleven vormen.

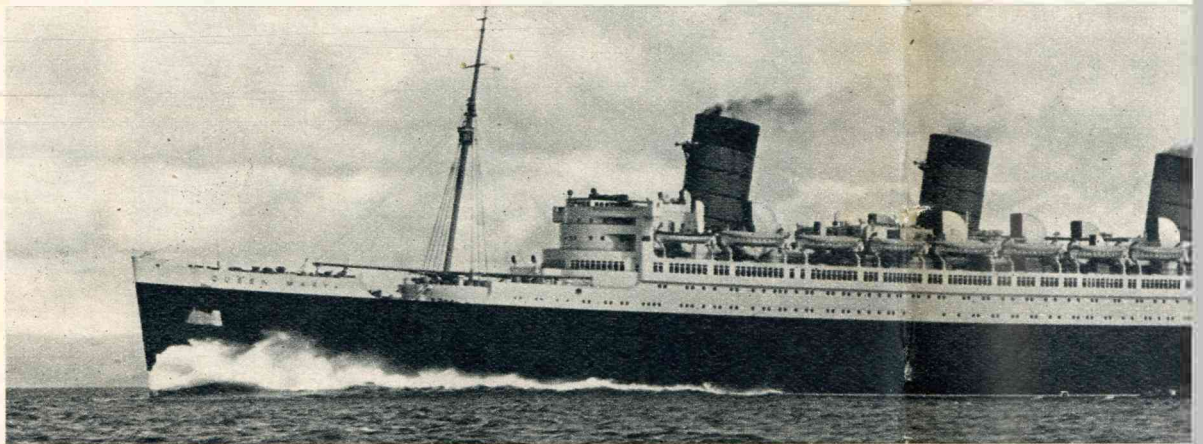
In dien zin van „drijvende stad” moet men ook bovenstaande foto beschouwen. Bij den eersten oogopslag is men eerder geneigd te denken, dat men hier een nieuwen verkeersweg aan het bouwen is dwars door een of andere wereldstad dan dat men er bezig is met het leggen van de kiel van ’n schip!

En toch is dit laatste het geval. De groote foto brengt de kiellegging in beeld van de „No. 552”, het zusterschip van de „Queen Mary” van de Cunard White Star-lijn. Vergelijk de afmetingen van deze kiel eens met die van den Coolsingel te Rotterdam b.v. of van ’t Damrak te Amsterdam. Dan moet men meteen erkennen, dat de benaming „drijvende stad” voor dergelijke zeeschepen nog niet zoo slecht gekozen is.

Toch is het bouwen van dergelijke oceaancruizen geen kwestie van onderlinge concurrentie. Het eene land wil ’t andere daarmede niet de loef afsteken, zooals men wel eens zou kunnen veronderstellen. Het moderne tempo is vereischend. Snelheid is een der eerste vereischten, die bij het bouwen van dergelijke schepen

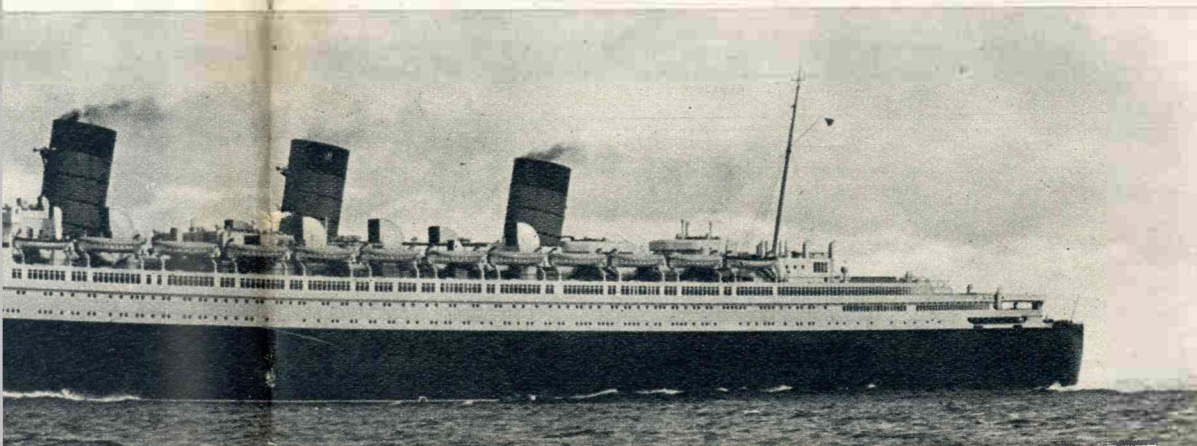
DE „No. 552”

Het zusterschip van de „Queen Mary”

„No. 552” van de „Queen Mary” in aanbouw

vooropstaan. Daarna komen uit commercieel oogpunt bezien: grootte, sterkte, zeevaardigheid en — last not least — comfort.

Schepen als de „Queen Mary” en de „Normandie” voorzien in een sinds lang gevoelde, dringende behoefte van den Noord-Atlantischen dienst. Vandaar ook, dat de Cunard White Star-lijn direct na het in dienst nemen van de „Queen Mary” begonnen is met het op stapel zetten van een zusterschip — voorloopig aangeduid als „No. 552” — dat precies even groot zal worden als de „Queen Mary”, te weten: 1020 voet lang, 118 voet breed, terwijl de tonnage 81.235 bedraagt.

Men was van de dringende behoefte aan 'n tweede reuzenschip zoo overtuigd, dat men de al of niet gunstige „bedrijfs”-resultaten van de „Queen Mary” niet eens afwachtte. In December 1936 begon men met den bouw van de „No. 552” op de werven te Clydebank in Schotland. In 1938 moet 't schip van stapel loopen en in 1940 wordt het in dienst gesteld. Als men bovenstaande foto bekijkt, begrijpt men haast niet hoe 't mogelijk is, dat uit dezen wirwar van ijzer, hijschkransen en allerlei technisch geperfectioneerde machinerieën een sierlijk en elegant zeeschip groeit zooals de prachtige „Queen Mary”, die op de kleine foto te zien is. Het is het summum, het is de laatste vooruitgang in scheepsarchitectuur, scheepsmachines en zeekundig-wetenschappelijk onderzoek.

Beter kan het niet in onze dagen en toch... zullen onze kindskinderen niet minachtend om deze „bootjes” lachen???

Het moderne tempo is veelruchtend.

Het staat nimmer, nimmer stil!

DE MAN MET HET BLAUWE MASKER

door

ANTHONIE MORTON

AFGEWEZEN!

*Winnaar van den Lippincott-
prijs van 7500 dollar*

Lady Mary Overndon en kolonel George Belton keken naar het jonge paar, dat langzaam over het kort geknipte grasveld naar de tuinkamer van huize Overndon kwam gewandeld. John Mannering was gekleed in een roomkleurig sportcostuum, dat levendig afstak tegen 't zonnige groen van het gazon. Hij bewoog zich rustig en lenig, zoodat het een genot was naar hem te kijken.

Lady Mary Overndon merkte op, dat John voortdurend glimlachte als hij sprak tot Marie, haar dochter, die amper tot zijn schouders reikte. Het gezicht van Mannering was diep gebronsd door de zon en het straalde van een inwendige vreugde.

Marie Overndon was klein van gestalte, maar zij was buitengewoon gracieus gebouwd. Haar groote, grijze oogen, gelijkend op die van haar moeder, keken met onverholten genoegde de wereld in en getuigden van den tintelenden levenslust, die Marie bezielde.

„Een knap paar,” mompelde de kolonel binnensmonds, maar toch luid genoeg om door lady Mary verstaan te worden. De kolonel maakte er geen geheim van, dat hij ze gaarne getrouwd zou zien. „Wat heb jij eigenlijk op Mannering tegen?” vroeg hij tamelijk heftig.

„Niets,” antwoordde lady Mary. „Ik mag Mannering heel graag en ik kan mij geen beteren man voor Marie voorstellen.”

„Welnu dan...” viel de kolonel uit.

„Maar Mannering heeft vanmorgen met mij gesproken...”

„Over Marie?”

„Onder anderen over Marie. Hij heeft me verteld, dat hij nog juist duizend pond per jaar heeft. Niet meer en niet minder.”

„Duizend pond? Wel en ik dacht... zijn vader bulkte toch van 't geld, is 't niet?” riep de kolonel ten hoogste verbaasd uit.

„Zijn vader gokte niet op paarden... en zoo voort.”

„En Mannering... heeft hij zijn geld verloren?”

„Grootendeels.”

„Gokken? Paarden?”

„Hoor eens, George,” zei lady Mary gestreng. „Soms begin ik te denken, dat je lang voor je tijd oud wordt. Ja, John Mannering heeft zijn geld grootendeels verloren. Niet heelemaal op de gewone manier, dat zegt hij tenminste, en ik geloof hem. Vijf jaar geleden was hij zoover, dat hij op moest passen — hij had nog net genoeg over om duizend pond per jaar te trekken; toen is hij in Somerset gaan wonen, en nu speelt hij cricket, hij rijdt paard bij mooi weer, hij leest veel en is tevreden. Hij heeft een villaatje met zeven kamers, 'n bediende, een hectare land en twee paarden. Ik herhaal zijn eigen woorden.”

De kolonel haalde zwaar adem en keek kwaad. „En toen hij... toen hij je dat allemaal zoo eerlijk verteld had, toen gaf je hem de bons...”

„Neen, George. Ik heb niét gezegd, dat hij maar gauw naar z'n villaatje moest gaan. Daarvoor moest je me toch beter kennen.”

Kolonel Belton slaakte een diepen zucht van verlichting en glimlachte toen.

„Pardon. Ik kon 't me al niet voorstellen... en toch komt er geen trouwen van, zeg je? Geld is geen hoofdzak. 't Is een huwelijk uit liefde, en er komen er zooveel rond van duizend pond per jaar, als je dat zoo hoort. Hij zou wat kunnen bezuinigen.”

„Misschien wel,” zei lady Mary vriendelijk. „Enfin, je weet er nu evenveel van als ik, George. Maar ik geloof niet, dat 't trouwen wordt.”

„Maar dan is Marie... een...”

„Spreek je meening maar niet uit, George. Laten we zeggen, dat ze nog niet wijzer is,” zei lady Mary. „Misschien is 't maar 't beste zoo. Mannering met geld zou haar gelukkig kunnen maken, maar Mannering zonder geld niet. Marie is erg materialistisch aangelegd. Ik kan 't natuurlijk mis hebben... we zullen zien.”

Maar lady Mary had zich niet in het karakter van haar dochter vergist. Toen Mannering dien middag haar zijn financiëlen toestand had blootgelegd en vlak daarop om haar hand vroeg, had Marie geweigerd. Mannering werd afgewezen!

Noch de kolonel, noch lady Mary kreeg Mannering dien middag nog te zien.

Den volgenden ochtend kwam de kolonel laat aan de ontbijttafel; daar zat alleen Marie, en zij was haast klaar met eten. Geen Mannering te bekennen, en Marie zei niets over hem.

Hij wachtte ongeduldig, tot lady Mary kwam en Marie weg was — niemand wist waarheen. Lady Mary las de vraag in zijn oogen.

„Hij heeft den eersten trein naar stad genomen,” zei ze rustig. „Ik wist 't wel, George. Marie is veel te tuk op geld. Altijd geweest. En ze is erg egoïstisch.”

De kolonel bromde. Hij begon zwijgend te eten, maar niets wou hem smaken.

EEN DINER EN EEN IDEE

Dus dat is de dochter van Fauntley,” dacht Mannering.

Hij zat aan tafel ten huize van lord Fauntley — een paar jaar geleden nog maar gewoon Hugo Fauntley — tegenover het meisje. Hij vond iets verwarrens aan haar, maar hij kon niet bepalen waarom. Mooi was ze niet, opmerkelijk was misschien het juiste woord, dacht hij. Haar oogen waren grijs, nadenkend en peilend. Zij had niets van haar moeders gezetheid en haar ouders waren ook allebei kleiner dan zij. Haar bewegingen waren elegant, maar onverschillig. Bijna uitdagend, vond Mannering. Ze leek erg onstuimig en opstandig vooral. Haar kin was stevig, bijna vierkant.

John Mannering had Somerset voorgoed verlaten. Hij had zich na zijn gestrande liefdesverklaring naar Londen begeven en zich van het eene avontuur in het andere gestort, om vergetelheid te zoeken in den roes van opeenvolgende fuiven. Zijn kleine kapitaal smolt daarbij weg als sneeuw voor de zon. Zijn intiemste vrienden waarschuwden hem vergeefs en Mannering stond aan den rand van den afgrond.

Toch wist hij den schijn te verwekken van onmetelijk rijk te zijn en vooral typen als Fauntley, die zelf in enkele jaren van niets was opgeklommen tot aanzien en macht, streefden ernaar geregelden omgang met Mannering te hebben.

John had Fauntley op de renbaan ontmoet. Fauntley bezat een ongeëvenaarde collectie van edelstenen. Zij kwamen daar terloops over te spreken en 't slot was, dat lord Fauntley Mannering ten diner verzocht, hetgeen deze accepteerde. Lady Fauntley zag daarin direct een mooie gelegenheid Mannering op haar dochter Lorna attent te maken, 'n vrij zonderling en vooral zelfstandig meisje, kunstschilderes van beroep. Lorna had in Londen een eigen atelier, waar zij bij voorkeur vertoefde. Zij kwam niet vaak naar huis, maar toch was zij na de telefonische mededeeling van haar moeder, dat John Mannering zou komen dineeren, zoo snel mogelijk naar huis gegaan, want ook zij had zóó veel over Mannering gehoord, dat het niet enkel gewone nieuwsgierigheid was met hem kennis te maken.

„Ze ligt met de wereld overhoop,” peinsde Mannering, „dus ze is ongelukkig, dus heeft ze iets achter den rug. Ze is vijftientwintig of 'n jaar of twee ouder, en erg bij voor haar jaren. Hm.”

„Hij is cynisch,” dacht Lorna, „en ik kan geen cynische mannen uitstaan. Hij is knap en ik heb een hekel aan knappe mannen. Hij is gewiekt en hij weet 't, en gewiekste mannen zijn onverdraaglijk. Waarom vind ik hem aardig?”

„De interessantste man, dien ik ooit gezien heb,” dacht lady Fauntley. „Zoo groot en sterk, en zoo kalm. Echt een man voor Lorna — nee, zulke dingen mag ik niet denken.” Ze zei: „Neemt u nog een beetje van die saus bij uw visch, meneer Mannering. 't Is echt iets bijzonders.”

Mannering glimlachte en nam iets.

„Ja,” erkende hij, „heerlijk.”

„Dan moet je straks de Pommery 1911 proeven,” zei Fauntley. „Da's een wijntje, waar geest in zit, echt geest!”

„Zoolang we hem niet ophebben,” zei lady Fauntley.

Zij lachten allen plichtmatig.

Mannering voelde opeens de oogen van het meisje naar hem kijken, lachende oogen! Ja, zij beviel hem. Hij moest toch eens iets nakijken over dat schilderen van haar — ze had een zekeren naam voor sterk werk in den ouden stijl, hoewel ze buiten de kunst zeer modern was. 't Kon niet anders dan sterk werk zijn. Ze leek in alles krachtig.

„U hebt een uitstekenden dag gehad, hoor ik,” zei lady Fauntley, doelende op de som, die Mannering bij de paardenrennen gewonnen had.

„O ja,” zei Mannering, inwendig vrolijk. Beter dan ooit begreep hij, hoeveel goed de faam hem deed. Niemand had een idee, dat hij zoo slecht in zijn geld zat.

Hij bleef de gastvrouw even aankijken, staarde naar den Liska-diamant in haar corsage en voelde, dat ze zijn blik gewaar werd.

„Dat is een prachtige steen, lady Fauntley,” merkte hij op.

„Zoo, herken je 'm?” grinnikte Fauntley. „Was ik benieuwd naar. Rawton zal wel razend zijn, dat hij 'm heeft laten loopen.”

„Interesseert u zich voor edelstenen?” vroeg Lorna.

Lady Fauntley zag de tinteling in de oogen van Lorna en werd bang. Lorna zei soms zulke ontzettende dingen, maar...

„Als ze de draagster goed staan wél,” zei Mannering.

Hij had meteen spijt van zijn afgezaagd zinnetje. Er kwam een sprank van vrolijkheid in Lorna's oogen. Haar gelaatsuitdrukking kreeg iets verachtelijks.

„Dat lijkt bijna: druk maar op knop B, is 't niet?” zei ze spottend.

„O hemel!” dacht lady Fauntley ongelukkig.

„Stom schaap!” raasde haar man inwendig, woedend in zijn visch prikkend.

Mannering lachte en vond het meelachen van de meisjesoogen prettig.

„Die zit!” erkende hij. „Gelijk gij zaait zult gij maaien.”

„Dat volgt niet altijd,” zei Lorna.

„Bedaar, kind, bedaar,” mompelde Fauntley. Hij leefde in den eeuwigen angst, dat Lorna zijn gasten zou krenken. Lorna sprak te ronduit, en wat nog erger was, ze had geest om mee te spreken.

„Wat aardig, dat hij 't niet kwalijk neemt,” dacht lady Fauntley.

„Ik mag hem wel,” was opnieuw Lorna's conclusie. Mannering had stil pret.

„De Liska is maar één van vele, is 't niet?” vroeg hij daarna. „Ik heb geruchten gehoord, dat uw collectie ongeëvenaard is.”

„Geruchten?” grinnikte Fauntley, zeldzaam in zijn humeur. „'t Is de waarheid, Mannering, dat kan ik je verzekeren. Wou je ze eens zien?”

„Heel graag,” zei Mannering. Zijn blik daagde Lorna uit.

De maaltijd verliep prettig en Mannering ging vinden, dat lady Fauntley, al drong ze zich niet op den voorgrond, meer bewondering verdiende dan haar man. Lorna leek echter niemendal op haar; het meisje was „anders” — een woord, dat te veel gebruikt werd, maar dat inderdaad op haar kon worden toegepast. Hij amuseerde zich veel beter, dan hij verwacht had.

Zij praatten een tijdje over Fauntley's Pommery 1911. Fauntley was wat abrupt in zijn praten en doen, een beetje te gewichtig, alsof hij zijn gast wou voorbereiden op een heele eer. Mannering glimlachte, toen hij den trots van den man op zijn bezittingen doorzag, en zijn hart klopte vlugger toen zij eindelijk, allen te zamen, van de eetkamer naar de bibliotheek gingen, en vandaar naar een kluis in een hoek. Volgens Fauntley was de collectie daar zoo veilig bewaard als in de Bank van Engeland.

En wat had Fauntley aan dat bezit, behalve een gelegenheid tot ophakkerij, die toch al meer dan hinderlijk was?

Mannering drong deze gedachte terug, toen Fauntley de deur van de kluis opendeed en het licht aandraaide.

„Kom er maar in. Mannering — je bent één van 't half dozijn, dat hier ooit binnen is geweest, je moogt er dus wel trotsch op zijn. Voorzichtig met de deur, Lorna, anders worden we opgesloten. Geen mensch kent de combinatie.”

Lady Fauntley keek zenuwachtig naar de stalen deur, terwijl haar man aan de combinatie van een der brandkasten in de kluis draaide. Mannering keek zoo'n beetje rond. 't Was haast zoo inbraakvrij als 't maar kon. Eerst de kluis, met 'n slot, dat je alleen met geligniet of een sleutel openkreeg. Dan in die kamer de brandkasten. Hm. Als iemand lord Fauntley van een deel van zijn schatten af wou helpen kon 't de moeite loonen — maar 't was haast een onmogelijke inbrekerij. Inbrekerij....

Het idee was er nu, en won snel aan kracht.

Mannering voelde spanning en opwinding, en hij kon zijn oogen haast niet van de vingers van lord Fauntley afhouden. Wie had ooit zoo'n kans gekregen, om de combinatie van een safe uit de eerste hand te leeren kennen?

Een veiliger bergplaats dan hier kon er niet gemakkelijk zijn, maar er zaten foutjes in 't systeem; allereerst was lord Fauntley's geheugen er een. Fauntley stond zacht te mompelen, toen werd hij ongeduldig en mopperde hardop.

„Dat verwenschte ding! Ik kan nooit de cijfers onthouden. Ik heb ze ergens opgeschreven.... ze

worden iedere week veranderd, Mannering, als extra veiligheidsmaatregel.”

Hij haalde een dun zwart notitieboekje te voorschijn en mompelde: „Vier rechts - zes links - zeven rechts - tien links - vier - acht.” Hij sloeg het boekje dicht en stak het weer in zijn zak. Mannering keek strak een anderen kant op, maar de cijfers bleven in zijn hoofd draaien. Hij kon ze niet tegenhouden — en hij wist lang niet zeker, of hij dat ook wel wou.

„Vier rechts - zes links - zeven rechts - tien links.” De laatste twee was hij kwijt, maar als hij op tijd weer omkeek, naar 't draaien van Fauntley, kon hij die weer oppikken.

Zijn oogen brandden. Hij dwong zich met moeite tot een lachje, toen Lorna's oogen fonkelend in de zijne keken. Wat zouden die menschen wel denken, als ze wisten, wat er door zijn hoofd ging?

De tuimelaars klikten nu om. Links — ze vielen langzaam tot tien. Rechts — een, twee, drie, vier. Links — zeven of acht, dat wist hij niet zeker, want Fauntley sloeg aan 't praten.

„We zijn er,” zei hij. „Ja, 't is een kwestie van oppassen, Mannering, maar dat is me toevertrouwd. Mijn kluis is 't puikje in zijn soort in heel Londen — misschien wel op de heele wereld. Bijvoorbeeld” — Fauntley nam onderwijl een groote leeren doos uit de geopende safe — „heb je gemerkt, dat ik de bibliotheekdeur secuur achter ons op slot heb gedaan, toen we binnenkwamen?”

„Ja.” Mannering leek kalm, hoewel zijn hart bonsde.

„Om 't personeel te waarschuwen, dat u ging graaien?” spotte Lorna.

„Jawel. En ook om 't alarm van de kluis af te sluiten. Ik heb order gegeven, dat de bibliotheekdeur nooit gesloten mag worden, want als die open is, gaat bij de minste aanraking van de safe of de kluis 't alarm af — en ik verzeker je, dat dat een lawaai is! Handig hè?”

„Kolossaal,” gaf Mannering toe, en er glom iets meer in zijn oogen dan de humor van het geval.

„En als er nu eens iemand door 't raam komt?” vroeg Lorna.

„Dat maakt niets uit, kind. Ik zeg toch, dat de deur nooit op slot is, als ik niet hier ben? Enfin, da's nu van geen belang. Kijk hier eens. Mannering....”

Terwijl hij praatte had Fauntley aan de doos staan werken. Nu had hij die geopend, met een sleutel van een ring uit zijn zak. Het licht van de ééne elektrische lamp in de kluis scheen te trillen en vuur uit te stralen. De kamer was vol tintelenden gloed, van goud en zilver en duizenden kleuren, die nooit rustten.

Het licht scheen op diamanten, gevat in het zwarte fluweel van de doos; in 't midden een diadeem uit één stuk, glinsterend en fonkelend; ringen er omheen en een halssnoer er onder, geflankeerd door armbanden, die zoo vaak aan de dikke polsen van lady Fauntley bengelden. De ruimte leefde!

„Nou?” bracht Fauntley uit.

„Ontzaglijk!” zei Mannering met eerbied. „Ik wist niet, dat je zóóiets in je bezit had, Fauntley. Een wonder gewoon!”

„Moet je goed kijken,” zei Fauntley.

Hij was één en al opwinding, toen hij de steenen draaiend bewoog, en zijn handen beefden. Lady Fauntley hield haar adem in. Lorna zei niets, en het vuur sprong van de diamanten in haar oogen. De verlokking der diamanten werd Mannering bijna te machtig; voor 't eerst hield hij op met 't inwendig herhalen van de combinatie-cijfers. Nu kon hij die niet meer vergeten. Allemachtig — wat een idee... inbraak!

Fauntley nam van een plank een zaklantaarn en knipte het licht aan, terwijl hij het glas dicht bij de steenen hield. Terwijl het enkele centimeters van de collectie verschoof, schenen de diamanten te bewegen als levend vuur. Zij leefden, flikkerend en sproeiend, boeiend en lokkend.

Eindelijk verbrak Fauntley de stilte.

„Asjeblijft, Mannering — de verzameling Gabrienne — bekend als de zuiverste steenen, die begin negentiende eeuw gevonden werden. 't Is mijn pronkstuk. Ik heb natuurlijk nog meer, maar in enkele

Vervolg op pag. 26

STORMMAGTIGE ZEE

In de ruime anjerkassen te de Lier.

Delft en het Westland

VOOR DELFIA EN WESTLANDS V.V.V.

Overal vindt men druivenrestaurantjes.

O, lieflijk Westland, waar de druiven groeien
En dat zich spreidt om d' oude Prinsstad,
Waar Vader Willem eens zijn woonsteê had,
Die 't land verlostte uit de Spaansche boeien...

Onder d' ontelbre „stolpen” blijde bloeien
Uw bloemen, roode en witte, tot een schat
Van licht en kleur, van edel bloem en blad,
Waarin de zonnevonken wonder gloeien!

O, Westland, met uw druiven en tomaten,
Uw anjer-weelden en de lieflijkheid
Van al uw glanzende huisjes, zon-omgeven...
Hoe bloeit uw poëzie in milde mate,
Die ons met vreugd vervult, de ziel verblijdt
En liefde prent in 't hart voor 't schoone leven!

K. d. H.

Westlands schoonen!

Vier van Naaldwijks hofje.

De Pers op Naaldwijks hofje.

DE GEHEIME ZENDER VAN GROOT-ROTTERDAM

Hallo-hallo, dames en heeren. Nu hebben dan alle schoolkinderen vakantie, nu zijn we dan beland in de échte vakantie-maand Augustus. Helaas werden we, vlak voordat deze mooie maand haar intrede deed, opgeschrikt door een vlieg-ramp in België, waarbij een groot K.L.M.-toestel verongelukte. Een ramp, waarbij alle inzittenden het leven verloren. . . . Het luchtvaartverkeer, dat den laatsten tijd weer zoo is uitgebreid, werd door een wel zeer zwaren slag getroffen. Algemeen was in ons land het medelijden met de slachtoffers en hun nabestaanden, algemeen was ook het medegevoel voor de K.L.M. Een betrekkelijk klein, maar wel zeer typeerend voorbeeld van de volharding, den moed en de geestdrift, die de luchtvaarders bezielen, is wel dat van de stewardessen. Een van deze meisjes kwam om bij de ramp in België. De directie van de K.L.M. bood den volgenden dag allen meisjes van het corps stewardessen de gelegenheid om rust te nemen, om dien dag niet te vliegen, maar de dappere meisjes weken niet, gewoon als elken dag gingen zij in de toestellen om de passagiers te verzorgen; het aanbod, om een dag rust te nemen, accepteerden zij niet. Dames en heeren, den vorigen keer sprak ik reeds over de vierdaagsche afstandsmarschen in en om Nijmegen. Nu deze zijn afgeloopen, mag weer worden getuigd, dat de marschen een prachtig succes zijn geworden. De zeer vele deelnemers uit de Maasstad en uit heel het gebied van Groot-Rotterdam hebben het er weer best afgebracht. Opnieuw is er voor de prachtige wandelsport een onschatbare propaganda gemaakt.

Over de sport gesproken. . . ja, nu moeten we het toch weer eens even over de zwemmerij hebben. De wedstrijden om de Nederlandsche kampioenschappen zijn gehouden en daarbij is een groote strijd te zien geweest tusschen twee Rotterdamsche Rietjes. Na haar successen op de Olympische spelen is gebleken, dat Rie Mastenbroek haar hoogtepunt voorbij is. Zoo gaat 't met alle zwemmers en zwemsters, feitelijk met alle sportmensen, maar in de zwemmerij dikwijls vrij snel, dat zij, na eenigen tijd bijzonder snelle tijden te hebben gemaakt, weer wat in snelheid verminderen. Maar reeds is dan een nieuw Rotterdamsch zwemstertje opgetreden, die de groote voorbeelden van de Rietjes, Marietjes en Willy's weet op te volgen. De jeugdige Rie van Veen sloeg Rie Mastenbroek op de 100 meter crawls slag en werd Nederlandsch kampioene. Zij wordt wellicht de hope van de Rotterdamsche zwemerwereld bij de Olympische spelen in 1940 te Tokio.

Uit de Rotterdamsche haven hebben we kort geleden den enormen tinbaggermolen Doejoeng zien vertrekken. Temeer is er voor het transport van dit gevaarte naar Indië zoo'n belangstelling, omdat eenige maanden geleden een tinbaggermolen nabij de Engelsche kust omsloeg en verloren ging. Sterke zeeslepers van de L. Smit & Co zijn thans op weg met de Doejoeng naar de Oost. Het uiterst moeilijke transport is met groote zorg voorbereid en zij, die dit transport uitvoeren, staan bekend als de beste uitvoerders van zeesleperswerk ter wereld. Goede reis! . . . Dat heeft heel Rotterdam gedacht. En behouden aankomst in het warme Nederland, daar-ginds in Azië.

Dames en heeren, nu nog even iets over de Jamboree. Die is wel tamelijk ver van Rotterdam verwijderd, maar niettemin zijn we er toch ook vol van. De opening is een grootsche en indrukwekkende manifestatie van jeugdigenthousiasme en jongen wil tot samenwerking geworden. Ook uit de Maasstad en omgeving zijn er honderden mensen naar het internationale padvindingskamp gaan kijken. Dat is goed. Ouderen kunnen van deze mooie beweging soms ook nog heel wat leeren. Leve de padvinderij en de Jamboree! En daarmee, dames en heeren, tot de volgende week, op golfen-gte: Groot-Rotterdam.

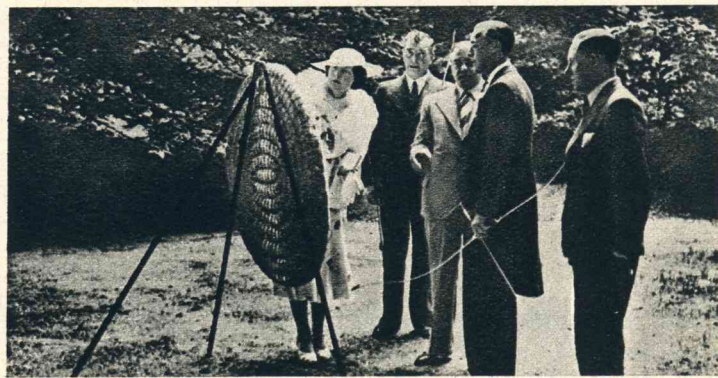

Na de „Flamingo"-ramp. — Zéér veel belangstelling was er voor de begrafenis van de slachtoffers van het vliegongeval bij Brussel, dat de K.L.M. en geheel Nederland zoo droevig trof. — Hierbij de foto van de begrafenis (vertrek van het woonhuis Essenburgsingel te Rotterdam) van den tweeden piloot van de „Elamingo", den heer G. Geering jr. Inzet de omgekomenen: 1e piloot C. Steensma, geboren te Hellevoetsluis, Geering, Rotterdammer en mej. van der Laan, stewardess, geboren te Rotterdam.

Gemengd nieuws

Op 3 Augustus was het echtpaar P. J. Kooreman en mej. Chr. Reijntjes, Woelwijkstraat te Rotterdam, een halve eeuw gehuwd. — De getrouwen.

De Zuid-Hollandsche Bond van Handboogschutterijen bood het prinselijk paar twee fraaie handbogen, met bijbehorende pijlen, aan. — Prinses en prins bezien belangstellend de schijf. Links naast den prins: voorzitter C. v. d. Linden.

De heer M. Weststrate, gemeente-veldwachter te Noordeloos, Hoogblokland Poortugaal, hoopt 15 Augustus a.s. zijn zilveren jubileum als zoodanig te vieren.

Tot burgemeester van gemeente-veldwachter te Noordeloos, Hoogblokland en Hoornaar werd benoemd de E. A. heer D. C. de Leeuw, die burgemeester was van Schoonrewoerd en Heien Boeicoop.

Het echtpaar L. Zwanink te Delft was vijftig jaar gehuwd. Een foto der getrouwen.

Diamant! — De echtgenooten Aug. Fred. Maromer-v. Bergen, v. d. Sluisstraat 91 te Rotterdam, zijn zestig jaar in de echt verbanden. Onze hartelijke gelukwensen.

ONZE KENNER SERIE

Abonné's, die de boeken rechtstreeks per post wenschen te ontvangen, gelieven ons voor de luxe-uitgave een bedrag van f 1,15 (in postzegels of overschrijving op giro-nummer) te doen toekomen en (of) voor het ingenaide boek f 0,40. Het luxe-boek kan tegen den sterk gereduceerden prijs alleen geleverd worden, wanneer de bon is bijgevoegd.

BON

band verkrijgen Serie", getiteld

Abonné's die dit blad ontvangen door tussenkomst van den boekhandel kunnen aldaar, tegen inlevering van dezen bon, een luxe-exemplaar in geheel linnen van het eerste boek uit de „Kennemer

MIJ IS HET KONINKRIJK
DOOR JANE OLIVER
TEGEN BETALING VANSLECHTS f 1,—
(De normale winkelprijs bedraagt f 2,50)

Voor verdere bijzonderheden betreffende deze schitterende premie-uitgave verwijzen wij naar de groote aankondiging in dit nummer.

Vetworpjes als bij tooverslag verdwenen

„Ik had een ontsierende groep vetworpjes op mijn kin en opzij van mijn neus, terwijl ik een paar groote op mijn voorhoofd had. Ik schaamde mij om uit te gaan. Ik voelde mij er verlegen door en poeder scheen ze nog meer te doen uitkomen. Op een avond kwam een vriendin bij mij en vertelde mij over Radox. Den volgenden dag kocht ik een pakje, probeerde het en de vetworpjes verdwenen als bij tooverslag. Ik ben in mijn gehele leven nog nooit zoo blij geweest en ik zal het aan iedereen vertellen.”

L. B. R.

Indien U, evenals deze dame, last mocht hebben van ontsierende vetworpjes, gebruik dan het aldoende en veilige middel Radox.

Dus: geen gevaarlijk en pijnlijk uitknijpen meer. Wanneer U een theelepeltje Radox in een glas warm water oplost en hiermede Uw gezicht eenige malen bet, kunt U met een ruigen handdoek de vetworpjes gewoon wegeven. De meest hardnekkige verdwijnen onder de invloed van de zuurstof, die Radox in het water vrijmaakt, na één of twee behandelingen. U zult verstandig staan over het resultaat. Niet alleen zijn de vetworpjes verdwenen, maar Uw huid is tevens weer fris en jeugdig. Daarna moet U er voor zorgen, steeds een weinig Radox in Uw waschwasser te doen, zoodat die akelige vetworpjes nooit meer kunnen terugkeren. Radox is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en erkende drogisten à f 0.90 per pak, omzetbelasting inbegrepen, en in kleine pakjes à f 0.15.

Het zeer grote aantal auto's, autobussen en vrachtauto's, biedt steeds meer werkgelegenheid. Nu is het tijd, om U met het autovak vertrouwd te maken. Volg onze volledige, goedkope, schriftelijke cursus

CHAUFFEUR-MONTEUR

AUTO-EXPERT

(voor verzekeringsmaatschappijen)

of

AUTO-DIESELMONTEUR

De lessen zijn gemakkelijk te begrijpen door ieder, die de lagere school heeft bezocht. Wij maken U geheel klaar. Na goede afloop diploma. Gratis plaatsingsbureau. Groot studieboek cadeau. Leider: H. Kramer, ingenieur.

Vraag zonder verplichting inlichtingen bij
ASSO Dir. J. v. d. Bij,
hoofdonderwijzer,
Nieuwe Plein 31, b/h station,
ARNHEM

DE MAN MET HET BLAUWE MASKER

Vervolg van pag. 23

stukken of paren; er is geen enkele collectie, die tegen deze op kan. Ik bedoel natuurlijk alleen maar diamanten. De Karenz-robijnen zijn ongeëvenaard, en de Deval-saffieren. Wacht... de edelman wreef langs zijn voorhoofd en fronste. „De robijnen moet je ook zien — zitten in de derde safe, geloof ik.”

Mannering zag ze, en hij zag nog een dozijn voorbeelden van juwelierskunst, die zijn oogen hard maakten als agaat. Als hij voor tien- of twintigduizend pond edelstenen uit dit vertrekje haalde, zou Fauntley nauwelijks merken, dat ze weg waren. In de safe met de Gabrienne-collectie stond nog een zestal etuis met kleinere steenen; en hij wist de combinatie! Als hij ze te pakken kon krijgen, duurde 't misschien maanden, voor Fauntley ze miste.

Mannering liep financieel op zijn eindje; de renbaanwinst hielp iets, maar als hij 't gokken niet opgaf, hield hij 't misschien nog een maand uit, hoogstens twee. Hij was wel gek, begreep hij, om nog op winst te hopen; hij zat gauw aan den grond.

Dat wou zeggen: absolute armoë. Hij had dat natuurlijk al eerder ingezien, maar hij had er zich nooit in verdiept. Hij had alleen maar geweten, dat de débâcle komen zou, en dat hij alles liever wou, dan zoo'n leven als in de laatste vijf jaren. Tot aan die maand op Overndon was hij wel tevreden geweest, ja; maar die maand op Overndon had hem ondersteboven gegooid. „Ik lig tegen de vlakte,” had hij op een dag tegen zichzelf gezegd, toen hij in den spiegel keek en de bittere plooi om zijn lippen waarnam. „Plof. Ik zal maar eens zien, hoe ik me amuseer.”

Hij had 't gezien. Hij had zich geamuseerd, tot op zekere hoogte, met al wat hem voor de voeten kwam. Hij had althans variatie gehad en af en toe 'n beetje fut in z'n bestaan. Maar er had zich niets voorgedaan van levensbelang. Levensbelang!

Mannering wendde zijn blik af van de Karenz-robijnen en zag de oogen van Lorna Fauntley op hem rusten. Zijn lippen plooiden en de hare gaven antwoord. De opstandigheid, de spot, de verveling in haar oogen waren even weg, en haar tanden blonken.

„Onder den indruk, meneer Mannering?”

„Diep onder den indruk,” zei Mannering, naar waarheid.

„Zijn er meer geweest, en zullen er nog wel meer zijn,” zei lord Fauntley, zijn dierbare robijnen wegsluitend. „Dat waren ze dus. Pardon, Lucy, ik kan er niet door. Zoo. Nou, Mannering? Er zullen niet veel lui grapjes probeeren uit te halen met die kluis. Bovendien staat er nog een gewapend mannetje op wacht, als de beste steenen er in zijn. De bibliotheekdeur niet openen voor de kluisdeur dicht is, Lucy! Zoo, ga nu je gang maar.”

Zij liepen langzaam de bibliotheek door, en door Mannering's brein zoemden de woorden: „Bovendien nog een gewapend mannetje op wacht.” Daar had hij niet op gerekend. Hij keek rond en zag een man bescheidenlijk in een hoek van 't vertrek zitten. Hij zat te lezen en keek niet op, zelfs niet, toen Fauntley naar een bureau vlak naast hem ging, het opende en een sleutel in een la wierp. Toen sloot hij de la en wendde zich naar de anderen.

Maar Mannering wist, wat er gebeurd

was, en hij kon haast niet gelooven, dat 't hem zoo voor den wind ging. Fauntley bewaarde den sleutel — 'n sleutel althans — van de kluis in dat bureau. Dat kon natuurlijk niet veel kwaad; wie zou hem daar zoeken, als hij niet wist, dat hij daar lag?

Mannering wist het; en hij bedacht, dat die bureaula in een paar seconden open was te peuteren.

Hij keek nog eens naar den bewaker, een korten stevigen kerel, niet makkelijk voorbij te komen; niet makkelijk, maar volstrekt niet onmogelijk.

„En hoe denkt u er nu over?” vroeg Lorna.

Mannering stond tegen den marmeren schoorsteenmantel in de groote serre en keek zijn gezellen een paar seconden zwijgend aan. Lord en lady Fauntley, plotseling doordrongen van ouderlijk plichtsgevoel, waren onder 't een of ander voorwendsel verdwenen en Mannering was al vijf minuten met hun dochter alleen. Zij hadden geen van beiden iets gezegd vóór die vraag.

„Voldoe ik?” vroeg Lorna verder.

„Dat had u niet moeten zeggen,” zei Mannering. „'t Is niets voor u, goedkoopheden uit te kramen.”

„Is dit dan ook niet goedkoop — het meisje met den geschikten man alleen te laten?” vroeg Lorna, met schalksche oogen. „Of bent u onnoozel gebleven in een wereld vol koppelende ouders?”

„Snappen is ook wel eens dom,” zei Mannering, en hij haalde diep adem. „Ik vind uw moeder erg aardig.”

„Arme pa!”

„Rijk bedoelt u. In meer dan één opzicht.”

Het gezicht van het meisje kreeg wat kleur. In het zachte licht van de serre bezat zij een bevalligheid, die door scheller licht misschien geschaad zou zijn.

„En denkt u na over de uitspraak?” vroeg zij gedwongen. „Onderwijl zegt moeder: ik ben benieuwd, en vader bromt: geen kans, schat, 't schaaft is te stom.”

„Dus 't is al de zooveelste voorstelling?”

„Haast 'n doorlóopende voorstelling. Schoon, den laatsten tijd... ik ben nogal veel van huis. Misschien hebt u gehoord” — haar oogen dartelden — „dat ik schilder.”

Hij glimlachte en knikte.

„Ik heb geruchten gehoord.”

„Natuurlijk. U hebt veel konnissen in kunstkringen, niet?”

Mannering lachte en haalde zijn sigarettenkoker uit zijn vestzak. Lorna schudde het hoofd, toen hij haar presenteerde.

„U zegt aldoor iets anders dan u denkt,” zei Mannering, terwijl hij een sigaret koos en tusschen de vingers hield. „Dat vind ik niet erg mooi. Er zijn mooie katten en mooie vrouwen, allebei prachtig in hun soort, maar als een vrouw kat wordt, lijkt ze enkel klauwen — voor een man.”

„Voor sommige mannen. In ieder geval” — zij bloosde. „Pardon. Wat dacht u daar binnen?”

„Wou u de waarheid hooren?”

„Die is nog niet heelemaal uit de mode — zelfs nu niet.”

„Ik was benieuwd, hoe uw oogen er uit zouden zien, als er een lamp bij werd gehouden, net als bij die diamanten.”

„J-ja. Da's wel wat voor u om te denken. Verder?”

NIEUWE SCHOONHEIDSCRÈME lost OVERTOLLIG HAAR op

Een opzienbarende vinding van een beroemden scheikundige. Een heerlijk geparfumeerde toiletcrème, die in twee minuten al het ongewenschte haar verwijdt. Gebruik het eenvoudig op de huid — wasch de plek af met water — geen spoor van haar blijft achter. Geen stoppels — de huid is zacht, glad en blank. Scheermessen zijn overbodig. Zij doen het haar slechts sneller en dikker aangroeien. Pasta's en poeders met een onaangename reuk behooren eveneens tot het verleden. Met Nieuwe Witte Vieto (geheel nieuwe en verbeterde formule) verdwijnt het haar snel en op aangename wijze, volkomen veilig en gemakkelijk. Gunstige resultaten worden gegarandeerd, of het geld terugbetaald. In tuben van 40 en 75 cent en f 1.25 bij drogisten, kappers en parfumeriezaken. GRATIS: Door een speciale overeenkomst kan elke lezeres van dit blad een speciaal pakket NIEUWE VIETO ABSOLUUT KOSTELOOS bekomen. Zendt 10 cent in postzegels ter dekking van porto, verpakking en andere kosten. Adres: Firma B. Meindersma (Afd. U 6), Westerbaenstraat 154/158, Den Haag.

Transpireerende Handen

Hoe men ervan verlost wordt!

Een klamme, transpireerende hand te drukken, hoe onaangenaam! Op straat, op visite, bij het dansen veroorzaakt men een gevoel van afkeer bij hen, aan wie men juist wil behagen. Ondanks alle moeite is het onmogelijk het euvel te verbergen.

Vlug een zakdoek, nog eens en nog eens en U ziet met angst en vrees het oogmerk naderen, waarop U weer een hand moet geven. Maar de te sterke transpiratie houdt niet op.

Wat er aan te doen? Zeer eenvoudig:

Eenige druppels Odorex in de holte van Uw hand. Dan de palmen tegen elkaar wrijven en ook tusschen de vingers. Direct vervult de te sterke transpiratie. De klamheid maakt plaats voor een aangename frisheid, stroefheid en koelte van Uw handen. ... en U behoort het fatale oogenblik niet meer te vreezen en kunt nu goedendag zeggen door een ferm, drogen en sympathieken handdruk.

Koop nog heden een flacon Odorex bij Uw apotheker, drogist of parfumeur. De flacon van 94 cent is voldoende voor vele maanden.

Odorex bevat medicinale alcohol van de juiste sterkte om bacteriën te doden.

ODOREX
Tegen Transpireerende Handen

„Ik vroeg me af, hoeveel mogelijkheid er zou zijn, om in die kluis in te breken,” zei Mannering lachend; hij wist zelf niet goed, welke roekeloosheid hem tot die opmerking dreef; ze kwam haast van zelf.

„J-ja,” zei ze nog eens. „Daar lijkt u me ook wel toe in staat.”

„Om 't te denken?”

„Om 't te doen óók.”

Mannering stak zijn sigaret aan, blij dat hij niet naar haar hoefde te kijken. Wat kon zij mikken! Hij was gek, dat hij zoiets gezegd had.

„Hm. Dan is 't maar gelukkig, dat ik de bekoring weerstaan kan,” zei hij. „Ik zal 't nog maar niet probeeren. De avond begint pas — wat doen we?”

„Dat woordje *nog* is prachtig,” zei ze.

„Vergeet u 't maar.”

„Ik weet niet, of ik dat ooit zal kunnen, dus pas maar op. En over vanavond. Ik zou graag ergens dansen, waar 't propvol is, geen ruimte om adem te halen, een negerband en een hoop lawaai. Maar 't lijkt me eerlijker, dat ik maar opstap.”

„Waarom eerlijker?”

„Om liefhebbende ouders niet te wienagen in bedrieglijke hoop.”

Mannering lachte en blies rook uit.

„Openhartigheid kan bijna een ondegd worden,” zei hij. „Maar ik vraag me haast nooit af, wat een ander zal denken. Als ik me amuseer, vind ik 't allang best.”

„Dus u ziet wel wat in me?”

„Laat u 't me maar eens bewijzen.”

Lorna lachte, maar de spot was achter in haar oogen.

„Denkt u wel eens aan iets anders dan amusement?”

Mannering glimlachte. „Er zijn natuurlijk wel andere dingen — maar die zijn bij mij allemaal tekort geschoten.”

„Of u bent tekort geschoten.”

„Waarschijnlijk wel, maar mijn opvoeding is nog niet voltooid. 't Is zoowat tien uur. Hoe denkt u over de Dernier-club?”

„Ik ben bereid alles éénmaal te probeeren,” zei Lorna. „Ik ga mijn neus poederen, onderwijl strooit u 't goede nieuws onder de ouders uit — en let er maar niet op, hoe hun oogen glimmen.”

Zij ging, op haar gemak. Mannering stond haar na te kijken en zijn lippen bewogen.

„Een kat,” zei hij.

En dat woordje „nog” vond ze prachtig!

Om half twee kwamen ze uit de Dernier-club en Mannering zette Lorna in een taxi.

Zij gaf hem het adres, hij gaf het den chauffeur en stapte in.

„En?” vroeg Mannering. „De Dernier naar zin geweest?”

„Zalig — als er een behoorlijke dansvloer was geweest, en meer ruimte en 'n beetje lucht,” antwoordde zij.

„En dan hadden de negers blank moeten zijn, niet?” zei Mannering.

„Probeert u me te overtuigen, dat u een typische vrouw bent?”

„Wie weet, maar ik probeerde u nergens van te overtuigen. Ik zou u wel graag schilderen, geloof ik. Kop en schouders.”

„Dank u, maar ik geef meer om foto's.”

„Die zeggen alleen, hoe u er uitziet, niet wat u bent.”

„Wat ben ik dan?”

„Dat heb ik nog niet ontdekt.”

Mannering grinnikte.

„Dat woordje *nog* is prachtig,” zei hij.

VERKENNING

John Mannering had 't een prettigen avond gevonden, en dat niet alleen wegens de ontdekking, dat Lorna Fauntley een boeiende puzzle was, zooals hem de beste kenschetsing leek. De kluis van lord Fauntley bleef in zijn gedachten, hij kon ze niet vergeten. De cijfers van de combinatie der safe herinnerde hij zich, want die had hij zich ingeprent; en van de voorzorgen, die Fauntley genomen had om zijn collectie te behoeden, wist Mannering zoowat alles. Als er iets bij was, dat hem bezorgd maakte, was het de oppasser met zijn revolver.

Mannering had zich nu al heelmaal gewend aan de gedachte, dat hij een inbrekersloopbaan beginnen zou, al was het plan ook nog vaag in hem, en al kon hij er nog beter om lachen dan er ernstig over peinen. Was er een makkelijker manier om aan geld te komen dan als gentleman-dief?

Dief...

Dat woord dwong hem tot nadenken. „Inbreker” klonk prettiger; 't gaf het plan iets kranigs; maar als hij eerlijk tegenover zichzelf wou zijn — en 't was dwaasheid, dat niet te zijn — moest hij den titel dief accepteren... en verdienen.

Toen hij aan die dingen dacht kwam er een wrang lachje om zijn mond. Hij moest contanten hebben, en gauw, anders zat hij aan den grond.

Het besluit, dat in zijn geest had gevoeld, kwam tot rijpheid den middag na het diner bij de Fauntley's. Mannering woog koel de kansen, en kwam tot de conclusie, dat de schaal naar den voordeeligen kant oversloeg. In Fauntley's kluis was hem een karweitje voorgelegd, zoo makkelijk als een inbreker 't maar wenschen kon.

Toen het besluit er was wou hij niet veel tijd verliezen. Hoe gauwer hij den sprong nam, hoe beter.

Hij zag in, dat hij verschillende benodigdheden moest hebben, maar 't voornaamste vond hij een wapen, als uitkomst in hachelijke oogenblikken. Hij bedacht, dat 't meest praktische een gasrevolver zou zijn met een lading van verdund gas. Hij had echter een oud dienstpistool, zonder bijpassende ammunisie; als hij dat meenam, kon hij zoo noodig iemand althans angst aanjagen.

De rest was betrekkelijk makkelijk.

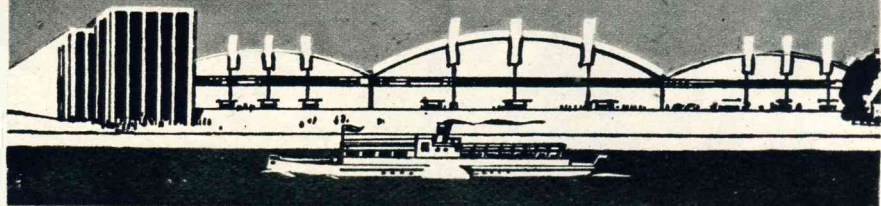
Tegen den avond besteedde hij een uur aan kleine inkoopen, met een hart, dat snel klopte in het vooruitzicht van den veldtocht naar Fauntley's huis. Van gereedschap meende hij twee schroevendraaiertjes, twee vijltjes en een hamertje noodig te hebben. Hij kocht in een warenhuis een paar dunne rubberhandschoenen en later een paar golf schoenen met rubberzolen.

Wordt vervolgd

GROOTE NATIONALE TENTOONSTELLING SCHAFFENDES VOLK DÜSSELDORF MEI - OCT. 1937

GROOTE TUINSHOW - INDUSTRIE -
STEDENBOUW - GROOT LUNAPARK
AAN DEN RIJN

78 H.A. GROOT - 42 HALLEN - 30 PAVILJOENS
20 RESTAURANTS EN CAFÉ'S

60% Reductie op de Deutsche Spoorwegen
Inlichtingen: Duitsch Verkeersbureau, Kalverstraat 111, Amsterdam C

Het gaat beter

met een

Kant-en-Klaar

!

Deze mooie blouse, een model uit het modeboek Zomerpracht 1937, kunt ook gij zelf maken. Hiervoor behoeft gij geen knipcursus te volgen of zelf een patroon te vervaardigen. Ook het overteekenen en uitraderen is overbodig. Een Kant-en-Klaar-patroon is direct voor het gebruik gereed en wordt binnen 24 uur uit voorraad geleverd.

Model 562a voor **20 ct.**

Van dit model kunt U patronen bestellen in de maten 40-42-44-46-48 à 20 ct. plus 5 cent voor toezending per post.

Bestellingen kunnen als volgt geschieden: door bemiddeling van Uw agent of bezorger; door girostorting op no. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels aan

Patronenkantoor Panora

Nassauplein 1 - Haarlem

PANORAMA, Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. Tezamen met een der periodieken De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam, 's Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureaux: HAARLEM, Nassauplein 51. Tel. Int. 13866. Giro nr. 142700. AMSTERDAM, N.Z. Voorburgwal 262, Telefoon Interc. 33170. Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24 Telefoon Interc. 50540. Giro nr. 101984. 's GRAVENHAGE, Stationsweg 95. Tel. Interc. 111666. Giro nr. 43141. UTRECHT, Biltstraat 142 Telefoon Interc. 15475. Giro nr. 149597. 's HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telef. Interc. 1215. Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstraat 20. Telef. Interc. 5851. Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Badhuisstraat 5. Tel. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevallenverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.

MÖN'S KRIJTROTSSEN

De toerist, die, zwerfende door Denemarken, na een verrukkelijken boottocht het eiland Mön bereikt, gaat 'n verrassing tegemoet. Langzaam klimmen de groene velden, die den Hollander levendig aan huis herinneren, tot dichtbeboscchte heuvelrijen, die heel de naar Zweden gewende oostkust begrenzen. Aan 't einde van een der vele slingerpaadjes, die hem dwars door dit geurig labirint voeren, staat hij dan plots te midden der krijtrotsen, die een blinkende omlijsting vormen van de blauwe baai rond Mön's Klint.

Zelfs de voortreffelijkste foto vermag slechts een zwakken indruk te geven van het wondere tafereel, dat 'n reiziger beschoren is, die Mön vanuit de lucht leert kennen. Trouwens, er is geen aantrekkelijker methode om zich den Deenschen archipel in te prenten dan de luchtlijn te volgen, die de 650 km. van Amsterdam naar Kopenhagen in 2½ uur overbrugt.

Op de route via Hamburg is het Duitse Fehmarn het eerste van een reeks eilanden en eilandjes, die gemakkelijke en interessante herkenningspunten zijn langs den weg naar Kastrup Lufthavn aan de boorden van de Sont. In een machtigen sprong neemt de snelle machine de wijde Femern Belt en ziet, daar liggen reeds Laaland en Falster, gescheiden door de Guldborg Sund, daar zoekt de Grönsund zich kronkelend 'n weg tusschen Falster en Mön, daar is Sjælland — Zeeland zouden wij zeggen — de kern van 't Deensche rijk.

Foert de reis, naar veelal geschiedt, rechtstreeks van Schiphol naar Kopenhagen, belangrijke phase in de route Londen—Stockholm—Helsingfors, dan nadert men zijn doel vanaf het Kieler Kanaal en valt het merkwaardig stukje Denemarken,

dat terecht Langeland heet, nog juist binnen ons gezichtsveld. Dat stipje daar moet Enehoje zijn, waar Peter Freuchen zich opgesloten heeft om in de eenzaamheid der wijde watervlakten zijn poolreizen te boekstaven. Heel ver naar links doemt Funen op, overgang naar Jutland, die schatkamer van natuurpracht te midden der onstuimigheid van Noordzee, Skagerrak en Kattegat.

Laaland op z'n smalst is ditmaal in luttele minuten gepasseerd. Helder plekken ranke zeiljachten op de deining van de Groote Belt, waar het ongenadig spoken kan, maar die er vandaag zoo reedig bijligt als wilde zij concurreeren met de perfecte rust in een D.C. 3, die oorverdovend motorengeronk alleen van hooren zeggen kent.

Dwars gaat het nu over Sjælland met z'n meren als futiele vischwatertjes en z'n typische boerderijen, open slechts naar de luwte. Daar fluit de bliksemtrein naar Esbjerg, de Westelijke haven voor Engeland en het continent. Forsch wijst de kathedraal van Roskilde, waar ge straks de prachtige graven der Deensche vorsten zult kunnen vinden en zoo wordt heel de vlotte overtocht tot een voorproef van wat ons in het rijk der 500 eilanden te wachten staat.

De Douglas draait 'n wijde bocht boren de Sont, even strijkt de blik nog langs de heerlijke kust, de Deensche Riviera, waar we Skodsborg weten en Humleback, Elsinore en Kronborg Castle — en dan zweven we Kastrup binnen. De K.L.M. zegt: „Godeien middag” en dat is het, want ligt Kopenhagen niet vlak om den hoek en is er een fleuriger uitgangspunt voor Deensche ontdekkingsreizen te bedenken dan deze stad van groote en levendige allure?

r. B.

DE WERELD IN
VOGELVLUCHT

Zeer belangrijke mededeeling!

Een vraag en een antwoord

Waarom ontbraken den laatsten tijd in dit blad de regelmatige aankondigingen van nieuwe premieboeken, in de „Hollandsche Bibliotheek“ verschenen?

Wij willen thans op deze vraag een antwoord geven, dat stellig de getrouwe lezers dezer uitgaven, doch in niet mindere mate hen die niet daartoe behoorden, zeer sterk zal interesseeren!

Wij hebben de regelmatige verschijningen van nieuwe uitgaven in de H. B. tijdelijk stopgezet om de aandacht onzer lezers te vragen voor een nieuwe, zeer interessante reeks boeken, die ieder in hun soort behooren tot het beste van wat er op de internationale boekenmarkt verschijnt!

Boeken van schrijvers met erkende reputatie, wier naam er borg voor staat dat hun werken alleszins het aanschaffen en het lezen waard zijn.

Boeken die niet alleen in het land van herkomst maar ook daarbuiten een algemeen gunstige pers deelachtig geworden zijn en zelfs tot de „best sellers“ gerekend kunnen worden.

En ondanks deze twee voorwaarden:

Boeken die wij, uitsluitend aan onze lezers bij wijze van premie, beschikbaar stellen tegen een vergoeding, welke zal neerkomen op ongeveer een tiende of zelfs een twaalfde van den oorspronkelijken prijs in het land van eerste uitgave! !

Wij weten dat de trouwe afnemers onzer H.B.-premieboeken deze nieuwe uitgave met vreugde zullen begroeten, gewend als zij zijn voor een luttel bedrag goede en onderhoudende ontspanningslectuur te ontvangen, en daarom overtuigd zullen zijn, dat wij ons ook thans niet aan overdrijving schuldig maken.

Wij verwachten echter dat zij, die tot nu toe niet van hun premie-recht profiteerden omdat zij ietwat wantrouwend stonden tegenover de qualiteiten van een boek dat „slechts een paar stuivers“ kostte of omdat zij de H.B. „te lichte lectuur“ vonden, thans eens onbevooroordeeld een proef zullen nemen met een boek uit deze nieuwe reeks, welke

KENNEMER SERIE

getiteld zal zijn.

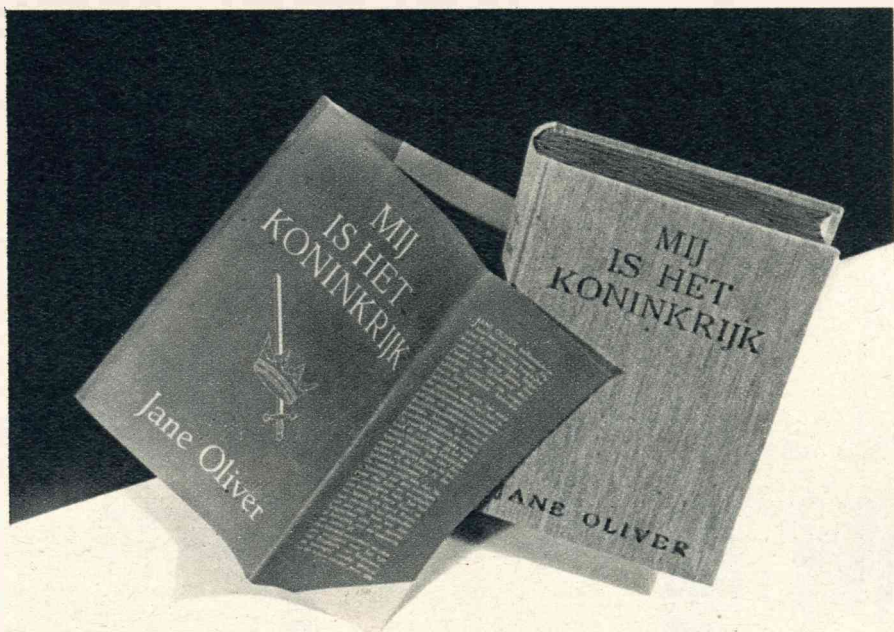
Deze boeken zullen 320 pagina's groot zijn en worden verkrijgbaar gesteld ingenaaid of in geheel linnen band op zwaar papier.

Onze abonné's hebben recht op een ingenaaid exemplaar tegen een vergoeding van slechts **30 cent**, op een gebonden exemplaar, dat een sieraad zal vormen in iedere boekenkast, tegen betaling van slechts **f 1.--**.

Voor niet-abonné's zijn deze prijzen resp. **90 cent** en **f 2.50**.

Als eerste boek in de „Kennemer Serie“ zal de volgende week verschijnen een historische roman van een der beste hedendaagsche schrijfsters en wel een uitstekende Nederlandsche bewerking van den Engelschen roman „MINE IS THE KINGDOM“, door *Jane Oliver*, onder den titel:

„Mij is het Koninkrijk“

De origineele uitgaafsprijs van dezen pas onlangs verschenen roman bedraagt 7 shilling en 6 pence (ongeveer f 3.40), in Amerika \$ 2.50 (ongeveer f 4.50).

Reeds dadelijk na zijn verschijnen gaf niet alleen de Engelsche maar ook de buitenlandsche en zelfs de Nederlandsche pers uitvoerige en opmerkelijk gunstige recensies over dit boeiend en met talent geschreven boek, dat als onderwerp een der woeligste en meest romantische tijdperken uit de geschiedenis

van Engeland en Schotland behelst en waarin als hoofdpersoon optreedt de zoon der ongelukkige koningin Maria Stuart, de latere koning James VI.

Beter dan zelf de loftrumpet over dit prachtwerk te steken laten wij hier eenige citaten uit verschenen recensies volgen:

Uit een der grootste Amerikaansche bladen, „The New York Times“:

„Miss Oliver heeft het verhaal van James' leven in Schotland na een nauwgezette historische studie en ook door een zuiver psychologischen kijk op de gebeurtenissen dier felbevrogen tijden zoodanig opgebouwd, dat het haar volkomen gelukt is ons een uitstekend geteekend portret te geven van een der meest markante en tegenstrijdige figuren uit de Engelsche geschiedenis.

Slechts weinigen zouden James een geschikt onderwerp voor een sympathieke verhandeling achten; we zien hem echter zoodanig hij werkelijk was: een speelman van het noodlot, een achterdochtig en in zichzelf gekeerd mensch, sluw en berekend, het product van een misereabele jeugd. Miss Oliver weet onze aandacht voor James zoo op te wekken, dat we z'n daden bijna geheel verantwoord vinden en hem er zelfs van wenschen vrij te pleiten. We voelen dat er nimmer een man geboren was die een hatelijker, onverdraaglijker en afschuwelijker rol moest spelen dan James. De achtergrond van het verhaal en het panorama van het leven van iederen dag in zestiende-eeuwsch Schotland zijn werkelijk bewonderenswaardig uitgebeeld.

We zien Edinburgh niet als de residentie van het koninklijke hof op Holyroodhouse, maar als de woonplaats van eenvoudige en nijvere burgers (alleen hielden ze hun varkens onder de trappertalen); boren dien beleren we nog de romantische avonturen van Walter Haliburton, den zoon van een welgestelden lakenkoopman, en Helga Ingerstrom, het kamermeisje van Anna van Denemarken, James' vrouw, waarbij zelfs een touwladder te pas komt, die de gelieven van het beste linnen van het uitzet der jonge koningin samengeknoot hebben.

Miss Oliver bezit ontwijfelbaar een groot litterair talent en het resultaat van haar inspannenden arbeid is het lezen alleszins waard. „Mij is het Koninkrijk“ is een buitengewoon interessante en fascinerende historische roman.”

Uit „Het Algemeen Handelsblad“:

„Historische romanschrijvers kiezen tot hoofdpersoon liefst onbekendheden om hun verbeelding

vrij spel te kunnen laten. Daarom juist mocht Jane Oliver ditmaal ongestraft den koning zelf kiezen in zijn onbekende voor-Engelsche jaren, waar alleen zij pogen kon al het „wij weten niet“ der ware geschiedschrijvers aan te vullen tot een bevestigend geheel. Hierbij heeft ze zichzelf overtroffen en een der beste geschreven onder de hedendaagsche geschiedromans. Veel erin is vinding uiteraard, doch bijkans alles is aannemelijk.

En al dat gevondene past volkomen in het feitelijk vaststaande, zelfs bij den dialoog, zonder dat men zelfs de voegen bespeurt.

Dit komt, doordat de schrijfster ook al dit vaststaande voor zich innerlijk heeft doorleefd, even goed als haar eigen aanvulsels der historische lacunen, haar bijzondere, zeer fijngevoelige gevolgtrekkingen uit vaak te schaarsch bewijsmateriaal.

Jane Oliver heeft niet slechts de kunst, ook de wetenschap zoodoende een dienst bewezen.

Ieder, die de Maria Stuart-film gezien heeft, raad ik vooral dit boek te lezen.”

Uit „Boekenschouw“:

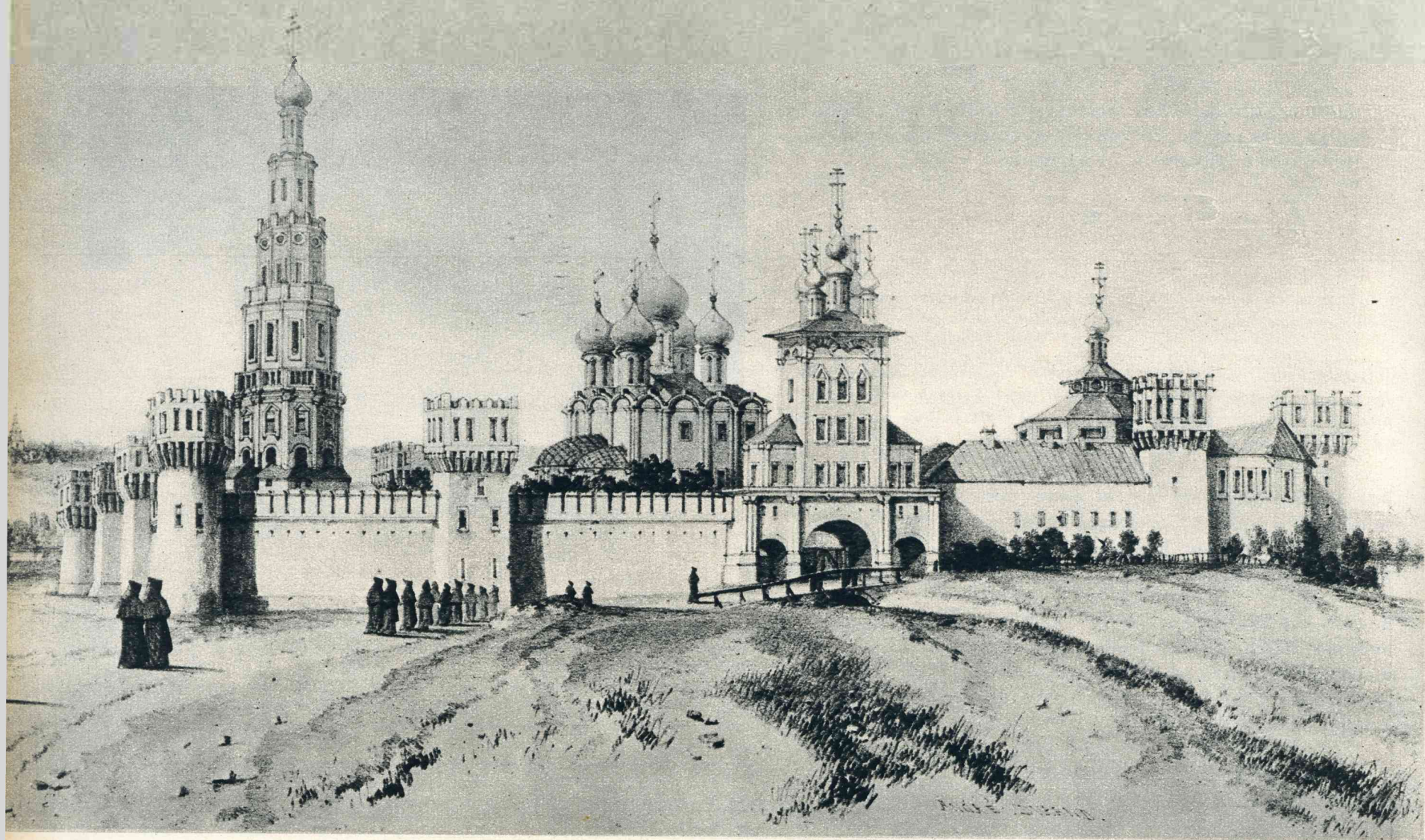
„Jane Oliver heeft een historischen roman geschreven over Jacob I of James, den zoon van Maria Stuart, die koning werd over Schotland en later ook over Engeland. Zij volgt de geschiedenis vrijwel op den voet, en vlecht verbeelde tafereelen tusschen de historische heen. Dit soort historische roman geeft de historie beter weer, is haar meer getrouw dan menig „vie romancée“... .

Voor het overige is alles uitstekend: karakteristiek, steer, dialoog, tijdsbeeld, en zoo voort. De ontwikkeling van James van kind tot man, tot het oogeblik dat Elizabeth hem haar koninkrijk vermaakt, is zeer menschkundig, zeer „ahnungsvoll“ verbeeld.”

Volledigheidshalve zij er op gewezen, dat de boeken der Kennemer Serie bestemd zijn voor volwassen lezers.

DEZE BOEKEN ZIJN VERKRIJGBAAR BIJ ONZE HOOFDKANTOREN, AGENTEN EN BEZORGERS

Onze bezorgers zijn verplicht U de boeken der Kennemer Serie aan te bieden

HEERSCHERS OVER RUSLAND

Katharina, stralend van jeugd en gratie, is getuige, hoe de verwelkende Czarina 'n wanhopig gevecht voert met den onbarmhartigen tijd en met geweld haar voorrecht van de schoonste aan het hof te zijn tracht te behouden. Eenieder voelt zich aangetrokken door de charme der toekomstige Czarina. Alleen de uit een boerenfamilie stammende Alexej Rasumowsky, met wien Elisabeth in het geheim gehuwd is, blijft haar trouw en vindt de Czarina even betoverend en onweerstaanbaar als vroeger.

De list en de haat van een verwelkende vrouw

De ijverzuchtige keizerin laat het hof van het jonge paar zeer scherp bespieden. De hofdame Tscheglokowa is haar daarbij het meest behulpzaam. Deze houdt Elisabeth van de geringste voorvallen op de hoogte en door haar voelt Katharina zich het meest in haar bewegingen belemmerd.

Jeugdige gardeofficieren, die tot den kring van het grootvorstelijk paar behooren, trachten de aandacht der ongewenschte spionne af te leiden door de stroeve Tscheglokowa urenlang met 't kaartspel

bezig te houden. Zij laten haar daarbij groote bedragen winnen en de list slaagt ook werkelijk.

Intusschen heeft Katharina gelegenheid zich te onderhouden met den onofficieelen secretaris van sir Charles Humbery : graaf Stanislaus Ponjatowski. Deze kundige Poolse aristocraat voelt zich aange trokken tot Katharina's scherpen geest en haar heugigen werklust. Katharina, die zich in haar naaste omgeving, die meer op ijdele genoegens dan ernstige

dingen uit is, steeds eenzamer begint te voelen, waardeert in hem zijn oprechte vriendschap. Peter wordt haar met den dag vreemder. Hij staat geheel onder den invloed van gravin Woronzowa en op haar bouwt Peter in zijn geheime gedachten zijn toekomstplannen.

Valt het te verwonderen, dat Katharina, die bij Peter in het

geheel geen steun of medeleven vindt, raad zoekt bij den man, die haar begrijpt en de snelle ontwikkeling van haar geest kan volgen?

Gravin Woronzowa verwekt door haar verschijning aan 't hof niet alleen veel opspraak, maar zij is bovendien een gevaarlijke intrigante. Op haar aandrijven begint men in 't geheim samen te spannen tegen kanselier Bestuchew, den openlijken Pruisen-later, en 't valt niet moeilijk te raden, wie achter deze intriges zit ! Peter maakt zich door zijn abnormale vereering van den Pruisischen koning meer dan belachelijk. Frederik zelf schreef niet zonder ironie over Peter : „Ik ben zijn Dulcinea. Hij heeft mij nooit gezien en is op mij verliefd als Don Quichot.”

De intrige tegen Bestuchew leidt over den vicekanselier Woronzow, een oom van gravin Woronzowa. De schrandere Bestuchew ziet bijtijds 't gevaar aankomen en zijn vriendschap richt zich nu naar Katharina. Zijn wantronwen tegen de Duitse prinses is verdwenen.

Biedt deze vriendschap echter Katharina voldoende bescherming bij haar wankele positie aan het hof? Zou zij niet liever steun zoeken bij de alnachtige Czarina?

Dat zou vergeefsche moeite zijn. Elisabeth is met duizend andere dingen bezig. Bovendien, zou de veranderlijke, op Katharina's stralende jeugd zoo ijverzuchtige keizerin wel genegen zijn haar te helpen? Hoogst waarschijnlijk niet, zelfs niet in 't ergste geval, dat Peter Katharina zou verstooten om in haar plaats gravin Woronzowa tot zijn echtgenoot te verheffen.

Czarina Elisabeth verzet zich wanhopig tegen haar verwelkende jeugd. Zij is daardoor een gevaarlijker tegenstander dan Peter, die van iederen geest verstoken is. Hoe gevaarlijk Elisabeth is, blijkt bij verschillende gelegenheden. De knappe Lopuchina is niet de eenige meer, die de afgunst der jaloersche Czarina gevoeld heeft. Alle hofdames sidderen en beven, als zij op een feest of bal aan 't hof hebben te verschijnen. Hun grootste angst is, dat zij er bevalliger en jeugdiger nitzien dan de keizerin.

Zij toonden niet de geringste verbazing, toen zij op 'n keer allen tegelijk van de Czarina zwarte, slecht gefriseerde pruiken ten geschenke kregen, die op een kort geknipt hoofd moesten worden gedragen. Het was hun bekend, dat door een fout van

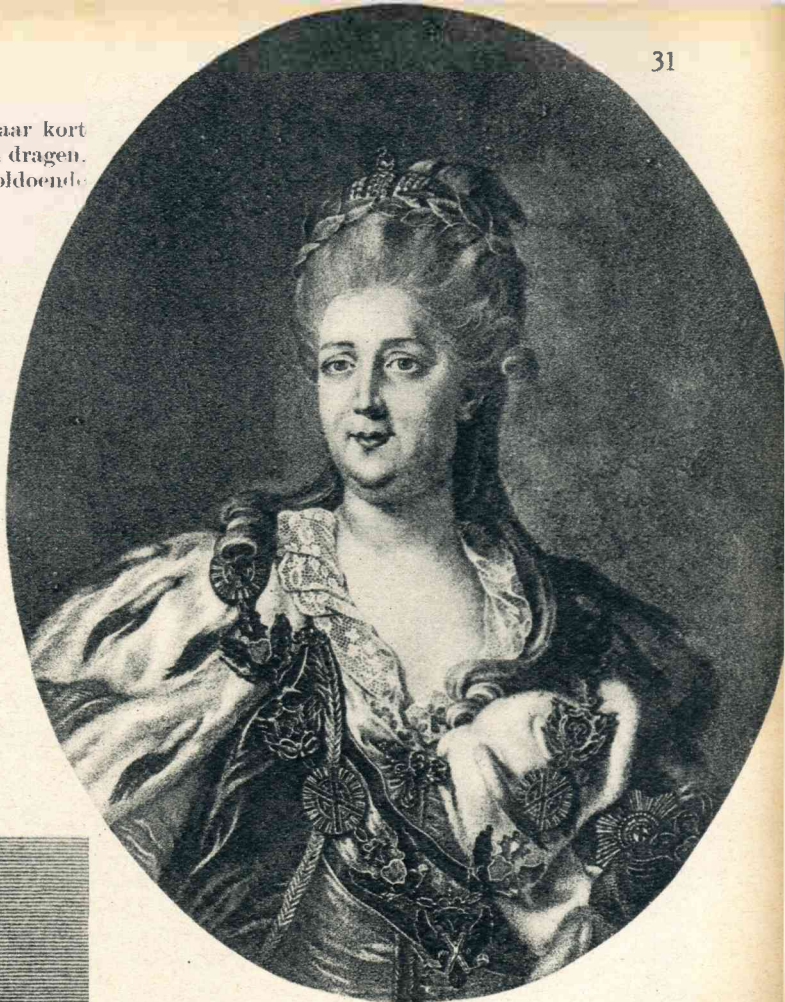
den friseur Elisabeth gedwongen was het haar kort te laten afsnijden. Nu moeten zij die pruiken dragen, totdat 't hoofdhaar van de Czarina weer voldoende is aangegroeid om haar pruik af te leggen! Zij zijn gedwongen precies dezelfde pruik te dragen als de Czarina, maar niemand van hen durft het te wagen deze te kammen.... want alleen Elisabeth heeft 't recht op een gekamde pruik!

De geboorte van grootvorst

Paul. Katharina neemt

den strijd op

Op 10 September 1754, tien jaren na hun huwelijksdag, schenkt Katharina het leven aan een zoontje, dat den naam Paul zal dragen. De geboorte van het kind brengt geen nieuwen lichtstraal in Katharina's leven. Haast onmiddellijk na de geboorte wordt 't kind haar ontnomen en de moeder blijft zonder behoorlijke verpleging achter. Zij heeft

Een jeugdportret van Katharina de Grootte, kort voor haar troonsbestijging.

haar plicht gedaan. Zij heeft Rusland een troonopvolger geschonken: hierin lag haar eigenlijke bestemming, dit was 't doel, waarvoor zij uit het provinciestadje Zerbst werd weggeroepen.

Het zijn moeilijke, donkere dagen voor Katharina. De door eenieder verlaten vrouw ziet, dat zij op zichzelf is aangewezen. Juist in dit zware tijdperk van haar leven voelt zij zich gedwongen handelend te gaan optreden. Zij verzamelt al haar energie en neemt den strijd tegen haar tegenstanders op. Onder de garde zijn vele aanhangers, een der invloedrijkste van hen is de broeder van den prins-gemaal: Kyrill Rasumowsky.

De tegenpartij boekt de eerste successen. Bestuchew is gevallen; de intriges en 'n geheime aanwijzing van graaf Michail Woronzow hebben hem van 't voetstuk gestooten. Te zamen met Wolkow beschuldigt Woronzow grootkanselier Bestuchew en veldmaarschalk Apraxin van hoogverraad. Zij zouden volgens de aanklagers de overwinning op Pruisen bij Grossjagersdorf niet ten volle hebben benut en zij zouden deze daad van hoogverraad begaan hebben in opdracht van Katharina. Men beweerde te weten, dat Apraxin in geheime correspondentie stond met de grootvorstin en dat hij te zamen met Bestuchew 'n opstand organiseerde te haren gunste.

Voordat de zaak aan 't hooge gerechtshof voorkwam, stierf de veldmaarschalk bij 't vernemen van de beschuldigingen aan 'n beroerte. Bestuchew wordt uit zijn ambt ontzet; er ontbreken voldoende bewijzen om hem strenger te straffen en hij wordt naar zijn landgoed verbannen. Het is wel een zonderlinge, belachelijke verhouding, dat de man, die zijn heele leven lang Pruisen gehaat heeft, als Pruisenvriend zijn schuld moet boeten!

De slag is gewonnen. Graaf Michail Woronzow, de oom van gravin Woronzowa, neemt de plaats in van grootkanselier Bestuchew. Katharina's vriend en voorspreker is gevallen. Katharina zelf verkeert nu nog in moeilijker omstandigheden dan voorheen. Zij wordt nog scherper bespied en iedere correspondentie, zelfs met haar bloedverwanten, wordt de grootvorstin verboden.

Was Katharina zwak van karakter geweest, wie weet, of zij zich nog lang aan 't hof had staande gehouden. Wie weet, of zij niet reeds lang het driemanschap: Peter, Michail Woronzow en Katharina Woronzowa ontvlucht was door terug te keeren naar haar vaderland. Het was reeds geen geheim meer, dat Peter er ernstig over nadacht Katharina te verstooten en de intrigante Woronzowa in haar plaats te stellen.

Czaar Peter Feodorowitsch, de echtgenoot van Katharina. Hij regeerde slechts zes maanden gedurende 1761.

Петръ Θεодоровичъ Великой Князь Всероссійской
Внукъ Императора Петра Великаго.
Petrus Feodorowicz Magnus Dux Russiae
Imperatoris Petri Magni Nepos.

Maar haar vijanden hadden de kracht van Katharina onderschat. Zij hadden er niet op gerekend, dat zij zich zou weren. De grootvorstin gaf geen terrein verloren. Zij dwong de Czarina 'n onderhoud af en dreigde zelfs Rusland te verlaten. Zij sprak op bitteren toon over de vernederingen, die zij aanhoudend moest verduren en zij eischte als moeder van den toekomstigen troonopvolger en als echtgenoot van den grootvorst de achting en eerbewijzen, die haar toekwamen.

Woronzow was bij dit onderhoud niet aanwezig. Toch was hij er getuige van, dat de beide vrouwen elkaar bij 't afscheid weenend omhelsden en dat de ontroerde keizerin Katharina op 't voorhoofd kuste. De nieuwe grootkanselier begreep meteen, dat de strijd nog niet volledig gewonnen was.

Van nu af betuigt Elisabeth openlijk haar vriendschap tegenover Katharina. Zij laat haar bij zich komen op Oranienburg, waar Katharina enkele dagen een paviljoen ter beschikking staat.

Jaren gaan voorbij. Groote gebeurtenissen volgen elkander snel op. De oorlog met Pruisen en Turkije plundert de staatskas. De Czarina is dikwijls ongesteld en de hoop op genezing wordt steeds kleiner. Zij heeft zich uit alle staatszaken teruggetrokken en vindt haar laatste geluk in de opvoeding van haar kleinkind Paul.

Het gedrag van Peter wordt haar een bron van ergernis. En niet zonder reden. De oorlog met Pruisen is nog in vollen gang, maar dat verhindert Peter niet om met zijn „afgod" Frederik in geheime correspondentie te treden, en hem naar aanleiding der laatste Pruisische nederlagen zijn leedwezen te betuigen.

De gardeofficier Grigorij Orlov, een kleinzoon van den stoutmoedigen Strelitz, die om zijn onverschrokkenheid op 't schavot door Peter den Grooten benadigd werd, begeleidt graaf Schwerin, die in Russische krijgsgevangenschap is geraakt, naar St. Petersburg. De grootvorst laat den Pruisischen graaf voor zich verschijnen.

„Was ik keizer, dan waart u geen krijgsgevangene," merkt Peter met nadruk op.

Door zijn onwaardig gedrag bezorgt Peter zich steeds meer vijanden. Zelfs gravin Daschkowa, de zuster van Katharina Woronzowa, behoort tot degenen, die Peter verafschuwen. Zij is een hoog ontwikkelde vrouw en heeft in het buitenland haar opleiding genoten. Zij wordt een trouwe vriendin van Katharina en helpt haar over menige zware beproeving heen. Tegelijkertijd heeft graaf Nikita Panin, de leermeester van den jeugdigen Paul, de eerste draden van een samenzwering gespannen. Nikita Panin, de vroegere zaakgelastigde van Rusland te Stockholm en Kopenhagen, is een leerling van Bestuchew en op politiek gebied een vurig navolger van Peter den Grooten.

In zijn oogen is grootvorst Peter een ernstig gevaar voor de politieke nalatenschap van den grooten hervormer.

De eerste samenzweerders

Tegelijk met Kyrill Rasumowsky en de broeders Orlov sluit zich een groot gedeelte der garde, die steeds meer ontevreden wordt, bij de samenzwering aan.

De aanhangers van Katharina spruiten voortnamelijk uit de vaderlandslievende kringen van leger en volk. Het is wel een zonderlinge speling van 't lot, dat een Duitsche prins de beschermster wordt van het Russische nationale bewustzijn.

Katharina echter is haar nieuwe vaderland met hart en ziel toegedaan. Zij begrijpt het volk, zij beheerscht de Russische taal volkomen, is trouw aan het Russisch geloof en heeft vroeger reeds meermaals de sympathie en het medeloven van de massa voor zich gewonnen.

Op 25 December 1761 sterft Czarina Elisabeth.

Gedurende een volle maand staan de deuren van 't slot open en iedereen kan daar nog een laatste

blik werpen op de gebalsemde, opgebaarde Czarina. Dertig dagen achtereenvolgend stroomt het volk langs de baar om van de dochter van Peter den Grooten afscheid te nemen. De dood heeft haar uiterlijk niet veel veranderd, soms schijnt zij niet gestorven te zijn, maar in een lichten sluimer te liggen.

Het volk betreurt haar dood met oprechte gevoelens. Geen enkel lid van 't huis Romanof was zóó geliefd bij zijn onderdanen. En onwillekeurig denkt men aan den man, die nu den Russischen troon zal bestijgen.

Het volk heeft gelegenheid hem bij de doodsbaar te aanschouwen. De toekomstige Czaar toont niet den minsten eerbied of ernst. Hij maakt grappen met zijn omgeving, bootst de priesters na en beschimpt Katharina, die voor de baar oprechte tranen schreit.

De troonsbestijging, die daags na het overlijden van Czarina Elisabeth plaats vond, werd door Peter op 'n lichtzinnige, uitbundige wijze gevierd.

De eerste gedachten van den nieuw gekroonden Czaar gaan uit naar hem, dien hij het meest vereert: naar Frederik, den koning der Pruisen. De Russische troepen worden uit het bezette Pruisische gebied teruggeroepen. Frederik, die feitelijk reeds verslagen was, krijgt zonder eenige vergoeding daarvoor te moeten geven Pommeren, Kolberg en Westfalen terug, ofschoon de bewoners van deze gewesten intusschen den eed van trouw aan Rusland hebben afgelegd. De overeenkomst, die daarna tusschen Peter en Frederik gesloten wordt, verandert 't beeld der Russische buitenlandse politiek geheel en al, daar de vroegere bondgenooten nu Ruslands vijanden worden.

Het onderscheidingsteeken van den Pruisischen adelaar, dat Frederik aan Peter verleent, is de magere schadeloosstelling voor de 300.000 Russen, die in den zevenjarigen oorlog gesneuveld zijn, voor de 30.000.000 roebel, die de oorlog gekost heeft, alsmede voor de teruggave der veroverde streken.

Peter laat zien wat hij waard is! Wolkow, de aanklager van Bestuchew, wordt de rechterhand van Peter III, Narischkin en Melgunow zijn z'n intiemste medewerkers.

Met 't gebaar en de allures van 'n Peter den Grooten slaat de Holsteiner aan het werk. Hij richt zijn begeerige blikken op de rijkdommen van kloosters en kerken, hij gaat er toe over deze te onteigenen, maar het levert hem slechts weinig op. Hier hebben reeds andere monarchen vóór hem, van 't fornaat van 'n Iwan den Verschrikkelijken en 'n Peter den Grooten, hun wapens moeten strijken.

Door den adel vrij te stellen van militairen dienst probeert Peter de machtigen uit 't land gunstig voor zich te stemmen. Zoo ook tracht hij door de „geheimkanselarij" en daarmede de folterstraffen af te schaffen zich 't volk naderte brengen.

Maar 't volk, dat bij iedere troonsbestijging aan dergelijke beloften gewoon is geraakt, gelooft nauwelijks, dat de toekomst eenige verbetering zal brengen.

Wat helpen al deze vernieuwingen als aan den anderen kant het nationale Russische gevoel keer op keer gekrenkt wordt door verschillende, opzienbarende verordeningen?

Het Russische leger, dat in den zevenjarigen oorlog

Hetman graaf Kyrill Rasumowsky, de broeder van Elisabeth's prins-gemaal, een dergenen die Katharina op den troon hielpen verheffen.

Kanselier Michael Woronzow, de opvolger van Bestuchew.

heeft bewezen tot welke prachtige prestaties het in staat is, zal op bevel van den Czaar naar Pruisisch voorbeeld gekleed worden en afgericht. De aan traditie zoo gehechte Russische pope moet zijn gewaad omruilen voor dat van een protestantschen dominee en met afgesneden baard voor zijn geloovigen verschijnen.

't Schijnt, dat Peter zich in werkelijkheid voor Rusland, dat hij haat, minder interesseert dan voor zijn eigenlijke vaderland, Holstein. Terzelfder tijd, dat de Krimische Chan de Russische grens overschrijdt, zint Peter op een oorlog met Denemarken om daardoor Holstein te vergrooten.

Men deelt den Czaar mede, dat de Russische vloot voor een oorlog tegen Denemarken niet in gereedheid kan worden gebracht, daar onder de manschappen een ernstige epidemie is uitgebroken. Het antwoord van Peter daarop luidt: „Onverwijdeld gezond worden!"

Dergelijke bevelen van den monarch dragen er niet toe bij om zijn aanzien te doen stijgen. Ook ergeren zich velen aan de manier, waarop Peter zich tegenover Katharina gedraagt. Gravine Woronzowa vertoont zich thans openlijk aan Peter's zijde. Zij is getooid met de Katharina-orde, op welk eere-teeken alleen de leden der Czarenfamilie recht hebben.

De Czarina moet de eene vernedering na de andere verduren. Zelfs gaat Peter zóó ver, dat hij zijn echtgenoot in 't bijzijn van vele gasten beschimpt.

Katharina weet zich steeds te beheerschen; niemand vermoedt het felle vuur, dat diep in haar onbluschaar brandt.

Het keerpunt nadert

Het geduld der samenzweerders is uitgeput. Grigorij Orlov dringt aan op een snelle beslissing. Hij is een der vurigste aanhangers van de Czarina, wie hij een buitengewone vereering toedraagt; als gardeofficier is hij een man van grooten invloed.

Intusschen doodt Peter in Oranienburg, zijn residentie in de nabijheid van Moskou, den tijd met pralende parades en schitterende feesten. Men bekommert zich niet om Katharina, die in Peterhof verblijft houdt. Men bevroedt niets van het gevaar, dat den Czaar dreigt.

En plotseling slaat de eerste bliksemstraal in. De arrestatie van een der samenzweerders is het teeken tot handelen.

Wordt vervolgd.

OM HET KAMPVUUR

De burcht, die heroverd moet worden. Dit is geen geschilderd decor doch een der vele schitterende burchten waaraan Italië zoo rijk is.

GIOVANNI DE VEROVERAAR

Films maken is een kunst, welke de Italianen niet kennen, al willen ze het zelf ook niet gelooven. Voor verschillende films hebben zij zich nu met de Duitschers geassocieerd, die meer ervaring hebben op dat gebied, en het eerste resultaat van deze samenwerking is deze „Condottieri”, welke in Nederland onder bovenstaande betiteling door TOBIS wordt uitgebracht.

Het begin van deze film houdt een wereld vol schoone beloften voor het vervolg in. Die middeleeuwsche belegering van dat kasteel met stormrammen en ladders, met kokende olie en brandend pek, die gevechten te vuur en te zwaard, daarin zit werkelijk een lugubere poëzie, welke je boeit en aangrijpt en die, ook vanwege de markante en rake opnamen, de verwachtingen van de toeschouwers al dadelijk op een

De burchtvrouwe Catharina (Ethel Maggi) is met haar zoontje Giovanni, na de verovering van haar slot, moeten vluchten. Van alles verlaten overpeinst zij nu wat haar te doen staat.

Als zwaardenslijper vermoed is Giovanni tot het voorplein van den burcht binnengedrongen om de situatie te verkennen.

zeer hoog plan brengt. Met het afnemen van de gevechten wordt het scenario ook geleidelijk aan zwakker van bouw, de pittige scènes maken plaats voor tamme tafereelen en tot aan het einde toe wordt de aandacht nog slechts beziggehouden met schilderachtige costuums en werkelijk sublieme opnamen van Italiaansche landschappen en natuurmonumenten. Vooral met deze laatste tafereelen wordt danig gecoqueetterd en men blijft dan ook geïnteresseerd zitten kijken, al wordt men ook geen enkelen keer meer door een heftige ontroering aangegrepen. De film op zichzelf is mooi, en de bewerking uiterst minutieus, speciaal wat de aankleding betreft, maar voor een groot deel zijn het slechts pittoreske opnamen, fraaie beeldenreeksen, die wel imponeren, maar heusch geen traan doen wegpinken. Er is geen natuurlijkheid meer aan — het is alles kunst en kunstmatig.

Hetzelfde zou men ook van het verhaal kunnen zeggen. Giovanni is eigenlijk een veroveraar, maar behalve het feit, dat hij een lief meisje weet in te palmen, ziet men van zijn eigenlijke veroveringen bitter weinig. In plaats daarvan krijgt men honderd en een onderhandelingen van legeraan-

De vader van den kleinen Giovanni, voor zijn nederlaag, in zijn wapenrusting.

voerders te aanschouwen, waarbij het dikwijls uiterst moeilijk is te onderscheiden, of men nu met vriend of met vijand te doen heeft. Eerlijk gezegd, zouden wij voor ons dan ook het élatante begin aan het einde hebben geplaatst, wat dan een uitstekende climax geweest zou zijn. Luis Trenker, de held van zoovele sneeuw- en bergfilms, is naar ons inzien onmiskenbaar beter als speler dan als regisseur. Nu hij echter in deze film beide functies in zich vereenigt, schiet hij zoowel in het een als in het ander tekort.

Gaarne zouden we nu den lezers ook wat van den inhoud vertellen, doch het ongeloofelijk aantal belevenissen van den veroveraar is oorzaak dat dit een bijna ondoenlijk werk is. Het zij voldoende op te merken, dat er een goede (Giovanni) en een kwade veroveraar (Malatesta) is en dat de goede vechtersbaas, na ook een hoop kwade buien gehad te hebben, ten slotte over den snoodaard zegeviert, zij het ook ten koste van zijn leven.

De grootste verdienste is dan ook ongetwijfeld de rijke uitrusting van deze film en het benaderen van de middeleeuwsche sfeer. Daarom alleen reeds zou men haar kunnen prijzen en aanbevelen.

Giovanni (Louis Trenker) is als volwassen man teruggekeerd en ontmoet het speelgenootje zijner jeugd, Maria (Carla Sveva), dat later zijn vrouw wordt.

Voor appellimonade worden het liefst onrijpe, zure appels gebruikt.

LIMONADES VOOR DEN ZOMER

Een koele drank is op zomersche dagen bij een ieder welkom.

En beter dan op warme thee of koffie kunnen wij onze gasten op een glas verfrissende en heerlijke limonade onthalen, die iedere huisvrouw heel gemakkelijk zelf bereiden kan.

Wij laten hier eenige recepten volgen van de meest geliefde en bekende zomerdranken.

KOUDE APPELLIMONADE

Voor deze limonade worden, zoo mogelijk, groene, onrijpe en zure appels genomen, daar deze voor onzen drank den meest verfrissenden smaak geven. Voor een groot glas limonade rekenen we één grooten of twee kleine appels en $\frac{1}{4}$ liter water.

We wasschen de appels, snijden ze in vierdepartjes (dus niet schillen!), balen er de klokhuizen uit en koken de partjes in de benodigde hoeveelheid water.

Hierbij voegen we voor ieder glas nog het sap en de schil van $\frac{1}{2}$ citroen, een klein stukje pijpkaneeel en een handjevol rozijnen en krenten (te zamen).

Nu laten we deze massa zoo lang koken tot de krenten en rozijnen zacht zijn. Vervolgens wordt alles door een paardenharen of onbeschadigde vertinde zeef gewreven, waarna we het aldus verkregen sap met suiker naar smaak vermengen.

Dan laten we het sap volkomen afkoelen, waarom we dus deze limonade tijdig bereiden, daar het afkoelen van gekookte dranken lang duurt.

Troebele citroenlimonade smaakt dubbel zoo goed, wanneer men er, in plaats van water, spuitwater aan toeroegt.

Het sap van grape-fruit en sinaasappel, vermengd met wat stukjes vruchtvleesch van het grape-fruit, vormt een bijzonder verfrissenden en daarbij gezonden drank.

Het beste en smakelijkste is het, als we de limonade met een stukje ijs opdienen.

TROEBELE CITROENLIMONADE MET GERASPTE CITROENSCHIL

Voor een flink glas limonade is het sap van een grooten halven citroen of dat van een kleinen heelen citroen voldoende.

Bij dit citroensap wordt wat geraspte citroenschil gevoegd, waarna men er suiker naar smaak bijvoegt en de limonade met spuitwater of brouwater afmaakt. Zoo men in het bezit is van ijs, wordt er hiervan een klein stukje bijgevoegd.

Voor bijzondere gelegenheden kan men wat vanille-ijs koopen, waarvan men dan in ieder glas een kleine hoeveelheid doet. Dit geeft een bijzonder verfrissenden en heerlijken smaak aan de limonade.

VRUCHTEN-COCKTAIL

Leg in een glas dunne schijfjes van zachte vruchten b.v. van bananen en tafelperen. Gebruik liever geen appels, daar deze meestal te hard zijn. Wil men ze toch gebruiken, dan moeten de schijfjes uiterst dun zijn. Voeg bij deze vruchten wat ontpitte kersen, druiven, stukjes sinaasappel, stukjes ananas, enz.

Giet hierbij een flinke hoeveelheid zuiver vruchtensap en zorg, dat dit hoofdzaak blijft, zoodat de vruchten niet overheerschen.

Desverkiezend kan men over het geheel ook nog wat citroensap druppelen, dat aan de cocktail een bijzonder voortreffelijken smaak verleent.

Vervolgens voegt men suiker naar smaak bij en laat de glazen op een zoo koel mogelijke plaats staan. Daarna liefst met een stukje ijs erin opdienen.

LIMONADE VAN GRAPE-FRUIT- EN SINAASAPPELSAP

Giet voor 1 glas limonade het sap van 1 sinaasappel en 1 grape-fruit bij elkaar. Snijd een andere grape-fruit doormidden, haal er met een lepeltje voorzichtig het vruchtvleesch uit en voeg dit bij het vruchtensap, dat naar smaak met suiker wordt afgemaakt.

Wil men wat voordeliger te werk gaan, dan kan

Bij vruchten-cocktail moet men er voor zorgen, dat het sap steeds overheerscht.

men ook het glas half met vruchtensap vullen en er verder wat water of spuitwater bijvoegen.

WEENSCH E IJSKOFFIE

Deze Weensche ijskoffie is terecht zeer beroemd. We hebben er geen warme, maar ijskoude koffie voor noodig, die men bereidt van een goede koffiesoort.

Zet zeer sterke koffie en voeg er een dun suikerstroopje bij. Voor 4 personen rekent men ongeveer 50 gram suiker en $\frac{3}{4}$ dl. water.

Men laat suiker en water 5 minuten koken en voegt het stroopje dan bij het koffie-extract.

De koffie met het suikerstroopje laat men in stroomend water afkoelen en giet ze dan in de daartoe bestemde glazen, die voor de helft worden gevuld.

Vervolgens legt men boven op de koffie een flinken schep vanille-ijs en spuit er ten slotte nog wat stijfgeslagen room, waardoor wat poedersuiker geroerd is, overheen.

Een glas Weensche ijskoffie zal op een heeten dag voortreffelijk smaken!

Dat maken we zelf

EEN FOTO-ALBUM

We gaan op reis! De vakantie komt en we maken foto's! En dan? Opplakken natuurlijk, en wel in ons zelfgemaakt foto-album.

Het hierbij afgebeelde album kan men met zeer weinig moeite zelf vervaardigen, omdat het heel eenvoudig gehouden is. In de eerste plaats hebben we voor de vervaardiging karton noodig van 4 mm. dikte. Hiervan snijden we twee stukken, ieder 33 x 28 cm. Aan één zijde ronden we de hoeken af (zie figuur B).

Vervolgens snijden we, als in figuur A, vier stukken karton van 28 x 4 cm. Deze stukjes lijmen we twee aan twee op elkaar. We krijgen daardoor dus een stukje van 28 x 4 cm. bij een dikte van 8 mm. In deze twee stukjes maken we op een afstand van 8 cm. van elkaar twee gaatjes.

We leggen vervolgens het dubbelgeplakte stuk karton A tegen figuur B en plakken een stukje ongezoomd katoen als verbinding over beide stukken. Daarbij zorgen we er voor, dat aan den bovenkant het katoen goed strak getrokken wordt en geheel volgens de vlakjes geplakt. Aan den onderkant echter wordt tusschen figuur A en B juist eenige ruimte in het katoen gelaten.

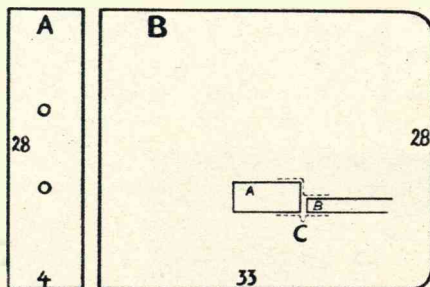
Dit vormt als het ware het scharnier tusschen de beide vlakken. Zie voor het een en ander figuur C.

Zijn de beide figuren A en B op deze wijze aan elkaar bevestigd, dan kunnen we den rug van het album maken. Hier toe nemen we een stukje karton van 28 x 3 cm. en bevestigen dit, eveneens met ongezoomde stukjes katoen, aan weerszijden, rechthoekig aan figuur A.

De grondvorm voor het omslag is klaar. We beginnen nu met de afwerking. Daartoe beplakken we den buitenkant van de kartonnen platen met boekbinderslinnen. Dit linnen kunt u in allerlei aardige kleuren bij den boekhandel koopen. Het is sterk en niet duur.

We zorgen ervoor, dat het linnen aan den binnenkant ongeveer 2 cm. overslaat. Met een zacht doekje wrijven we over het linnen heen, om de lucht er tusschen uit te drijven. Gebeurt dit niet, dan ontstaan later leelijke luchtblazen.

Is de bekleding aan den buitenkant zoover gereed, dan beplakken we den binnenkant met zoogenaamd „klaroen-papier”. Dit kunt u eveneens bij den boekhandel krijgen. Het zijn groote vellen, die we in vieren vouwen en doorsnijden. Elk vierde deel vormt dan een bladzijde voor het album. Dit papier is uiterst geschikt om er foto's op te plakken en de afmetingen passen bij de maten van het hier aangegeven omslag. Op ieder vel passen we aan de linkerzijde een strookje af van 4 cm. breed en vouwen dit strookje om. Deze

vouwlijn zorgt ervoor, dat het bladeren later gemakkelijker is.

In het afgepaste stukje van 4 cm. maken we twee gaatjes op een afstand van 8 cm. Deze gaatjes corresponderen dus met de gaatjes in het omslag. We kunnen deze gaatjes het best met een perforator maken. Zijn zoo 52 bladzijden (dus 13 vellen) klaargemaakt, dan leggen we deze in het omslag en halen door de gaatjes een koord, dat we op de voorzijde van het album met een strikje dichtknoopen. Aan de beide uiteinden van het koord komt ten slotte nog een kraal, en daarmee is dit eenvoudige en goedkope album klaar.

U zult er zeker heel wat plezier van hebben.

Corry Erkens.

WAT ZULLEN WE ETEN?

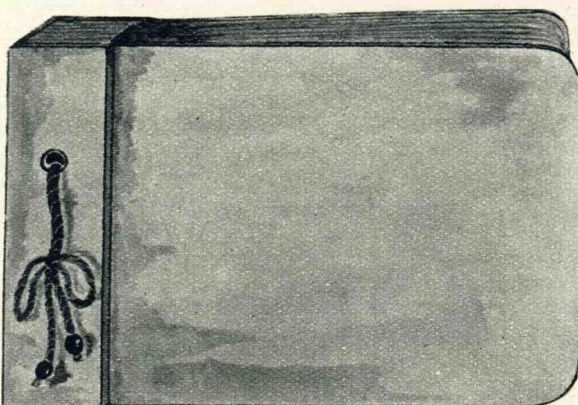
Zondag :	Kerriesoep.
Ossenhaas.
Doperwt.
Aardappelen.
Pruimencompote.
Maandag :	Koude ossenhaas.
Postelein.
Aardappelen.
Broodomelet.
Dinsdag :	Posteleinsoep.
Runderlapjes.
Snijboonen.
Aardappelen.
Woensdag :	Varkensrollade.
Gestoofde komkommer.
Aardappelen.
Rijst met rabarber.
Donderdag :	Jachtschotel.
Gebakken spek.
Sla.
Aardappelen.
Rijstkoekjes.
Vrijdag :	Zoutevisch.
Worteltjes.
Aardappelen.
Peterseliesaus.
Karnemelkpap.
Zaterdag :	Duitse biefstuk.
Slaboonen.
Aardappelen.
Griesmeel.

NUTTIGE WENKEN

Hebben we wit houtwerk schoongemaakt, dan blijkt het vaak dof te zijn geworden. We kunnen dit verhelpen, door er even met een zachten, in stijfswater uitgewrongen doek over te gaan.

Lijmvlekken kunnen in veel gevallen verwijderd worden door afwrijven met een in azijn gedrenkt doekje.

Is onze gummiregenjas erg gekreukt of stijf geworden, dan doen we verstandig, haar een nacht in den kelder te hangen. De kreukels zullen dan alle verdwenen zijn.

De naam Odo-Ro-No is haar waarborg.

Zij begrijpt het belang, er frisch en welverzorgd uit te zien.

Zij heeft afgedaan met gewone middeltjes.

Evenals miljoenen andere vrouwen beveelt zij Odo-Ro-No als een onfeilbaar werkend preparaat aan.

Odo-Ro-No wordt in 2 sterkten in den handel gebracht.

„Regular” voor norm. gebruik.

„Instant” voor 'n snellere werking en voor mensen met een gevoelige huid.

ODO-RO-NO

LEVENSvreugd!

Ook in moeilijke dagen dank zij Nefa - het ideale damesverband. Nefa is volkomen onzichtbaar bij elke kleding, practisch, veilig en hygiënisch.

Nefa
NEDERLANDSCH FABRIKAAT
25 ct. 35 ct. 50 ct. p. 10 stuka

GRATIS MONSTER! NIEUWE „EXTRA-ZACHTE” Hoogglans

PEPSODENT!

1 HOOGGLANS UW TANDEN TOT
DUBBELE SCHITTERING
ONSCHADELIJK

Gij moogt verwachten, dat Uw tanden zullen fonkelen als nooit tevoren. Doffe tanden krijgen zoo'n verblindende glans door de nieuwe Pepsodent-tandpasta, dat ook gij zult zeggen, dat de glans verdubbeld wordt.

2 DOET UW TANDEN DUBBEL ZOO
LANG WIT BLIJVEN
ONSCHADELIJK

De tanden zien er witter uit en voelen schooner aan, uren langer. Ongeveer tweemaal zo lang als met de gewone tandmiddelen, hetgeen door tandartsen is geconstateerd. En zonder het minste nadeel voor het tandglazuur.

3 IS DAAROM ZOO ONSCHADELIJK
OMDAT HET DUBBEL ZOO ZACHT IS.

100.000 maal borstelen van metalen platen, die zachter zijn dan Uw tanden, bewijst, dat Pepsodent Tandpasta dubbel zoo zacht is als de polijstende stof, die voor de meeste tandmiddelen wordt gebruikt. Tandartsen weten, dat Pepsodent Tandpasta extra zacht is en daarom extra veilig.

HOOGGLANS UW TANDEN - GRATIS

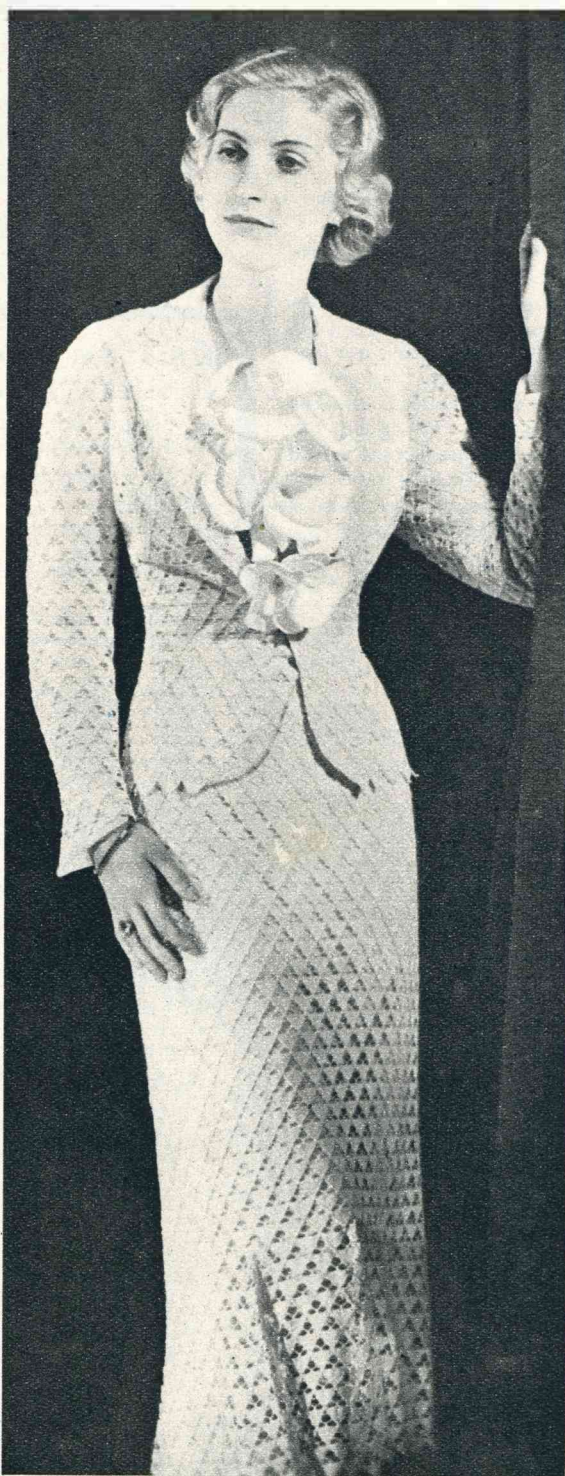
Deze coupon geeft recht op een flinke hoeveelheid Extra-zachte Hoogglans Pepsodent Tandpasta. Coupon uitknippen, duidelijk invullen, postzegel van 3 cent voor porto insluiten en zenden als brief aan de Firma B. Meindersma, Westerbaenstr. 154 Den Haag.

Naam: _____
Adres: _____

KANT EN BORDUURSEL

Vlot, jeugdig en praktisch is deze jurk van geborduurde marocainzijde, die afgezet is met lakzijde in dezelfde kleur.

Jeugdig smokingpakje van rose linnenkant met vest van piquébloemen.

Kant en borduursel zijn een materiaal, dat bij het steeds vrouwelijker worden der mode meer en meer op den voorgrond treedt. Kant in zijde, wol en katoen; Madera-borduursel niet alleen op dunne zomersche stoffen als organdie, batist en shantung maar ook veel op zware zijde.

Keurig is het effect, dat verkregen kan worden door het dragen van een onderjurk in een contrastkleur van het kanten bovenkleed.

Bij 'n zwarte overjurk wit, onder bleekblauw overkleed zacht rose, onder wit 'n aardige lichte kleur of, als men heel apart wil zijn... zwart.

Opengewerkte stoffen zijn, als men ze in gedekte tinten neemt, uiterst praktisch in ons wisselvallig klimaat, waarbij onze lichte jurkjes immers bijna doorlopend op non-actief gesteld zijn. Jurken of pakjes van opengewerkte stoffen in gedekte kleur zijn niet alleen uitstekend draagbaar bij betrokken lucht en zelfs bij stortregen maar óók geschikt voor op reis, daar ze tegelijkertijd luchtig zijn en tóch niet besmettelijk.

Foto links : Gekleed mantelpak van geborduurd linnen. Dit zomersch geheel van wit met marineblauw is ook uitstekend geschikt voor wat oudere dames.

Foto rechts : Voor afternoon-tea, diner of schouwburgbezoek is dit uiterst gekleede geheel in chartreuse kant zeer geschikt.

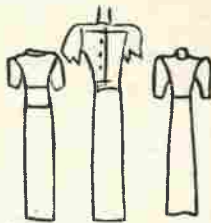
Jeugdige Modelletjes

*

VERKRIJGBAAR
IN DE MATEN
40 - 42 - 44 - 46

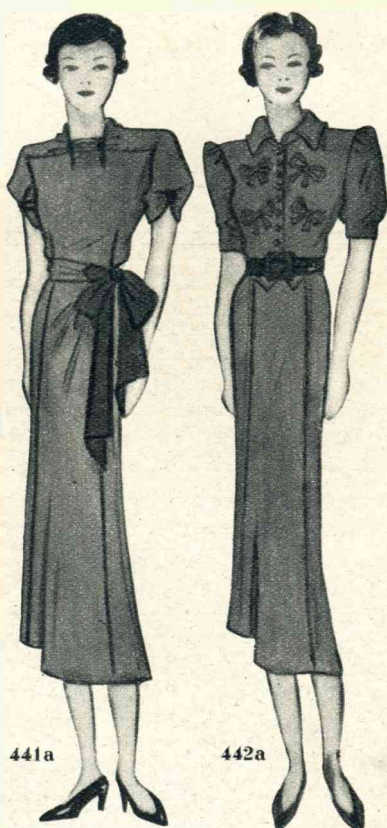
439a

439a. Japon van effen stof, tweebaansrok, taille met schootje, korte mouw. Benodigde stof: 2.75 m. à 130 cm. breed.

441a. Japon van effen zijde, korte mouw met aangeknijpte schouderpat, ceintuur met grooten strik. Benodigde stof: 4 m. à 96 cm. breed.

442a. Japon van dunne stof, taille gegarneerd met strikjes, sluiting met knopen en knoopsgaten, rok met baan. Benodigde stof: 2.75 m. à 140 cm. breed.

441a

442a

III A
Ato

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums die ontleend zijn aan het modealbum „Zomerpracht”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassen en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven 't gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (alleen van 5 en 6 cent) aan het

PATRONENKANTOOR „PANORA”, NASSAUPLEIN 1, HAARLEM

waarbij 5 cts. extra voor toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

NUTTIGE WENKEN VOOR DE HUISVROUW

Hebben we een marmeren schoorsteenmantel, dan is het aan te raden, een dik stuk vilt onder de klok te leggen. Deze zal dan beter lopen.

Bij het aflappen van tegels in keuken of badkamer kunnen we uitstekend een weinig paraffine bij het water doen. Dat geeft aan de tegels een mooien, natuurlijke glans.

Versche jodiumvlekken verdwijnen door een behandeling met methyloalcohol, gevolgd door wasschen in een warm zeepsopje. Soms verdwijnen ze ook, wanneer we ze telkens boven den damp van kokend water houden.

Het kan niet genoeg worden aangeraden, lampen geregeld schoon te maken. Stof houdt nl. het licht tegen, zodat we er, wanneer de lampen vuil zijn, slechts gedeeltelijk van profiteeren, terwijl we toch het volle tarief moeten betalen!

Wanneer we zakdoeken wasschen, kunnen we bij het spoelwater een eetlepel badzout doen. Ze zullen dan een zacht parfum verspreiden.

Wanneer we zelf toffees, nougat, caramels of iets dergelijks gemaakt hebben, is het vaak uiterst lastig, om de pan goed schoon te maken. Een heel han-

dige methode bestaat hierin, dat we dan een weinig melk in de pan koken, waardoor alle resten worden opgelost, en de pan verder gemakkelijk te reinigen is.

Voor gordijnen in een badkamer kunnen we uitstekend gebruik maken van de een of andere aardig-gekleurde badstof. Gordijnen van dit materiaal kreken niet, kunnen gemakkelijk gewasschen worden en hebben geen strijkbeurt nodig.

Zitten er in een of ander kledingstuk vlekken of sporen van paars potlood, dan moeten we de stof alvorens ze te wasschen eerst weeken in zuiveren alcohol.

CORRESPONDENTIE

F. L. te Blerick. Door herhaaldelijk betten met citroensap en melk verdwijnen de zomersproeten gedeeltelijk.

Een afdoend middel kunnen wij u niet noemen. Hiervoor moeten wij u naar de advertentierubriek verwijzen.

Mevr. J. G. v. H. te Amsterdam. U kunt de roestvlekken verwijderen, door ze met een schijfje citroen in te wrijven en 't kledingstuk dan buiten in helder daglicht te leggen, net zoo lang tot de vlekken verdwenen zijn. Met helder water nabehandelen.

Druppels vol geur en koelte...

In zoo'n flacon Boldoot zit de frisheid van een prillen voorjaarsmorgen. De frisheid, die U zoo mist op 'n drukenden dag!

Er zit geur in en verkwikking... voor ieder, die loomheid van zich af wil werpen, die weer fit wil zijn.

Eau de Cologne Boldoot is zuiver en opwekkend... de naam BOLDOOT staat er op als garantie voor kwaliteit en verfrissenden geur!

Eau de Cologne Boldoot

NEDERLANDSCH FABRIKAAT

Ook mooie tanden vereischen regelmatig verzorging

Als U gave, blanke tanden bezit moet U ze door goede verzorging beschermen! En ook U, Mevrouw, die Uw tanden graag nog blanker wilt hebben: zorg dat zelfs de kleinste scheurtjes in en tusschen de tanden rein blijven door den invloed van een diep-doordringend schuim. Colgate's Tandpasta heeft deze eigenschap: haar schuim reinigt den mond grondig en voorkomt niet zelden tandbederf. Colgate's Tandpasta beschermt het tandglazuur en geeft Uw adem een aangename geur!

COLGATE

In tubes van 25, 40 en 65 cents

Uit het hart der Gevaert fabrieken rijst deze schoorsteen wel 70 meter. Waar hij rookt, werken 3500 man aan de fabricage van foto-producten: films, platen, papieren, chemicaliën.

In alle landen der wereld hebben ze de reputatie van Gevaert opgebouwd en bevestigd.

Om, met uw apparaat, zeker goede foto's te verkrijgen, gebruik

Gevaert FILM

Voor perfecte foto's

